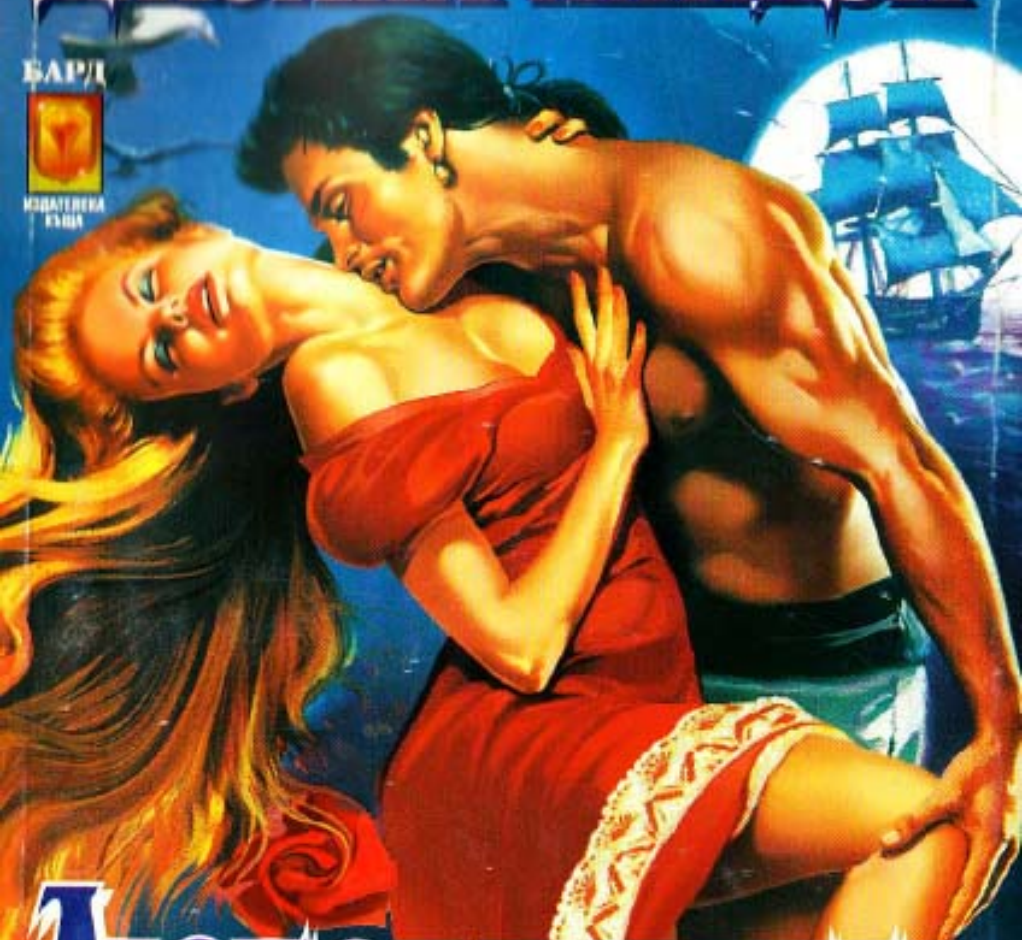

ДЖОАНА ЛИНДЗИ

БАРД

ИЗДАТЕЛСТВО
КЪНА

ЛЮБОВНИЦАТА НА ПИРАТА

„Джоана Линдзи отлично разбира тайните на женското сърце. Нейните прекрасни истории са като истински...“

Романтик Таймс

Джоана Линдзи

Любовницата на пирата

ПЪРВА ГЛАВА

Когато влезе в огрения от слънцето салон и застана пред родителите си, Бетина предчувстваше за какво я бяха повикали. Не се случваше често Андре Верлен да я извика за разговор, а още по-малко пък да я предупреди от предния ден. Знаеше, че ще ѝ съобщят нещо особено важно, нещо, което щеше да промени целия ѝ живот. През цялата нощ се бе мятала неспокойно в леглото, измъчвана от предчувствия, но дълбоко в сърцето си знаеше какво ще каже баща ѝ. Вече бе навършила деветнадесет години и бе време да се омъжи.

Очакваше, че баща ѝ ще я омъжи още преди три години, когато се завърна от манастира. Повечето момичета от богати семейства ги сгодяваха още като деца и ги омъжваха, след като навършеха четиринадесет или петнадесет години, каквато бе съдбата и на майка ѝ. Много кандидати бяха идвали при баща ѝ, за да искат ръката ѝ, въпреки че Бетина не бе видяла нито един от тях. Ала баща ѝ не бе одобрил нито един от младите мъже, тъй като никой не бе достатъчно богат, за да му стане зет.

Бетина бе сигурна, че бъдещето ѝ вече е решено. Скоро щяха да ѝ съобщят името на мъжа, за когото щеше да се омъжи.

Когато девойката влезе, Андре Верлен седеше зад бюрото си, но не си направи труда да погледне дъщеря си. Дали нарочно не отлагаше момента, когато щеше да ѝ съобщи решението си? Може би чувстваше известна вина пред дъщеря си. Не, това бе невъзможно. Той си оставаше същият човек, който я изпрати в манастира, заявявайки, че е станала прекалено непокорна и необуздана. Бе прекарала по-голяма част от живота си далеч от дома, а сега щяха да я отпратят завинаги.

Жизел Верлен тревожно погледна към дъщеря си. Тя бе положила отчаяни усилия да разубеди Андре от решението му да избира съпруг за Бетина и до миналата нощ си мислеше, че е успяла, когато Андре безцеремонно ѝ съобщи решението си.

Бетина не бе като повечето момичета – тя беше прекалено горда, независима и прекалено красива, за да я омъжват набързо. Но Андре бе намерил богат и благороден съпруг за дъщеря си и изобщо не се вълнуваше дали тя ще го хареса, или не.

– Е, Бетина, разговорът ни няма да бъде дълъг – рязко рече той и най-после вдигна глава.

Тонът му не я засегна, защото той рядко проявяваше нежност към

нея или към майка ѝ. Отнасяше се с тях, както се отнасяше и към слугите. Андре Верлен бе студен човек, който се вълнуваше единствено от мисълта как да увеличи богатството си, а това поглъщаше цялото му внимание и почти не му оставаше време за дъщеря му или за съпругата му.

– Защо не седнеш, скъпа? – нежно каза Жизел, преди съпругът ѝ да продължи.

Младото момиче знаеше, че майка ѝ я обича и иска да ѝ помогне, но реши да остане права. Не желаше да облекчава баща си. Беше непокорна и своенравна девойка, но знаеше, че е длъжна да се подчинява на баща си, тъй като годината бе 1667 и жените нямаша почти никакви права. Само ѝ се искаше майка ѝ да не ѝ бе говорила толкова много за любовта и за щастието сама да си избереш съпруг.

Дъщерите бяха създадени, за да се омъжат за изгодни и благоприлични мъже, още повече дъщерите от богатите семейства. В малкия Аржентхой нямаше много млади мъже, достойни за Бетина. Ако се влюбеше в някого, когото баща ѝ не одобряваше, той веднага щеше да направи всичко възможно, за да ги раздели.

– Уговорих брака ти с граф Пиер де Ламбер – продължи Андре. – Сватбата ще състои веднага след Нова година.

В очите ѝ блеснаха зелени искри, единствен признак на гнева ѝ от грубото съобщение на баща ѝ, но тя покорно сведе глава, както подобаваше на една благопристойна дъщеря.

– Да, папа – тихо отрони тя. Покорство едновременно я учудваше и забавляваше.

– Ще тръгнеш след един месец. Нямах много време, за да приготвиш чеиза си, но аз ще наема шивачки, за да ти помогнат. Граф Де Ламбер живее на остров Сен Мартен, така че ще пътуваш с кораб. За съжаление пътуването ще е дълго и скучно, но Мадлен ще те придружава като компаньонка.

– Защо трябва да заминавам толкова надалеч? – избухна Бетина. – Сигурно и във Франция може да се намери подходящ съпруг за мен.

– Пресвета Дево! – извика Андре и лицето му пламна. Стана и свирепо изгледа съпругата си. – Изпратих я в манастир, за да се научи на подчинение! Но сега виждам, че изминалите години са били само загуба на време. Тя все още се осмелява да ми задава въпроси и да оспорва решенията ми!

– Би могъл да се съобразиш и с нейните желания, Андре. Нима иска толкова много? – осмели се да го попита Жизел.

– Нейните желания не ме интересуват, мадам – остро отвърна той. – И аз няма да търпя глупавите ви възражения. Гodeжът е решен и нищо не може да се промени. Бетина ще се омъжи за граф Де Ламбер. Моля се на Бога поне той да успее да я научи на покорство и послушание, защото аз не успях!

Бетина настръхна. Защо баща ѝ винаги говореше така, сякаш тя въобще не присъстваше в стаята и беше нещо маловажно? Обичаше баща си, но понякога – всъщност почти винаги – той я всеяваше и ѝ се искаше да се разкреши.

– Сега свободна ли съм, папа? – тихо попита Бетина.

– Да, да – нетърпеливо махна с ръка баща ѝ. – Казах ти всичко, което трябва да знаеш.

Девојката излезе от салона. Едва не се изсмя. Нима това бе всичко, което трябва да знае? Да, съобщи ѝ името на нейния бъдещ съпруг, информира ѝ я къде живее и че след Нова година ще се омъжи за него. Това беше всичко. Е, поне баща ѝ не я бе омъжил веднага, след като излезе от манастира. Трябваша му три години, за да ѝ намери подходящ съпруг, мъж, който вероятно щеше да увеличи богатството му.

Тя се втурна нагоре по стълбите. Беше ядосана на баща си, че я заставя да се омъжи за мъж, който живее толкова далеч. Щеше да се озове в непозната земя, сред непознати хора и тази мисъл я плашеше. Сърцето ѝ бе изпълнено с мъка и болка, защото трябва да се раздели с майка си. Единствената ѝ радост бе, че Мадлен щеше да бъде с нея, нейната скъпа Мади, която обичаше почти толкова, колкото и майка си.

Преди да отиде в стаята си, Бетина се спря пред съседната врата и тихо почука. Чу се гласът на Мадлен и девојката отвори вратата и влезе. Стаята бе просторна и уютна. Отиде до прозореца и седна на стола до Мадлен.

Тъй като Бетина не заговори, а остана загледана в пустата улица, Мадлен се усмихна и остави ръкоделието си настрана.

– Баща ти вече ти каза, така ли? – нежно попита тя.

Бетина бавно се извърна към жената, която я бе отгледала от бебе и която навремето се бе грижила и за майка ѝ. Мадлен бе навършила петдесет и пет години и макар да бе напълняла, все още беше пъргави и жизнена. Кестенявата ѝ коса бе прошарена, но това придаваше мекота на лицето ѝ и хармонираше с топлите ѝ очи.

– Значи си знаела – безучастно пророни Бетина. – Защо не ме предупреди, Мади?

– Ти също знаеше, скъпа моя. От три години очакваше този миг.

– Да, но не знаех, че ще трябва да пресека океана. Не искам да напускам Франция – отвърна младото момиче и почувства как гневът отново се надига в гърдите ѝ. – Ще избягам!

– Няма да направиш подобно нещо, млада госпожице! – скара ѝ се Мадлен и размаха пръст срещу нея. – Ще трябва да се примириш с решението на баща си и да бъдеш доволна, че ти е избрал чудесен съпруг. Той ще ти даде прекрасни деца и, ако Бог пожелае, ще доживея да ги видя как растат.

Бетина се усмихна и се облегна назад. Мадлен беше права. Щеше да се примири с този брак, защото нямаше друг избор. Вече не бе малкото момиченце, което се сърдеше и избухваше, когато нещо не станеше според желанието ѝ.

Беше весело и щастливо дете до момента, в който започна да се пита защо баща ѝ не я обича. Беше твърде малка, за да разбере това, не знаеше, че той винаги бе мечтал за син – наследник на богатството му и името му.

Бетина се превърна в непокорно и твърдоглаво момиче и баща ѝ я изпрати в манастир. Тя го намрази, че я бе отделил от дома ѝ, от майка ѝ и от Мади, ала през годините, прекарани в манастира, монахините я научиха да се контролира, научиха я на подчинение и търпение и когато се върна вкъщи, вече не проявяваше негодувание към баща си. Престана да изпитва съжаление към себе си и се отказа от желанието да спечели одобрението му. Имаше любовта на майка си и на Мади. Беше се научила да се радва и да бъде благодарна за това, което има.

ВТОРА ГЛАВА

Преди вечеря Жизел Верлен отиде в стаята на дъщеря си, за да поговори насаме с нея. Все още бе разстроена от мисълта за предстоящия ѝ брак.

– Опитих се, скъпа! Положих отчаяни усилия да разубея баща ти в намерението му да те изпрати толкова далеч... – каза тя нервно, като чувеше ръце, нещо, което правеше винаги, когато беше разстроена.

– Всичко е наред, мамо. Отначало се разстроих само защото трябва да замина толкова далече от Франция. Очаквах, че баща ми скоро ще уреди брака ми, така че този годеж не бе изненада за мен.

– Е, за мен беше изненада! Андре го е уговарял от месеци, но едва миналата нощ благоволи да ми го съобщи. Направил е избора си, без изобщо да се замисля, че те изпраща при мъж, когото не познаваш.

Жизел крачеше неспокойно из стаята, сякаш искаше да каже нещо, но не намираше подходящите думи.

– Има ли нещо, което искаш да ми кажеш, мамо? – осмели се да попита Бетина.

– Да... – отвърна Жизел на английски със силен френски акцент.

Родителите ѝ предпочитаха да говорят на английски, тъй като повечето от съдружниците на баща ѝ бяха англичани. А след като Бетина бе научила този груб език в манастира, баща ѝ настояваше в дома им да се говори на английски.

Жизел се колебаеше и Бетина заговори, за да наруши тягостното мълчание.

– Ще ми липсваш ужасно, мамо. Ще те видя ли някога отново? – с надежда попита тя.

– О, разбира се! Ако твоят съпруг не те доведе във Франция, за да ни посетиш, аз ще убедя Андре да заминем за Сен Мартен – Жизел погледна дъщеря си и в тъмнозелените ѝ очи проблесна безпокойство. – О, Бетина, толкова съжалявам! Исках сама да си избереш съпруг. Ако Андре ми бе позволил да те заведа в Париж, там може би щеше да срещнеш някой млад мъж, когото да обикнеш и който да е достатъчно богат, за да спечели одобрението му.

– Граф Де Ламбер е богат мъж, нали? – попита дъщеря ѝ.

– Да, но ти никога не си го срещала, Бетина. Не знаеш дали ще го обикнеш и дали ще бъдеш щастлива с него. А единственото, което

искам, е да бъдеш щастлива.

– Но папа е избрал граф Де Ламбер и той се е съгласил да ме вземе за съпруга, нали? Той виждал ли ме е?

– Да, преди една година. Ти беше в градината, когато графът приситна и пожела да те види отдалеч. Ти си много красива, Бетина, и сама можеш да намериш някого, с когото да прекараш живота си. Но баща ти не допуска дори мисълта за това и за него няма значение дали ще бъдеш щастлива, или не.

– Но нали така е било винаги, мамо? Аз не съм очаквала нещо друго – сломено отвърна Бетина, въпреки че се питаше защо трябва да е така.

– Ти винаги си била прекрасна дъщеря и аз искам да прекараш живота си с мъжа, когото обичаш. Струва ми се, че сега е време да ти кажа нещо, макар да се боя да не ме осъдиш.

– Какво е то, мамо?

– Знаеш, че моят баща ми избра Андре за съпруг, когато бях на четирнадесет години. Аз, както и ти сега, бях готова да го обикна. Но една година след сватбата разбрах, че това никога няма да стане. Андре искаше син, а аз не можех да забременея. Бях самотна и никой освен Мадлен не ме обичаше. Но тя не можеше да ме предпази от гневните изблици и недоволството на Андре. Започнах да правя дълги разходки из града, за да успокоя наранената си душа. Тогава срещнах един моряк, ирландец, с огненочервена коса и весели зелени очи. Корабът му бе в пристанището за ремонт. Беше решил да посети родителите си, които живееха близо до Мортан, но вместо да замине, остана тук. Срещаме се всеки ден и накрая станахме... любовници.

– О, мамо, звучи толкова романтично!

Жизел облекчено се усмихна. Дъщеря ѝ не бе шокирана от неочакваната ѝ изповед.

– Да, наистина беше романтично. Райън остана три месеца в Аржентой и почти непрекъснато бяхме заедно. Това бяха най-щастливите месеци в моя живот и спомените за тях са най-скъпото, което имам. Обичах го с цялото си сърце и той живее в теб, Бетина, защото ти си плод на нашата любов. Той е твоят истински баща.

– Значи папа... той е мой втори баща?

– Да, скъпа моя, той ти е втори баща. Исках да узнаеш за щастието, което успях да открадна преди толкова много години, за единствената любов, която съм имала. Исках да знаеш... в случай, че не обикнеш граф Де Ламбер. Искам да си щастлива, Бетина, но ако се окаже, че в

брака ти няма любов, не се чувствай виновна, ако я откриеш някъде другаде.

Жизел избухна в ридания, а дъщеря ѝ се приближи и нежно я прегърна.

– Благодаря ти, мамо. Благодаря ти, че ми разказа това. Вече не се страхувам да замина за Сен Мартен. Ще се опитам да бъда щастлива в брака си и да обикна граф Де Ламбер. А кой знае, може и да не се наложи да се опитвам, може да го обикна от пръв поглед.

– О, ще се моля за това, скъпа моя!

Бетина се отдръпна от майка си и се усмихна.

– Значи аз съм половин ирландка, така ли? Папа... искам да кажа Андре, знае ли? Затова ли не ме обича?

– Андре не е от мъжете, които показват чувствата си. Той вярва, че ти си негова дъщеря, макар да искаше син. Лекарите ми казаха, че няма да мога да имам други деца, заради усложненията след твоето раждане. Понякога може би го е яд, че не си момче, но по свой начин те обича. За съжаление никога не ти го е показвал и аз знам, че това те правеше нещастна.

– Прекарах по-голяма част от живота си да се опитам да заслужа одобрението и любовта на Андре, а се оказва, че той не ми е истински баща – каза девойката замислено. – Търсила съм обич не там, където трябва.

– Съжалявам, Бетина. Трябваше да ти кажа още, когато беше малка, но не можах. Не е лесно да се признае подобно нещо. Много се страхувах да не се родиш с огненочервена коса като на Райън; но за щастие си наследила моята коса и променливите очи на баща ми. Понякога тези очи ти създават затруднения, защото не могат да скриват чувствата ти и се променят, според тях. Например сега те са тъмносини. Винаги са такива, когато си спокойна и щастлива.

– Шегуваш ли се?

– Не, скъпа. Ето, сега се промениха и вече са тъмнозелени – Жизел се засмя. – Знам, че не е много приятно да разбереш, че не можеш да прикриваш истинските си чувства, но очите ти винаги те издават.

– Но защо никога не съм го забелязала? Винаги съм мислила, че очите ми са сини.

– Защото, когато си разстроена или ядосана, ти никога не се поглеждаш в огледалото. Тогава заприличваш на истинския си баща. Започваш да крачиш нетърпеливо напред-назад и не можеш да си намериш място. Наистина си наследила много неща от Райън.

– Винаги съм се питала защо съм толкова висока, не приличам нито на теб, нито на Андре. Райън висок ли беше?

– Да, много висок. Беше толкова красив! Имаше избухлив характер и беше твърдоглав като всички ирландци и като теб. Но не бива да се тревожиш за очите си, скъпа. Много малко хора забелязват подобни неща и ти винаги можеш да кажеш, че очите ти се променят от светлината.

– Защо не си заминала с него, мамо? Защо си останала тук и си се отказала от щастието си?

– Райън трябваше да се върне на кораба си, а аз не можех да замина с него, още повече, когато разбрах, че съм бременна. Беше обикновен моряк и макар това да нямаше никакво значение за мен, той искаше да забогатее, преди да ме отведе със себе си. Обеща ми, че ще се върне, и аз дълго чаках, докато накрая изгубих надежда.

Бетина си помисли, че навярно майка ѝ никога няма да узнае истинската причина, и се натъжи.

– Той знае ли за мен?

– Да... и толкова много ми се искаше да те види, да разбере какво прекрасно дете има.

След като майка ѝ излезе, Бетина седна пред тоалетната масичка и се взря в огледалото. Чудеше се защо граф Де Ламбер я е избрал за съпруга. Предполагаше, че не е грозна, може би дори беше хубава, но не смяташе, че е красива, както майка ѝ бе казала. Носът ѝ бе малък, имаше овално лице, челото ѝ обаче не бе достатъчно високо. Кожата ѝ бе бяла и гладка, без никакви недостатъци, но светлорусата ѝ коса бе съвсем права.

В манастирското училище се отличавахе от другите момичета и те често ѝ се подиграваха за високия ръст и правата коса. Беше много слаба и нямаше едри гърди и меки, заоблени форми. Това, което я въбесяваше, бяха бедрата ѝ. Те бяха дълги, но толкова слаби, че тя се срамуваше от тях. Думите на майка ѝ, че е красива, я зарадваха, макар да знаеше, че не са истина. Майка ѝ я харесваше и я смяташе за красива, защото я обичаше. Толкова щеше да ѝ липсва!

Нейната изповед не я бе шокирала, всъщност чувстваше облекчение. Беше чувала от прислугата и знаеше, че е копеле. Но никой освен майка ѝ не го знаеше. Искаше ѝ се Райън да се бе върнал при майка ѝ и се питаше какво ли е станало с него. Ако беше жив и се върнеше при майка ѝ след всичките тези години, двамата можеха да дойдат да живеят при нея на остров Сен Мартен.

– О, Бетина, прекалено много мечтаеш – прошепна тя. – Трябва да

слезеш на земята. Заминаваш, за да се омъжиш за един непознат и трябва да му станеш добра и покорна съпруга. Е, може би не много покорна – тя се засмя. – Скоро ще се омъжа, а дори не знам как изглежда бъдещият ми съпруг! Може да се окаже дебел и нисък или някой противен старец. Трябва да попитам мама как изглежда граф Де Ламбер. Може пък да е млад и хубав. А освен това ме иска за съпруга. Не бива да го забравям.

Тя се прозя и още един път се взря в чистите си сини очи, тъмни и блестящи като сапфири.

– Мама сигурно се е пошегувала с мен. Как е възможно очите да променят цвета си?

Бетина стана и се отправи към леглото с четири дървени колони, покрито с набран светлорозов балдахин. Мушна се под копринените завивки и отметна дългата си коса, която се спусна като златист водопад до пода. Беше развълнувана, в главата ѝ се въртяха различни мисли и измина доста време, преди да заспи.

ТРЕТА ГЛАВА

– Бетина, събуди се!

Щом чу гласа на майка си, Бетина бързо отвори очи, но сетне неохотно си спомни кой ден е днес. Днес тя щеше завинаги да напусне дома си.

– Казах на онзи глупави слугини да те събудят по-рано тази сутрин – продължи Жизел. – Знаех си, че няма да ми обърнат внимание. През последния месец всичко в къщата е с главата наопаки. Чудя се как изобщо успяхме да свършим навреме с подготовката за сватбата – тя замълча и погледна дъщеря си. Очите ѝ се напълниха със сълзи. – О, Бетина, този месец измина толкова бързо. Ти наистина ще ме напуснеш, за да започнеш самостоятелен живот.

– Но ти ми каза, че няма да се разделям завинаги.

Бетина спусна дългите си слаби крака от леглото.

– Да, но това не променя факта, че днес заминаваш.

– Мади и аз ще тръгнем за Сен Мало, където е корабът, а ти и папа ще дойдете с нас. Знаеше, че рано или късно този ден ще настъпи.

– Е, станалото станало... – каза Жизел. – Сега трябва да се приготовиш, защото тръгваме след два часа. О, къде са всички тези прислужници?

Бетина се засмя.

– Сигурно са в кухнята и оживено обсъждат пътуването. Но аз и сама мога да се облека. Забравяш, че в манастира се оправях и без прислужници.

Скоро Бетина и Мадлен бяха готови за тръгване, облечени с топли дрехи, тъй като беше октомври и сутринта бе доста хладна. Не след дълго към тях се присъедини и Жизел. За всеобща изненада Андре беше този, който пристигна последен.

Голямата карета, която Андре специално бе поръчал за пътуването, бе внушителна и достатъчно голяма, за да побере багажа на Бетина, включително и малкия сандък, който съдържаеше зестрата ѝ в злато.

Младото момиче се облегна назад на седалката и затвори очи. Майка ѝ седна до нея и окуражително стисна ръката ѝ. Последният месец бе доста изтощителен, защото трябваше да приготви чеиза си. Най-много време ѝ отне сватбената рокля, която стана много красива за гордост на всички, които бяха работили по нея. Беше от кремавобял сатен, почти

като косата на Бетина, и цялата бе покрита с ръчно изработена дантела. Към роклята Бетина щеше да обуе бели сатенени пантофки, извезани с перли, които Андре ѝ подари за рождения ден. Булото ѝ – метри бяла дантела – бе сватбеното було на майка ѝ.

Мадлен лично опакова роклята в отделен сандък, за да не се измачка по време на пътуването. Чувстваше се така, сякаш се бе пренесла двадесет и две години назад, когато правеше същите приготовления за сватбата на Жизел.

Малкият тримачтов кораб от дълго време бе на котва в пристанището, очаквайки пътниците за Сен Мартен. Жак Мариво, капитанът на „Песента на вятъра“, стоеше на мостика. Върху бронзовото му чело, загрубяло от морския вятър, се бе образувала дълбока бръчка. Той бе неспокоен.

Граф Де Ламбер го беше наел, за да качи на кораба бъдещата му жена и прислужницата ѝ и благополучно да ги отведе до остров Сен Мартен. Отначало капитанът искаше да откаже, тъй като не желаше да приема за пътници жени, но графът бе направил изключително щедро предложение.

Но той знаеше, че ще си има доста неприятности. Трябваше да изолира жените от грубите моряци. За щастие вече една седмица бяха в Сен Мало и те добре се позабавляваха на брега. Трябваше да им държи влага поне за известно време, ала капитанът се опасяваше да не избухне бунт по време на пътуването.

В този момент той зърна голяма карета, която зави по улицата към пристанището, и големите ѝ колела затрополиха по каменната настилка. Видя големите сандъци, привързани върху покрива на каретата и се досети, че това трябва да е невестата със семейството си. Тази вечер трябваше да събере екипажа, за да отпътуват сутринта.

Каретата спря, Андре излезе и попита един моряк къде е закотвен „Песента на вятъра“. Мъжът им посочи кораба точно пред тях. Андре мина по малкото мостче и заговори с едрият мъж, който стоеше на палубата. След няколко минути се върна и отново влезе в каретата.

– Капитанът трябва да събере хората си, така че тази вечер ще преспим в града. Сандъците с багажа ще бъдат натоварени на борда, но пътуването ще се забави с един ден.

Андре проявяваше великодушие, тъй като обикновено не си губеше времето да обяснява каквото и да било на семейството си.

Странноприемницата, в която отседнаха, бе чиста и уютна. Бетина имаше отделна стая и вечерта можа да се наслади на последната си

бана, тъй като по време на пътуването едва ли щеше да се къпе както бе свикнала.

На следващата сутрин, още преди слънцето да се бе вдигнало на хоризонта, се появи капитан Мариво. Андре набързо го представи на дъщеря си и всички се отправиха към кораба.

На сбогуване Бетина и майка ѝ се хвърлиха разплакани в обятията си. Девојката целуна баща си, който също бе необичайно развълнуван и смутен. Все пак той бе единственият баща, когото тя познаваше, и не можеше да престане да го обича, въпреки неговата строгост и студена вискателност. Би било чудесно, ако поне един път ѝ бе казал, че я обича, поне веднъж...

Младото момиче хвърли последен поглед към майка си и любимата си Франция, обърна се и бавно тръгна по мостчето. Всички моряци на палубата се бяха втренчили в нея. В бързината бе успяла само да завърже с копирена панделка дългата си руса коса, която се спускаше под кръста ѝ и блестеше на слънчевите лъчи като водопад от злато.

В гърдите на капитан Мариво се надигна тревога, тъй като моряците я гледаха като омагьосани. И той самият не бе очаквал, че годеницата на граф Де Ламбер ще се окаже такава красавица. Господи, графът бе наистина много щастлив мъж!

Капитанът се съвзе и с рязък глас започна да дава заповеди на екипажа си. Моряците с неохота се разпръснаха, за да се заемат със задълженията си. Жак Мариво побърза да съпроводи жените до каютата им. Беше им предоставил собствената си каюта, защото тя бе най-голямата на кораба, а граф Де Ламбер бе настоял годеницата му да бъде удобно настанена.

Ала не само присъствието на жените го безпокоеше. На кораба имаше и сандък със злато, зестрата на мадмоазел Верлен. Капитанът се чудеше защо Андре Верлен е дал толкова много злато. Всеки мъж щеше да бъде щастлив само да получи дъщеря му за съпруга. Тя бе по-ценна от златото и не се нуждаеше от друго богатство.

Златото, което бе на борда, можеше да изкуши всеки от моряците, без да се забравя и самата мадмоазел Верлен. Но капитанът бе дал думата си на граф Де Ламбер и това бе въпрос на чест. Щеше да се погрижи тя да пристигне здрава и читава в Сен Мартен, дори и с риск за живота си.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

След седмица, прекарана на кораба, Бетина започна да чувства, че ѝ липсва баня. Каната с топла вода, която получаваше всеки ден, бе съвсем недостатъчна и тя скоро откри, че измиването на дългата ѝ коса ще бъде най-тежкият ѝ проблем. Скоро се разрази буря. Бетина излезе на палубата, за голямо неудоволствие на капитана, и с наслада застана под чистите дъждовни капки. Измокри се до кости и имаше опасност някой от екипажа да я види. Но капитанът и Мадлен я пазеха от любопитни погледи.

Бетина не можеше да разбере защо е всичко това, а Жак Мариво само мърмореше някакви неясни извинения. Накрая младото момиче попита Мадлен защо не ѝ разрешено свободно да се движи из кораба.

– Не се измъчвай с подобни въпроси, скъпа – отвърна Мадлен – просто изпълнявай инструкциите на капитана.

– Но ти знаеш каква е причината, нали, Мади? – настоя Бетина.

– Да, знам.

– Тогава защо не искаш да ми кажеш? Вече не съм дете.

Мадлен поклати глава.

– Ти не познаваш живота и в много отношения си още дете. Не знаеш нищо за мъжете и колкото по-малко знаеш, толкова по-добре.

– Не можеш винаги да ме предпазваш, Мади. Скоро ще се омъжа. Трябва ли да си остана все така невежа по отношение на мъжете?

– Не, не... предполагам, че имаш право да узнаеш някои неща, но не очаквай от една стара жена да ти каже всичко, което трябва да знаеш за тях.

– Добре, само ми кажи защо не мога свободно да се разхождам по палубата.

– Защото не бива да изкушаваш моряците с красотата си, дете мое. Повечето от мъжете са страстни същества и имат силни желания, които ги карат да искат да се любят с една жена, особено ако е толкова хубава като теб.

– О! – ахна девойката. – Но те сигурно знаят, че не могат да си позволят подобно нещо.

– Да, но ако моряците те виждат всеки ден, ще започнат да те желаят. Това желание може да стане толкова силно, че не е изключено някой от тях да рискува дори живота си, за да те притежава.

– Откъде знаеш всичко това, Мади? – усмихна се Бетина.

– Аз никога не съм се омъжвала, но познавам мъжете. Когато бях млада, не съм била предпазвана от тях като теб, дете мое.

– Искаш да кажеш, че си се любила с някой мъж?

– Любопитството ти стигна твърде далеч, млада госпожице. Остави старата жена на спокойствие.

– О, Мади – примирено въздъхна Бетина, но се отказа да я разпитва повече, защото знаеше, че старата ѝ бавачка няма да ѝ каже нищо, а искаше да узнае толкова много неща! Може би като се омъжи ще намери отговор на всичките си въпроси, ала не можеше да спре да мисли какво е това да се любиш с мъж. Сигурно бе голямо удоволствие, щом мъжете бяха готови да рискуват живота си за това. Трябваше да почака, докато се омъжи, за да разбере всичко за любовта.

След три седмици в морето, се случи много неприятен инцидент. Бетина бе сама в каютата, тъй като Мадлен бе отишла да изпере някои от дрехите им. Когато вратата се отвори, девойката дори не се обърна, защото мислеше, че е Мадлен. Ала в следващия миг две силни ръце я сграбчиха за раменете и грубо я обърнаха. Тя уплашено извика, но мъжът не обърна внимание и продължи да я стиска, като жадно я изпиваше с поглед.

– Хванете го! – извика капитанът.

Двама мъже се втурнаха в каютата, сграбчиха мъжа и го повлякоха навън. Бетина смутена ги последва. Мъжът се опитваше да се измъкне, но другите двама го държаха здраво. След това го завързаха на главната мачта и смъкнаха ризата му.

– Много съжалявам за случилото се, мадмоазел – чу се грубият глас на капитана, който се появи зад нея. – Граф Де Ламбер ще побеснее, когато узнае, че едва не са изнасилили годелицата му.

Бетина не можеше да откъсне поглед от нещастника, който очакваше наказанието си. Първият помощник-капитан стоеше до него, с камшик в ръка. Камшикът бе от кожени ивици, завързани на големи възли, и дълъг около метър и половина.

Капитанът изляз някаква заповед, но девойката бе толкова ужасена от това, което предстоеше, че не разбра думите му. Жак Мариво даде знак, камшикът изсвистя във въздуха и изплющя силно върху голия гръб на мъжа. Появи се червена ивица и нещастникът се сгърчи от болка. Чу се ново плющене и се появи още една кървава ивица.

– Не, за Бога! Спрете това! – извика Бетина.

– Той трябва да изгърпи наказанието си, мадмоазел Верлен. Всички моряци бяха предупредени да не се доближават до вас, така че вината не е ваша.

Камшикът се спускаше отново и отново върху разранения гръб на мъжа, пръскайки кръв наоколо. Бетина не разбра кога е побягнала и как се е озовала до парапета. Надвеси се над морето и започна да повръща. Когато се изправи, до слуха ѝ продължаваха да достигат виковете на изтезания и плющенето на камшика.

Най-накрая всичко утихна. По-късно ѝ казаха, че морякът е получил тридесет удара с камшик и едва не е умрял. Според Бетина той само я бе изплашил и наказанието му бе нечовешки жестоко. Мъжът щеше да остане на легло до края на пътуването.

Бетина плака през цялата нощ и на три пъти повръща. Отвратителната сцена непрекъснато беше пред очите ѝ и тя не можеше да се успокои. Онзи нещастник едва не бе умрял, защото се бе опитал да я изнасили. Да я изнасили?

– Какво имаше предвид капитанът, когато каза, че онзи моряк едва не ме е изнасилил, Мади? – попита тя бавачката си късно през нощта. – Той само ме държеше и ме гледаше и затова трябваше да понесе жестоко наказание.

Мадлен лежеше на тясната койка и мрачно гледаше в тавана. Случилото се я бе разстроило и тя се безпокоеше за поверената ѝ девойка.

Погледна тревожно към Бетина.

– Ако капитанът не бе дошъл навреме, той щеше да направи много повече. Аз съм виновна, Бетина... Не биваше да те оставям сама!

– Но този мъж не направи нищо, а заради мен го измъчваха до смърт!

– Той престъпи заповедите на капитана и затова беше наказан. Моряците са били предупредени да не приближават до теб, а той не се е подчинил. Ако капитан Мариво не бе чул вика ти, той щеше да прави любов с теб – тихо завърши Мадлен.

– Но това не означава, че едва не ме е изнасилил – настоя девойката.

– Искаше ли този мъж да те докосва?

– Разбира се, че не! – извика Бетина.

– Е, трябва да ти кажа, че той нямаше да се съобрази с желанията ти. Щеше да получи своето, независимо от съпротивата ти, а това означава, че е искал да те изнасили.

Бетина се отпусна на койката. Мислите ѝ бяха объркани. Значи това означаваше изнасилване – да правиш любов с жена, която не желае. Колко ужасно! Ала тя все още не знаеше какво означава да правиш любов. О, толкова бе глупава! Кога ще се научи? Кога ще открие какво е да се любиш с мъж? Когато се омъжи, разбира се, напомни си тя, а това щеше да е много скоро.

ПЕТА ГЛАВА

С изпънати платна „Песента на вятъра“ уверено пореше морските вълни, но до остров Сен Мартен оставаха още много мили. Времето се промени и сега духаше топъл вятър.

Бетина знаеше, че климатът на малкия остров Сен Мартен е тропически и там е топло през цялата година. По време на вечерите си с капитан Мариво тя му бе задала много въпроси за мястото, където щеше да живее и той подробно ѝ бе отговорил. Научи, че бъдещият ѝ съпруг притежава най-голямата плантация на острова и че печели много пари от износ на памук.

След ужасния инцидент и последвалото жестоко наказание повече не се случи подобно нещо. Когато Бетина излизаше да се разходи по палубата, всички моряци стояха далеч от нея.

След месец корабът отново бе връхлетян от буря. Сякаш небесата се бяха отворили и изсипваха дъждовната си стихия върху самотния кораб. Бурята бушуваше през целия ден и цялата нощ, корабът се люшкаше толкова силно, че Бетина заспа едва на разсъмване.

Когато на сутринта се събуди, морето бе тихо и спокойно. Бетина се присмя на себе си заради ужасните страхове от изминалата нощ и весело си каза, че може би бурята не е била толкова силна.

Мадлен вече бе станала и наливаше вода в легена за сутрешния тоалет на девойката.

– Добре ли спа, детето ми? – попита тя.

– Не – промърмори Бетина и спусна дългите си крака от койката. – Мади, моля те, иди и попитай капитана дали мога да изляза на палубата.

– Няма да направя подобно нещо. Много добре знаеш, че сутрин не ни се разрешава да излизаме – твърдо отвърна Мадлен.

– Да, но ако капитанът ни разреши, няма да има нищо лошо. Моля те, Мади, иди да го попиташ.

– Добре, но това никак не ми харесва.

Мадлен излезе с недоволно мърморене и захлопна вратата. Младото момиче бързо се облече в рокля от виолетово кадифе, която ярко контрастираше със светлорусата ѝ коса. Мадлен се върна и ѝ съобщи, че капитанът е разрешил да излязат на палубата.

– Повтарям, че това никак не ми харесва и трябва да свършим побързо – непреклонно заяви тя.

– Къде е капитанът? – попита девојката.

– Ето го там. Изненадана съм, че ти разреши да излезеш през деня след всичко, което се случи с онзи нещастен моряк.

Бетина се извърна и видя капитан Мариво, който се караше с един моряк от екипажа.

– Бетина, погледни! Кораб! – извика Мадлен. Девојката се обърна и видя в далечината кораб, който се движеше към тях.

– Дами, трябва бързо да се приберете в каютата си! – нареди капитанът. Бетина подскочи от изненада, защото изведнъж той се озова зад гърба ѝ. – Ако този негодник си бе вършил работата, вместо да ви зяпа, щяхме да видим кораба навреме. Сега той се движи право към нас.

– Има ли нещо тревожно в това, капитане? – загрижено попита Бетина и смръщи вежди.

– Не виждам флаг и вероятно това е пиратски кораб.

– Но те няма да нападнат „Песента на вятъра“, нали? – ужасено извика тя.

– Надявам се, че не, мадмоазел, но никой не може да бъде сигурен. Ще се опитаме да им се изплъзнем. Ще ви помоля обаче да заключите вратата на каютата си. Не отваряйте, докато опасността не премине, и не се тревожете. И преди сме се срещали с пирати и сме ги побеждавали.

Бетина усети, че ѝ прилошава. Капитанът каза да не се тревожи, но как можеше да не се тревожи? От момичетата в манастира бе чувала ужасяващи истории за пиратите. Те бяха отвратителни мъже! Ограбваха, убиваха и изнасилваха жените!

– Мади, страх ме е – прошепна Бетина със задавен от сълзи глас.

– Не бива да се тревожим. Нашият кораб е много бърз, детето ми. Пиратите няма да могат да ни настигнат. Освен това онзи кораб може да се окаже приятелски. Не бива да се страхуваш, Бетина. Капитанът и аз ще те защитим.

Думите на бавачката ѝ я поуспокоиха, но не напълно. След известно време проехтяха изстрели; сивите очи на Мадлен се разшириха, а Бетина пребледня като платно. Чу се силен трясък и те разбраха, че една от мачтите на кораба е паднала.

„Песента на вятъра“ се разлюля от сблъска между двата кораба. Отново прозвучаха изстрели и се разнесоха предсмъртни викове.

Мадлен падна на колене и започна да се моли. Бетина веднага я последва. Не след дълго изстрелите утихнаха и до слуха им достигна смях. Може би екипажът на „Песента на вятъра“ бе спечелил битката.

Дали вече бяха в безопасност? Ала внезапно се чу английска реч. Моряците на „Песента на вятъра“ бяха французи и говореха само френски! Значи пиратите бяха победили!

ШЕСТА ГЛАВА

– Ей, кап! Женската, дет' ти рекох, че е на кораба, сигур е скрита някъде в трюма или в някоя каюта.

– По дяволите, човече, не можем да стоим тук цял ден! Претърси кораба, но побързай!

Бетина усети как по гърба ѝ се стича студена пот и в този миг ѝ се искаше да умре.

– О, защо капитанът не ни даде някакво оръжие? – отчаяно прошепна тя и сплете пръсти, за да спре треперенето им.

– Не е очаквал, че ще загуби битката – тихо отвърна Мадлен. – Но не се тревожи, Бетина, аз ще кажа на водача им, че могат да спечелят голямо богатство, ако те доставят жива и невредима на граф Де Ламбер. Той несъмнено ще плати каквото откуп му поискат. Той е французин и държи на честта си.

– Но тези мъже са пирати, Мади! – извика Бетина. – Те ще ни убият!

– Не, скъпа моя. Няма да ни убият. Не бива да се тревожиш за това и не бива да изглеждаш уплашена, когато ни открият. Преструвай се, че не говориш английски. Аз ще говоря вместо теб. И, за Бога, не избухвай пред тези мъже! – предупреди я Мадлен. – Ако го направиш, те ще си помислят, че не си лейди и не си от благородно семейство.

– Твърде съм уплашена, за да се гневя.

– Добре. А сега по-добре да се помолим техният водач да е жаден повече за пари, отколкото за страст.

– Не те разбирам, Мади.

– Няма значение, скъпа – отвърна Мадлен, но гласът ѝ издаде нейната тревога. – Само помни: не бива да казваш нищо!

Чуха се смях и приближаващи стъпки.

– Нямахте я в трюма, а и останалите каюти са празни, кап. – Дълбокият глас звучеше точно пред вратата и в следващия миг някой заблъска по нея.

Бетина не бе на себе си от страх. Беше сигурна, че днес ще умре и Мадлен нямахте да може да ѝ помогне с нищо. След няколко минути вратата се откърти и Бетина се вцепени от ужас, когато видя насреща си брадато и ухилено мъжко лице.

– Господи, тези французойки засенчват нашите красавици! –

възкликна един моряк с превръзка на окото.

– Съгласен съм с теб, приятелю. Какво не бих дал да съм на мястото на капитана.

– Къде е капитанът ви? – рязко запита Мадлен.

– Скоро ще го видиш, стара жено – увери ги брататият и ги поведе навън.

Когато минаваше по палубата, Бетина се извърна настрани, за да не види мъртвите тела на моряците от „Песента на вятъра“. Поведоха я към другия кораб, а Мадлен я прегърна през кръста, за да ѝ вдъхне повече сили.

Пиратският кораб също беше тримачтов и приличаше на „Песента на вятъра“. Екипажът обаче се състоеше от груби и небрежно облечени мъже. Когато видяха Бетина, те се заковаха по местата си и се втренчиха в нея. Някои бяха голи до кръста, други носеха къси кожени жакети, но повечето бяха боси. Мнозина носеха златна обица на ухото си и всички бяха ужасно брадясали.

– Настоявам да се срещна с вашия капитан – обърна се Мадлен към мъжа, който ги доведе на кораба.

Един мъж прескочи през парапета на „Песента на вятъра“, долепен до пиратския кораб, и се приближи към тях.

– Значи вие говорите английски – каза той. – Е, сега ще узнаем каква е цената ви.

Той беше огромен, с брада и до него Бетина се почувства малка и крехка. Бе свикнала да гледа мъжете в очите, без да вдига глава, а дори понякога ѝ се налагаше да я навежда. Този обаче бе висок най-малко метър и осемдесет, а разстоянието между раменете му бе повече от половин метър. Не беше пълен, но имаше силни мускули, които се извиваха като змии под загорялата кожа на едрите му голи ръце. Светло кестенявата му коса бе подстригана късо и едва достигаше масивните му рамене. Гъстата, дълга брада закриваше почти цялото му лице и му придаваше зловещ и опасен вид. Бетина потръпна.

– Е, какво откри, Жюл?

Това беше мъжът с дълбокия глас, който явно бе водачът им. Той се приближи към групата.

– Те говорят английски, Тристан, поне по-възрастната жена.

Мъжът стоеше зад Бетина и тя се извърна, за да го види. Това, което съзря, я накара да ахне, защото той бе дори по-висок и от другия. Беше истински гигант! Стоеше само на няколко сантиметра от нея и девойката вдигна глава, за да види лицето му. Очите му бяха изумително

светлосини, а на дясната буза имаше дълъг, тънък белег, който се губеше в тъмнорусата му брада.

Бетина се втрени в белега и видя как мускулите на мъжа се стегнаха, а очите му станаха ледени. Той я сграбчи за ръката, което я накара да се намръщи, и я повлече през палубата.

– Мосю, почакайте! – извика Мадлен. – Къде я водите?

Мъжът се извърна и студено се усмихна.

– В моята каюта, мадам, за да поговоря с младата лейди. Имате ли някакви възражения?

– Разбира се!

– Е, тогава ги запазете за себе си! – остро отвърна той и задърпа Бетина със себе си.

– Мосю, тя не говори английски – подвикна след тях Мадлен.

Думите ѝ предизвикаха смях и шеги сред екипажа.

– Как ще ѝ кажеш к'во да прави, кап?

– За това, което си е наумил нашия кап, няма нужда от думи.

Избухна още по-силен смях, който очевидно ядоса капитана им, защото ръката му стисна още по-силно нейната. Тя извика от болка и той незабавно я пусна.

– Вървете по дяволите, негодници! – извика той на пиратите. – Достатъчно се забавлявахте за днес. Връщайте се по местата си и се захващайте за работа! – Сетне се обърна към Бетина. – Съжалявам, ако съм ви наранил, мадмоазел.

Тя не очакваше да получи извинение от капитана на пиратите. Нима не бе толкова опасен, колкото изглеждаше? Изгледа го с любопитство, но не каза нищо.

– По дяволите! – изрева той и се обърна към другия висок мъж. – Жюл, доведи онази жена.

Мадлен незабавно се присъедини към тях, изпълнена с безпокойство.

– Не бива да ѝ причинявате болка, капитане!

Капитанът погледна изненадано Мадлен, а сетне избухна в смях.

– Да не би да се опитвате да ми давате заповеди, мадам?

– Няма да ви позволя да я нараните, мосю.

Жюл се изхили. Капитанът му хвърли кръвнишки поглед, но сетне отново насочи вниманието си към Мадлен.

– Вие нейна майка ли сте?

– Не, но съм отгледала и нея, и майка ѝ. Ще отгледам и децата ѝ – гордо отвърна Мадлен.

- Тя бремна ли е в момента?
- Мосю! Вие не можете да питате...
- По дяволите, отговори ми, жено! – остро я прекъсна капитанът.
- Не, не е.

Изглежда отговорът ѝ му хареса, защото раздразнението му премина.

- А сега ми кажи, защо ти говориш английски, а тя не говори?
- Аз... аз съм родена в Англия. Дойдох с родителите си във Франция много отдавна, като малко дете – искрено отвърна Мадлен.
- И тя изобщо не говори английски?
- Не, капитане.

Той въздъхна и внимателно изгледа Бетина, която мълчаливо го наблюдаваше.

- Коя е тя?
- Мадмоазел Бетина Верлен.
- И за къде пътува?
- За Сен Мартен, за да се омъжи за граф Де Ламбер – бързо отвърна Мадлен.

– И богатството, което намерихме на кораба, е било нейната зестра, така ли?

– Да.

Капитанът лениво се усмихна, разкривайки два реда бели зъби.

– Семейството ѝ трябва да е много богато. Годеникът ѝ сигурно също е много богат мъж, нали?

– Да, той ще ви плати щедро, ако ни заведете невредими при него.

Последните ѝ думи го накараха да се засмее.

– Сигурен съм, че ще плати, но ще трябва да помислим върху това – обърна се към Жюл. – Заведи бавачката в каютата си и я заключи. Мадмоазел ще дойде с мен.

Мадлен се дръпна, опитвайки се да се отскубне от ръцете на пирата. Завика и зарита, но всичко бе напразно. Бетина бе обзета от невъобразим страх. Не можеше да спре да мисли за ужасяващите истории за пиратите, които бе слушала в манастира. Може би бързата смърт бе за предпочитане? Погледна към перилото на кораба. Не беше много далече, а сетне можеше да скочи в студените сини води...

– О, не, Бетина Верлен, пътят не е натам – каза капитанът, сякаш прочете мислите ѝ.

Хвана я за ръката и я поведе към каютата си. В малкото разхвърляно помещение капитанът настани Бетина в креслото до дългата маса.

Напълни две чаши със сухо червено вино, подаде ѝ едната и също се отпусна на един стол. Дългата маса очевидно му служеше за бюро, защото бе отрупана с карти и морски инструменти.

Той се облегна назад и мълчаливо я изгледа. Изпитателният поглед на светлосините очи я смути и тя неспокойно се размърда.

– Моите хора ми казаха, че си голяма красавица – небрежно рече той. – Обаче, честно да си кажа, не мога да разбера как са го разбрали, след като лицето ти е покрито с този черен прах.

Бетина инстинктивно посегна към лицето си, но когато погледна ръката си, видя, че пръстите ѝ се чисти и разбра, че той я измамил.

– Значи в крайна сметка ти разбираш английски. И аз така си помислих. Защо прислужницата ти излъга?

Бетина се поколеба преди да отговори.

– Тя... тя не искаше да разговарям с вас. Страхуваше се да не избухна и да не ви нагрубя.

– А щеше ли да го направиш?

– Не виждам причина.

Капитанът се засмя.

– Онази стара жена и за годеника ти ли излъга?

– Не.

– Значи този граф Де Ламбер наистина е богат мъж?

– Да, много богат, капитане – отвърна Бетина и малко се отпусна.

Изглежда, мъжът не бе толкова опасен, колкото очакваше. Трябваше да признае, че бе хубав и навярно млад, но дългата златиста брада го правеше да изглежда по-стар.

– Ако ме заведете при годеника ми, той ще ви направи много богат – обади се девойката.

– Не се и съмнявам, но твоята зестра вече ме направи богат, а аз не държа жени на кораба си.

– Тогава какво смятате да правите с мен, мосю? Да ме хвърлите в морето, след като преди това ме изнасилите?

– Точно така.

Тя ужасено се втренчи в него. Очакваше той да отрече, но след като се бе съгласил с нея, какво можеше да каже?

– Това... това ли е намерението ви? – заекна разтрепераното момиче.

Той се загледа в чашата си с вино, сякаш размисляше върху въпроса ѝ. Сетне я погледна с развеселено изражение на лицето.

– Свали дрехите си.

– Какво? – възкликна девойката.

– Възнамерявам да правя любов с теб, Бетина Верлен, а след това ще те заведа при годеника ти. Така че свали дрехите си. Не ми се иска да те насилвам и да ти причинявам болка.

– Не, мосю, не! Граф Де Ламбер няма да се ожени за мен, ако съм обезчестена!

– Уверявам ви, мадомоазел, че ще ви приеме за жена и дори ще плати добра цена за удоволствието. Той те е виждал, нали?

– Да, но...

– Е, тогава няма защо да говорим повече. Отнетата ти девственост едва ли ще има значение за него.

– Не! – твърдо повтори Бетина. – Няма да се появя обезчестена пред него. Няма да засрамя семейството си. Няма да го направя!

– Страхувам се, че нямаш избор. Сигурен съм, че графът ще скрие факта, че не си била девствена през първата брачна нощ – спокойно рече капитанът.

– Не, не можете да направите това с мен! – извика Бетина и зелените ѝ очи се разшириха от страх.

– Пак ти повтарям, Бетина, че имам намерение да те любя и нищо няма да те спаси. Но аз не искам да те насилвам, не обичам изнасилването.

– Но това е изнасилване, мосю, защото аз не искам да се любя с вас!

– Наречи го както искаш, но ти няма да се бориш с мен.

– Вие... вие трябва да сте полудели! Не можете да очаквате да стоя покорно и просто да ви позволя да... да... направите това! – извика тя и гневът ѝ замени страха. – Ще се боря с вас до последни сили!

– Искате ли да сключим сделка, мадомоазел? Освен вие двете с прислужницата си, на борда на моя кораб се намират и неколцина моряци от вашия кораб заедно с капитана им.

– С каква цел?

– Моите хора са жестоки и обичат да се забавляват, като бавно убиват хора. Първо отрязват ушите, после пръстите, след това краката... трябва ли да продължавам?

Бетина почувства, че ѝ прилошава.

– И вие... вие позволявате всичко това?

– А защо не?

Лицето ѝ стана мъртвешки бледо. Той също сигурно се забавляваше с подобни ужаси. Господи!

– Споменахте за... за някаква сделка – слабо рече тя.

– Ще ми се отдадеш доброволно и аз ще спася живота на тези мъже. И без това ще бъдеш моя, независимо дали ще се бориш с мен, или не. Ако не ми се противопоставиш, аз ще спася живота на тези мъже и на следващото пристанище ще ги освободя – той замълча и се усмихна.

– Ти няма да спечелиш нищо, Бетина, защото каквото и да решиш, ще бъдеш моя. Но за затворниците не е така. Те могат да спечелят живота си. Чакам отговора ти.

– Вие сте безчувствен звяр! – задъхано извика девойката. – Защо искате да ме изнасилите.

– Учудваш ме. Ти си истинска красавица и аз те желая.

– Но аз не ви желая!

– Ще ти кажа, Бетина, че ти си единствената причина, поради която нападнах кораба ти. Обикновено ограбвам само испански кораби. Моят вахтен те е видял на палубата на вашия кораб и ми описа красотата си. Трябва да си благодарна, че нямам намерение да те споделя с екипажа си. Но стига приказки! Чакам отговора ти!

– Нямам избор – бавно отвърна младото момиче. Никога не се бе чувствала толкова безпомощна. – Трябва да спася живота на онези мъже.

– И няма да се съпротивляваш?

– Не, мосю, няма да се боря с вас.

– Добре. Ти взе много мъдро решение. Сигурен съм, че затворниците ще са ти много благодарни. Ще кажа на хората си да ги оставят на спокойствие. Докато ме няма, искам да съблечеш дрехите си и да ме чакаш в леглото.

Той излезе и заключи вратата след себе си. Нямаше никакъв изход. Трябваше да се отдаде на този мъж, а дори нямаше да може да се бори за честта си.

Бавно и неохотно Бетина започна да се съблича. Най-после щеше да разбере какво означава да правиш любов или по-скоро да те изнасилват. Е, поне щеше да спаси живота на няколко французи. Тази мисъл щеше да ѝ помогне да издържи ужаса, който я очакваше.

Когато капитанът се върна, тя все още бе по риза. Той затвори вратата и намръщено я изгледа.

– Не си променила решението си, нали? – бързо попита той.

– Не, а вие?

Той звучно се засмя, прекоси каютата и застана пред нея. Тя се почувства дребна и безпомощна до него.

– Не, малка моя. Нищо не може да промени намерението ми – зарови пръсти в гъстите ѝ копринени коси, изпитвайки удоволствие от нежната им мекота. – Свали ризата си, Бетина. Повече не мога да чакам.

– Мразя ви, мосю! – изсъска през стиснати зъби девойката.

Пиратът отново се засмя.

– Въпреки че обръщението „мосю“ звучи много сладко от прелестните ти устни, предпочитам да ме наричаш Тристан. А сега изпий виното си, Бетина. Може би ще ти помогне да се отпуснеш. Никога досега не съм лягал с девственица, но са ми казвали, че първия път е болезнено.

– Ще ми трябва най-малко две бъчви вино, за да забравя това, което смятате да извършите, мосю Тристан!

– Само Тристан. Не ме предизвиквай, Бетина. Това, което трябва да стане, ще стане, но може да променя решението си относно затворниците. Изпий виното и съблечи ризата си без повече приказки.

Младото момиче знаеше, че повече не може да отлага. Пресуши чашата си на един дъх, обърна се с гръб към него и бавно свали ризата си. Покри голото си тяло с дългата коса, която се спускаше до средата на бедрата ѝ, и се извърна към него.

Тристан се подразни от този жест на непокорство и отметна косите ѝ. Сетне взе лицето ѝ в шепи и нежно я целуна.

Девойката не очакваше целувката му. Защо го направи? Защо просто не я изнасили и всичко да свърши?

Устните му разтвориха нейните, търсеци и настойчиви. Искаше да го отблъсне, но той можеше да го приеме като съпротива. Просто трябваше да затвори очи и да мисли за онези нещастни мъже. Трябваше да му се отдаде, за да спаси живота им.

Ръцете му я обгърнаха и силно я притиснаха към мускулестите му гърди. Целувката му стана още по-настойчива и внезапно Бетина изпита странно усещане, нещо което никога досега не ѝ се бе случвало. Беше невероятно, сякаш кръвта закипя във вените ѝ, главата ѝ се замая и неусетно тя отвърна на целувката му, забравила, че се намира в прегръдките на омразен и непознат мъж.

Той отдръпна устни от нейните и я вдигна на ръце. За миг тя се вцепени от ужас, но той нежно я положи върху леглото. Бавно започна да сваля дрехите си, като нито за миг не откъсваше поглед от нея. Младото момиче също го гледаше като хипнотизирано, без да може да извърне очи. Когато най-накрая остана гол, Бетина с възхищение се втренчи в мускулестото му тяло, широките рамене, тесния ханш и дългите стройни крака.

Тристан се приближи и легна до нея в тясното легло. Дълго гледа лицето ѝ, а сетне пръстите му нежно погалиха гърдите ѝ. Наблюдаваше реакцията ѝ и видя как очите ѝ се разшириха от изненада и смущение.

Младият мъж се засмя и нежно обхвана едната ѝ гърда.

– Очакваш да съм бърз, така ли?

– Да. О, моля те, Тристан, не прави това с мен. Още веднъж те моля, спести ми този срам! – Бетина умоляващо го погледна.

– Не, малка моя, вече е твърде късно.

– Тогава по-добре свършвай по-бързо! – остро рече девойката.

Очите му гневно се присвиха, той я възседна, притисна нежното ѝ тяло към дюшека и бързо проникна в нея. Прониза я остра болка, тя извика и ноктите ѝ се забиха в гърба му. След миг болката премина и той започна да се движи в нея. Отначало бавно, а след това по-бързо и по-бързо. Бетина се отпусна и дори изпита наслада от движенията му. В този миг Тристан тласна още по-дълбоко, тялото му се вцепени, потръпна и сетне се отпусна изтощен върху нея.

Бетина не знаеше какво да прави. Това ли беше всичко? Трябваше да признае, че след първоначалната болка ѝ бе станало приятно, но ако това означаваше да прави любов, тя би могла да живее и без нея. Къде бе неопикуемото удоволствие, което караше мъжете да умират заради него? Може би само мъжете изпитваха наслада от любовенето.

– Съжалявам, Бетина. Нямах намерение да свършвам толкова бързо, но острият ти език ме ядоса. Обещавам, че следващия път ще бъде по-добре.

– Следващия път! – изумено възкликна тя. – Но аз... аз... си мислех...

– Не, малка моя – прекъсна я той с игрива усмивка. – Пътят до Сен Мартен е дълъг, а след като ще делим една каюта, смятам да те любя толкова често, колкото пожелаея. Очертава се едно много приятно пътуване.

Той стана и започна да се облича, а Бетина бързо покри голите си гърди с чаршафа. Какво щеше да прави? Да му се отдаде веднъж бе достатъчно наказание за нея, но тя нямаше друг избор. Трябваше да се примири и да се научи да живее със срама. Но да му се отдава отново и отново, и то без да се съпротивлява! Той искаше да я направи своя любовница! Как щеше да живее с това?

Тристан мълчаливо я наблюдаваше. Приближи се до нея, наведе се и леко докосна устните ѝ със своите.

– Сега се налага да те напусна, защото трябва да дам на екипажа си

заповед да сменим курса към Сен Мартен. Ти ще останеш тук и няма да напускаш каютата.

– Но аз искам да видя Мади. Искам да се срещна със затворниците и да им кажа, че няма защо да се страхуват за живота си.

– Не – остро отвърна гой. – Твоята прислужница може да види затворниците, а по-късно ти ще се видиш с нея, но не сега.

Пиратът излезе и Бетина си помисли дали да заключи вратата, за да не може да влезе. Но това само щеше да го вбеси и той щеше да излее гнева си върху нея. Потръпна, като си представи какво можеше да ѝ се случи. Досега Тристан се бе държал любезно с нея, макар да я бе обладал против волята ѝ. Какъв ли щеше да бъде, ако изпаднеше в ярост?

Беше оставена на милостта на един жесток пират! Ако искаше, можеше да я убие! Беше изцяло в негова власт и не знаеше какво да прави.

Стана от леглото и глупаво се втренчи в кървавите петна върху чаршафа – нейната кръв. О, как мразеше този отвратителен човек! Той я бе изнасилвал, бе я лишил от девствеността ѝ, завинаги я бе обезчестил! Младото момиче гневно тропна с крак.

Опита се да се успокои. Нямахме смисъл да се разстройва, защото станалото не можеше да се поправи. Но как искаше да си отмъсти, как го мразеше!

До леглото имаше кана с вода и Бетина изми кръвта по бедрата си. Сетне набързо се облече, седна до масата и си наля чаша вино. Вдигна чашата до устните си, но в този миг на вратата се почука и след секунда Мадлен влезе в стаята.

– Бетина, добре ли си? Той нали не... не е...

– Той каза, че ще ни заведе до Сен Мартен, но...

– Значи сме спасени, благодаря на Бога! Толкова се страхувах за теб, Бетина. Боже мой! Не знаех какво да мисля, когато ме заключи в онази каюта. Капитанът е толкова грамаден, страхувах се да не те нарани.

– Аз не бях пощадена – тихо каза Бетина. – Той беше решен да ме има и постигна целта си.

– Бетина, не! – ужасено извика Мадлен, а сетне започна да плаче.

– Всичко е наред – младото момиче прегърна старата си бавачка. – Нали сме живи. А и той обеща да ни заведе до Сен Мартен.

– Господи, Бетина! Той не трябваше да прави това! Този мъж няма чест!

– Опитах се да го убедя да не го прави, но той ме желаше. Остана равнодушен към всичките ми молби. Но станалото станало и нищо не

може да се направи. Остава ми утехата, че поне спасих живота на затворниците.

– Какви затворници?

– Още ли не си ги видяла? – изненадано попита Бетина.

– Не знаех, че на кораба има затворници. Онзи едър мъж, който се казва Жюл, ме пусна от каютата си и ми каза да слеза в камбуза, за да помогна при приготвянето на вечерята. Готвачът им загинал при последната битка. Като свърших, веднага дойдох при теб.

– Добре, но сега трябва да отидеш и да намериш затворниците. Капитан Мариво е един от тях. Кажим им да не се тревожат за живота си и че на следващото пристанище ще ги свалят от кораба. Ако някои са ранени, погрижи се за тях, а след това ела да ми разкажеш как се чувстват. Капитанът не ми позволява да напускам каютата.

– Искаш ли първо да направя нещо за теб? – загрижено попита Мадлен. – Не ми се иска да те оставям сама, особено след всичко, което си преживяла.

– Не, аз съм добре, Мади. Мислех, че ще бъде много ужасно, но не се оказа толкова лошо. Той беше нежен с мен, а освен това е млад и хубав. Единственото, което ме нарани е това, че той не ми даде никакъв избор... изобщо не го е грижа за чувствата ми.

– Радвам се, че си го понесла толкова добре.

– Не ми оставаше нищо друго.

Мадлен излезе и след няколко минути се върна.

– На кораба няма затворници, Бетина. Помолих един от екипажа да ме заведе при тях, но той ми каза, че освен нас и моряците, на кораба няма никого друг. Попитах още един, но и той ми отговори същото.

Младото момиче се вцепени. После постепенно всичко в нея се изпълни с гняв, всяка фибра, всяка частичка от тялото ѝ.

– Той ме е излъгал! Най-безсрамно ме е измамил! Дано душата му да изгори в ада!

– Бетина! – ужасено я изгледа Мадлен. – Какво става с теб?

– Той... той ме излъга! Каза ми, че ако не се боря с него, ще пощадя живота на затворниците! – очите ѝ изпуснаха зелени искри, бузите ѝ пламнаха от ярост.

– О, Бетина!

– И аз му се подчиних. Господ ми е свидетел, че исках да се боря с него, но не го сторих. Понесох всичко, защото си мислех, че спасявам живота на онези нещастни мъже. Мили Боже! Ще го убия!

– Не, Бетина, не бива да говориш така. Вече нищо не може да се

поправи. Освен това и ти сама ми каза, че не е било толкова лошо... – опита се да я успокои Мадлен.

– Това не е най-важното! Той ме измами и ще разбере какво мисля за лъжците! Ще съжалява, че ме е взел на кораба си. Ще си отмъстя! Кълна се, Тристан ще ми плати за това!

– За Бога, Бетина, опитай се да бъдеш разумна! Единственото, което ще направиш, е да го накараш да ни убие!

Ала Бетина не й обърна внимание и продължи гневно да крачи в каютата. Старата прислужница замълча, не смеейки да прекъсне отмъстителните й кроежи.

СЕДМА ГЛАВА

– Тристан, какво ще правиш с момичето? – попита Жюл, когато се присъедини към приятеля си на палубата.

– Ще я отведа до Сен Мартен. Този граф Де Ламбер сигурно ще плати добър откуп за нея – отвърна Тристан.

– Съгласен съм, въпреки че може и да не плати. Не мислиш ли, че няма да е доволен, че годеницата му не е девствена?

– Той няма да знае, преди да плати откупа, а след това вече няма да има значение за нас. Освен това съм сигурен, че той все още я иска.

– Ти си истински дявол, Тристан – засмя се Жюл. – Значи тази русокоса красавица е добра и в леглото?

– Чудесна е! Обаче ми се струва, че за една жена е опасно да е толкова красива. Тя може да има света в краката си, ако пожелае, но съм сигурен, че не осъзнава силата си. Способна е да разбие много мъжки сърца.

– Но не и твоето, нали?

– Не. Ще я задържа известно време, защото може да ме развлича, докато открия Бастида и сложа край на мизерния му живот – разгорещено заяви Тристан.

– Знам какво те измъчва, Тристан, но не мисли за това. Имаме достатъчно време и все някой ден ще намерим Бастида.

– Прав си, стари приятелю. В момента има много по-приятни неща, за които да се мисли.

Жюл дяволито се усмихна.

– Мислех си, че предпочиташ жени, които доброволно ти се отдават.

– Наистина не обичам да насилвам жени и да предизвиквам яростта им, но понякога желанията надделяват над разума.

– Всички мъже ти завиждат за нея. Не мисля, че някога са виждали такава красавица.

– Аз също не съм. Тя е лейди, но с характер.

– Е, когато я видят, мъжете едва ли се замислят за характера ѝ. Смятам, че не е зле да спрем в най-близкото пристанище. Нека момчетата се позабавляват няколко дни в бордеите. Това ще им помогне да забравят сладкото парче в каютата ти и ще утоли страстите им, докато се върнем у дома.

– Съгласен съм – кимна Тристан. – Ще се насочим към Вирджинските острови и ще спрем в Тортола. Мъжете... – Той замълча, защото видя прислужницата на Бетина да разговаря с един от моряците. – Защо тази жена не е заключена в каютата ти?

– Пуснах я, за да приготви вечерята. Не сме имали сваятна храна, откакто стария Ангъс умря.

– Ти вярваш на тази жена, че няма да ни отрови? – ухили се Тристан.

– Не се тревожи. Ще се погрижа да опита храната, преди да ни я сервира.

Тристан видя, че жената се отправя към каютата му, и се намръщи.

– Какво става? Моята каюта не е кухнята. Иди и попитай Жако за какво е говорил със старицата.

Жюл се подчини и след няколко минути се върна.

– Помолила го е да я заведе при затворниците. Какво означава...

– По дяволите! – остро го прекъсна Тристан. – И сигурно Жако ѝ е казал, че на борда няма затворници? Разбира се.

– Света дево! Трябваше да ме попиташ, преди да я пуснеш. Сега сигурно адът ще се изсипе върху главата ми, щом вляза в каютата! – извика Тристан.

– За какво говориш?

– Казах на момичето, че сме взели пленници и че ако иска да пощада живота им, тя трябва доброволно да ми се отдаде. Тя се съгласи. А сега знае, че съм я излъгал. Вероятно в момента обмисля как да откъсне главата ми!

Жюл избухна в смях.

– Едва ли! Навярно момичето е твърде изплашено, за да мисли каквото и да било.

– Много се съмнявам.

– Защо си ѝ казал, че сме взели пленници, когато никога досега не сме го правили? Защо просто не я заплаши, че ще убиеш прислужницата ѝ? Това щеше да е достатъчно.

– Не искам да ме смята за чудовище, способно да убие една възрастна жена – раздразнено отвърна Тристан.

– А защо те интересува какво ще мисли за теб?

– Няма значение! – сопна се приятелят му. В този миг прислужницата излезе от каютата. – Иди и поговори с нея. Трябва да знам какво ме очаква.

Жюл отиде и след малко се върна. На устните му играеше лека

усмивка.

– Старата жена ми каза, че момичето се е заклело да си отмъсти и може да извърши нещо глупаво. Искаш ли да вляза пръв... да сме сигурни, че не те очаква с нож в ръка?

– Наистина съм голям глупак! Забравих да взема кинжала си от каютата.

– За Бога, Тристан! Нали не мислиш, че тя...

– Да, мисля го – прекъсна го младият мъж. – Казах ти, че момичето е с характер. Но кинжалът е в една кутия на лавицата за книги и тя може би не го е намерила, а освен това мога да се справя с нея.

– Тристан?

– Да не мислиш, че едно момиче е заплаха за мен? – засмя се приятелят му. – Хайде, Жюл, след като мога да се справя с шестима испанци в обикновена схватка, как ще ме надвие едно малко френско цветенце?

– Жените не са като мъжете... Бъди внимателен – предупреди го Жюл.

– Познаваш ме отдавна, приятелю. Нима някога съм бил невнимателен?

Жюл само въздъхна, докато Тристан се отдалечаваше. Младият му приятел не знаеше нищо за жените. Беше прекарал целия си живот, разяждан от жестока омраза и в сърцето му не бе имало място за друго чувство. Откъде можеше да знае, че понякога женската ярост може да се сравни със силата на неколцина здрави испанци.

Подготвен за атака, Тристан бързо отвори вратата. Бетина стоеше в другия край на стаята и изглеждаше спокойна. Ала той предположи, че е намерила кинжала, защото ръцете ѝ бяха скрити в полите на роклята. Не забеляза, че дългата ѝ коса бе сплетена на плитка, за да не пречи на нападението и че очите ѝ бяха станали тъмнозелени. Младият мъж се надяваше, че тя не знае как да държи кинжала, а още по-малко да си служи с него.

Прекоси бавно стаята, като не откъсваше поглед от ръцете ѝ. Тя не подозираше, че той знае за намеренията ѝ и че има преимущество. Когато приближи до масата, Тристан се извърна с гръб към нея, за да ѝ даде възможност да го нападне. Тя мигновено го стори, но той бързо се извърна и стисна китката на ръката ѝ, вдигнала високо дългото острие.

Тристан смаяно я наблюдаваше как извива китката си, за да се освободи, но накрая оръжието падна. Всъщност той не вярваше, че тя наистина иска да го убие. Да го заплашва, да му се съпротивлява, да, но да го убие...

Света Богородице! Нима не я беше грижа за собствения ѝ живот? Нима смяташе, че може да го убие и да се измъкне безнаказано? Навярно не я интересуваше какво ще стане с нея. Ако наистина беше така, то тази жена бе по-опасна, отколкото си мислеше. Трябваше да бъде предпазлив с тази малка русокоса красавица.

– Какво се надяваше да постигнеш? – тихо попита той.

– Исках да те видя мъртъв, от собствената ми ръка! – извика тя, а очите ѝ мятаха зелени мълнии.

– Нима не те е грижа за живота ти?

– Единственото нещо, за което ме е грижа, е да те видя мъртъв! – изсъска тя, опитвайки се да измъкне ръката си от желязната му хватка. – Ще намеря начин, Тристан. И ще те убия! Ти ме измами! Ти, ти... безчувствен пират! – Тя вдигна свободната си ръка, за да го удари, но той бързо я хвана. – Ще си платиш загдето ме излъга!

– Признавам, че те излъгах. Но това беше само защото исках да ти спестя ненужната болка и страдание. Нима предпочиташ да те бях обладал със сила? Щеше да бъде много по-лесно, уверявам те. Навярно си силно момиче, но не можеш да се сравняваш с мен. Сега си ядосана, защото не ти позволих да се бориш за честта си, нали?

– Щях да се боря с теб. Ти...

– Да, сигурен съм, че щеше. Защо си недоволна? Аз ти спестих ненужната болка, защото един Бог знае какво можеш да ти сторя, ако съпротивата ти беше разпалила още по-силно страстите ми. Можеш дори да те убия.

– Но и вие нямаше да останете невредим, мосю – злобно отвърна Бетина.

– Наистина ли? – възкликна той през смях. Досега никога не бе виждал разгневена жена и това започна да го забавлява. – И как щеше да го постигнеш, след като сега дори не можеш да си освободиш ръцете?

Тя го настъпи с всичката сила, развеселеното му лице се сгърчи от болка и той веднага я пусна. Бетина избяга от другата страна на масата, докато той разтраваше крака си.

– Ха! Май няма да имате нужда от цялата си сила, капитане? Струва ми се, че ме подценихте! Ако се приближите до мен, ще ви причиня още по-голяма болка и то с най-голямо удоволствие!

Бетина се чувстваше в безопасност с дългата маса помежду им, защото Тристан не беше нищо друго освен едно голямо и тромаво говедо. Тя беше слаба и гъвкава и лесно можеше да се изплъзне от едрите му лапи.

– Ти си един малък дявол! – изръмжа той. – Не само ще се приближа до теб, моя измамна лисичке, но ще те обладая още веднъж, и то сега! И ако искаш, този път можеш да се бориш с мен, но не се изненадвай, ако и аз ти отвърна със същото!

Младото момиче очакваше, че той ще заобиколи масата, но когато я прескочи с лекота, тя изпадна в паника и грабна първото, което ѝ попадна под ръка – един от тежките инструменти, които лежаха върху масата. Тристан се наведе, защото разбра намерението ѝ, и инструментът профуча на сантиметри от главата му. Тя веднага грабна следващия, ала той го хвана във въздуха.

Когато на масата не остана нищо за хвърляне, Бетина грабна двете тежки чаши, от които бяха пили вино и те полетяха към неприятеля ѝ. За щастие едната го улучи по главата, Тристан се олюля и падна на пода.

Бетина смаяно се втренчи в неподвижното му тяло, но когато забележа струйката кръв, която потече по челото му, в нея се надигна паника. Внимателно заобиколи дългото му мускулесто тяло и се спусна към вратата. Отвори я с размах и побягна навън.

Трябваше да избяга от каютата, от проснатото мъртво тяло. Може би ще успее да се скрие, да намери някакво оръжие и да принуди моряците да я свалят на брега. Ала преди да се отдалечи на няколко метра, един от моряците я сграбчи и силно я притисна към противно миришещото си тяло.

– Какво е това? – засмя се той. – Женската на капитана май е излязла на разходка, а?

– Да, и жестоко ще си изпатиш, ако не ме пуснеш! – гневно извика Бетина. Може би щеше да успее да използва властта на капитана, за да постигне целта си, поне докато моряците не открият, че Тристан е мъртъв.

– О, така ли? – попита мъжът, но я пусна. – Знае ли капитанът, че си излязла на палубата?

– Да. Той... спи – твърде късно разбра грешката си.

– Спи ли? Капитанът никога не спи през деня. Какви още лъжи ще ми кажеш, момиче? – сърдито я изгледа той и извика: – Мистър Банд'лер, това момиче казва, че капитанът спял.

– Иди и провери дали е истина, Дейви.

Бетина се огледа и видя едрата фигура на първия помощник-капитан, която се надвеси от горната палуба, а морякът, който допреди малко я държеше, се втурна към капитанската каюта.

– Капитанът каза, че не желае да го безпокоят! – избъбри тя, но гласът ѝ потрепери от страх.

– Прави каквото ти казвам, Дейви! – излая Жюл Банделер.

Какво щеше да прави сега? Морякът вече бе стигнал до каютата на капитана. Огледа се като обезумяла, но в същия миг се оказа заобиколена от членовете на екипажа, които я зяпаха с похотливи погледи.

Мъжът, когото нарекоха Дейви, се върна с пребледняло лице и изумен поглед.

– Тя го е убила! Убила е капитан Тристан!

– Света майко! – Жюл удари силно с юмрук по парапета.

Бетина се мушна между мъжете, които стояха около нея, и те не ѝ попречиха, защото бяха твърде шокирани от новината, че едно момиче е убило капитана им! Ала бягството ѝ бе краткотрайно. С един скок Жюл се намери до нея и я сграбчи за ръката. С другата си ръка хвана дългата ѝ плитка и я усука около китката си.

– Искам да знаеш, кучко, че ти си убила единствения мъж, когото можех да нарека мой приятел. И за това ще умреш с най-мъчителната смърт, и то от моите ръце! – блъсна я напред и тя падна в ръцете на двама от екипажа. – Вържете я на главната мачта, за да бъде бичувана и я поливайте с вода, когато загуби съзнание. Тази кучка ще издъхне бавно и накрая сама ще се моли да я убием! – изкрещя Жюл, а тъмнокафявите му очи злобно блестяха, изпълнени с омраза.

– Боже мой! – ужасено прошепна Бетина. Лицето ѝ пребледня и тя потръпна. След първите удари морякът, когото бяха бичували заради нея на „Песента на вятъра“, бе загубил съзнание и това му бе помогнало да преживее болките. Ала те щяха да я свестяват и тя щеше да изпита всеки удар с камшика.

– Моля ви, мосю! Застреляйте ме, моля ви!

– Ти си убила капитана на този кораб, който беше мой приятел. Бързата смърт от куршум е прекалено добра за теб – отвърна Жюл и гласът му потрепери от омраза.

Бетина се замая отчаяно в ръцете на мъжете, които я държаха, но всичко бе напразно; не можеше да избяга. Замъкнаха я до главната мачта и я завързаха здраво. След това някой разкъса гърба на кадифената ѝ рокля, вдигна долната ѝ риза и разкри белоснежната ѝ плът пред смаяните погледи на моряците.

Жюл Банделер изплющя с камшика във въздуха и младото момиче потръпна от ужас. Преди камшикът да изсвисти за втори път във въздуха, Бетина загуби съзнание, но мъчителят ѝ не забеляза и вдигна високо

Любовницата на пирата

камшика – този път, за да го стовари върху голата плът на жертвата си и да сложи началото на нейната бавна и мъчителна смърт.

ОСМА ГЛАВА

Това, което Тристан видя, когато излезе от каютата си, накара кръвта му да замръзне. Главата му бе замаяна от удара и мислите му бяха объркани, но викът му отекна силно над главите на моряците.

– Спрете!

Ръката на Жюл замръзна във въздуха и той се извърна. Видя Тристан да приближава, залитайки и с ръка на челото.

– Света дево! Да не си полудял, Жюл?

Видът на голия гръб на Бетина го изпълни с ярост.

– Слава Богу! Тристан, никога не съм бил по-щастлив да те видя! Дейви, този глупак на глупаците, ни каза, че си мъртъв, че момичето те е убило!

Тристан измъчено се ухили, макар главата му болезнено да пулсираше.

– А не се ли сети да провериш сам, стари приятелю? Ако го беше сторил, щеше да разбереш, че съм само в безсъзнание. Благодаря на Бога, че се свестих навреме! Щеше здравата да си изпатиш, ако беше повредил този прекрасен гръб, тъй като аз още не съм свършил с тази малка фурия! – обърна се към Дейви и добави: – Веднага я развържи! И следващия път, преди да обявиш някого за мъртъв, първо се увери в това! Ако дамата беше пострадала, щеше да получиш същото наказание.

– Слушам, капитане! – уплашено отвърна Дейви.

Когато отвързаха Бетина, Тристан повдигна отпуснатото ѝ тяло и се вгледа в спокойното ѝ лице. „Като дойде на себе си, едва ли ще излъчва такова спокойствие“, каза си той.

– Тристан, не бива да я държиш повече в каютата си. Все пак тя се оказва по-силна от теб. Предупредих те, че жените не се борят като мъжете. Следващият път може да те убие – загрижено добави Жюл.

– Да, тя се закле да го направи. Подцених това момиче. Смятах, че е слаба и незащитна като дамите, които съм познавал, но повече няма да допусна същата грешка.

– Не е ли по-добре да я вържеш през нощта, за да не се опита да ти пререже гърлото, докато спиш? – попита Жюл.

– Не мисля, че отново ще се опита да ме убие, поне не и докато е на моя кораб. Имала е възможност да го стори, докато съм бил в безсъзнание, но за щастие не я е използвала.

– Защото е смятала, че си мъртъв!

– Откъде знаеш?

– Когато й казах, че ще я убия, защото е причинила смъртта ти, само ме помоли да го сторя по-бързо – да я застрелям, вместо да я бия с камшик.

– Е, значи е мислила, че е успяла да ми отмъсти. Значи е разбрала, че трябва да понесе последствията за постъпките си. Благодарение на теб, стари приятелю, знам, че тя до смърт се страхува от боя с камшик. Не припадна ли още преди да я удариш?

– Да.

– Чудесно, сега ще знам как да я накарам да бъде покорна.

– Веднъж вече я подцени, Тристан. Не го прави отново. Обичам те като син, като брат. Внимавай с тази жена.

– Тя ме заинтригува, Жюл. Ще ми достави огромно удоволствие да опитомя тази малка лейди.

– Лейди! Тази негодница не е лейди!

– Да, тя е лейди, и то грижливо отгледана. Но ми се иска да узная откъде се е взел в нея този темперамент. А сега намери нещо за главата ми, защото се чувствам така, сякаш стотици чукове блъскат в нея. И кажи на екипажа да се заеме със задълженията си.

С Бетина на ръце, Тристан се упъти към каютата си. Внимателно я постави на леглото и остана загледан в лицето ѝ.

Дали, когато се събуди, ще бъде изплашена, или ще побеснее, като разбере, че е жив? Не му се искаше тази красавица да свежда покорно глава пред когото и да било, дори и пред него. Изпитваше желание да я пречупи, но дълбоко в сърцето си знаеше, че може да я накара да му се подчинява, но не ѝ да прекърши волята ѝ.

Влезе Жюл и мрачно поклати глава, когато видя разпръснатите по пода инструменти. Вдигна двете чаши и ги напълни с вино, но му се искаше да има нещо по-силно.

На прага се появи Мадлен и разтревожено погледна към неподвижното тяло на девойката, сетне обърна очи към капитана. Жюл се прокашля и я покани да влезе.

– Тя каза, че знае как да лекува рани. Помислих си, че ще предпочетеш тя да се погрижи за раната ти, отколкото аз с моите груби ръце – каза Жюл.

– Много добре, само дано и тази жена да не иска да пререже гърлото ми – отвърна Тристан.

– Бих искала да го направя, мосю, но няма да го сторя – отвърна

Мадлен.

Тристан се ухили.

– Поне си честна, жено. Как се казваш?

– Мадлен Доде.

– Е, Мадлен, видя ли какво щеше да се случи с твоята господарка?
– тихо попита Тристан.

– Да, мосю. Излязох на палубата тъкмо преди тя да припадне.

– Цяло щастие е, че не си извикала – продължи той, забелязвайки подутите устни на Мадлен, която сигурно ги бе прехапала, за да не крещи, – защото иначе Жюл нямаше да чуе заповедта ми да спре и Бетина щеше да получи поне два удара с камшик, преди да успее да го спра.

– Благодаря на Бога, че се появихте навреме, мосю – отвърна Мадлен, наведе се над него и се зае да почиства раната му.

– Тогава знаеш защо моят приятел искаше да бичува Бетина до смърт?

– Да, защото моряците са помислили, че ви е убила, мосю. Опитвах се да убедя Бетина да не ви причинява зло, но тя не ме послуша. Тя винаги е била смела и решителна, но никога не съм я виждала такава, каквато бе днес.

Тристан се засмя и хвърли поглед към безчувственото момиче в леглото. Сетне се извърна към прислужницата и замислено смръщи вежди.

– Разкажи ми за нея. Откъде е наследила този буен характер? Повече прилича на уличница от някой бордей, отколкото на млада и възпитана лейди.

– Тя е истинска лейди, мосю! – възкликна Мадлен, изпълнена с негодувание. – Но като дете беше лишена от нещо, за което най-много копнееше – любовта на баща си. Това я направи твърдоглава и непокорна и баща ѝ я изпрати в манастир. По-голямата част от живота си е прекарала там.

– Да не би да са я готвили за монахиня?

– О, не, тя учеше в манастирското училище и монахините я възпитаваха.

– И какво е научила в този манастир? Как да се моли? – насмешливо попита Тристан.

– Разбира се, че се научи да се моли, но освен това я научиха да чете и да пише, да лекува болни и ранени, да бъде нежна и любеща, да се контролира... – тя спря, защото осъзна колко абсурдно прозвучаха последните ѝ думи.

Тристан се засмя.

– Искаше да кажеш, че се е научила да контролира избухливия си характер? Май Бетина не е била много добра ученичка?

– Тя беше отлична ученичка – опита се да я защити Мадлен. – Просто когато нещо много я развълнува, тя забравя за добрите си маниери и избухва, но не съм я виждала да го прави от дете.

– Бих желал да видиш колко нежна и мила беше преди малко – промърмори младият мъж.

– Вие сам знаете защо, капитане. Вие... вие...

– Аз я обезчестих? Да, така е.

– Не биваше да я докосвате! – гневно извика Мадлен. – Нямахте право на това! Но след като сте решили да я имате, щеше да бъде по-добре да не я бяхте мамили. Тя се бе примирила със съдбата си, докато не научи, че сте я излъгали.

– Просто исках да ѝ спестя излишната болка. Но я ми кажи, жено, тя наистина ли иска да се омъжи за този граф? Обича ли го? – внезапно попита Тристан.

– Бракът бе уреден от баща ѝ. Бетина нямаше право на избор, но тя знаеше, че ще бъде така и при решението на баща си. Колкото до това дали го обича, как може да обича някого, когото не е виждала?

– Значи дори не знае как изглежда годеникът ѝ? Ами ако се окаже, че ще я отведе при някой стар козел, за когото няма да пожелае да се омъжи?

– Не, капитане – усмихна се Мадлен. – Граф Де Ламбер е млад и красив. Аз съм го виждала.

По някаква причина отговорът ѝ го засегна.

– Добре, достатъчно по този въпрос – остро рече той. – Имам нужда от тишина, за да ми мине тази ужасна болка в главата. Жюл, погрижи се за кораба. Ако имаш нужда от мен, извикай ме. Аз ще си... почина.

– Да си починеш! Ако искаш да си починеш, моли се онази женска да не се събуди!

Жюл се ухили и съпроводи Мадлен до кухнята.

Тристан напълни чашата си с вино, облегна се назад и замислено се вгледа в лицето на Бетина. Пътуването до Сен Мартен нямаше да продължи дълго, не повече от седмица, ако имаше попътен вятър. А това означаваше, че ще има много малко време, за да се наслади на прелестите на тази красавица.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Клепките на Бетина потрепнаха и тя бавно отвори очи. Припомни си какво се бе случило, стана, изви се, за да види гърба си, и го опипа с пръсти, но не усети болка. Какво бе станало? Защо все още беше жива?

Потръпна при спомена за зловещото свистене на камшика във въздуха. Господи! Как бе успяла да избегне мъчителната смърт? Сигурно бе принадлежала. Може би просто я чакаха да се свести, за да продължат? Никога не бе очаквала, че ще я накажат по този жесток начин, загдето бе убила капитана на пиратския кораб. Можеше да издържи всичко... да, всичко освен онова ужасно мъчение.

„Защо го убих? – помисли си тя и закри лицето си с ръце. – Просто трябваше да издържа за известно време, а след това щях да бъда свободна...“

Бетина отчаяно простена. После спусна краката си от койката и се изправи. В този миг от устните ѝ се изтръгна тих възглас на изненада и тя замръзна на мястото си. Първата ѝ мисъл бе, че той сигурно е дух. Но сетне се взря в очите му и видя, че блестят с дяволит пламък. Очите му бяха чисти и ясни, като синьо небе и... едва ли бяха очи на мъртъв мъж.

Кръвта нахлу в лицето ѝ. Беше се провалила! Той беше жив и затова не я бяха пребили до смърт. Седал е там на стола и я е гледал, откакто се е събудила, наслаждавайки се на нейния страх и тревоги. Подпираше с ръка чашата с вино върху плоския си корем и се усмихваше. Усмиваше се!

Младото момиче настръхна от гняв.

– Ти! – извика тя. – Ти трябваше да си мъртъв! Но рано или късно ще успея, Тристан!

– Наистина ли желаш да почувстваш камшика върху нежната си кожа, Бетина? – тихо попита той и остави чашата на масата.

Лицето ѝ пребледня. Нима не се бе питала само преди минута защо напразно бе рискувала живота си? Не заслужаваше да умре заради него.

– Чакам отговора ти, Бетина – повиши глас Тристан – Искаш ли да изпиташ това, което щеше да стане, ако но се бях свестил навреме, за да го предотвратя?

Тъмнозелените ѝ очи блестяха, изпепелявайки го с омразата си. Имаше и други начини да си отмъсти и тя щеше да изчака по-благоприятен момент.

– По дяволите, отговори ми! – изрева той и яростно удари с юмрук по масата. Тя подскочи от страх.

– Нямам желание да изпитам камшика върху себе си! – гневно извика тя.

Младият мъж доволно се усмихна.

– Значи мога да смятам, че ще бъда в безопасност в каютата си с теб?

– Аз не искам да остана тук! Сигурно и ти няма да искаш да ме държиш при себе си, след всичко, което се случи!

– Тъкмо обратното, малката ми. Аз ще се наслаждавам на компанията ти – отвърна той и лукаво се ухили.

– Тогаваше ви каза, че не сте застрашен от смърт, мосю, но не и от нараняване! – избухна Бетина.

– Мисля, че грешиш, Бетина. Виждаш ли това? – Вдигна кожата камшик, който преди това бе оставил върху масата. – Няма да имам нищо против да го използвам.

– Няма да посмееш!

– Така ли? Искаш ли да ти докажа обратното?

– Аз не съм ваша робиня, мосю, и няма да ви се подчинявам! – изфуча тя.

– Няма ли? Ела тук – заповяда той, искрено наслаждавайки се на сцената.

– Не, не, не! – Тя тропна гневно с крак. – Няма да се приближа...

Преди да продължи, камшикът изсвистя във въздуха и изплющя върху кадифените дипли на роклята ѝ. Девојката подскочи и се втрени невярващо в дългата следа, която камшикът остави върху кадифето. Погледна към Тристан, а очите ѝ се разшириха от ужас. Дали нарочно не я бе улучил или просто камшикът се бе отклонил? Нямаше да го изкушава да опита отново.

Бетина събра всичките си сили и застана пред него.

– Какво желаете, мосю? – високомерно попита тя. Младият мъж избухна в смях.

– Това, което желая, може да почака. Гладна ли си?

Бетина неохотно кимна и едва сега забеляза подноса с храна, останен в другия край на масата. Наистина бе изгладняла.

Мина покрай него, седна на другия стол и започна да се храни. След няколко минути вдигна глава и с изненада видя, че Тристан я наблюдава развеселен.

– Има ли нещо нередно в това, че се храня, мосю? Може би

възнамерявате да ме уморите от глад? – саркастично попита тя.

Той се намръщи.

– Яж, а след това ще ти кажа какво искам от теб.

Бетина продължи да се храни преднамерено бавно и това го раздразни. Но ако му се подчиняваше и изпълняваше желанията му в леглото, той можеше да прояви търпение.

Докато ядеше, Бетина забеляза, че свещите са запалени, и през малкото прозорче до леглото се виждаше, че навън се е стъмнило. Е, нощта бе настъпила и тя можеше да настоява в стаята да е тъмно, когато пак я изнасили. Не можеше да понесе унижението да оглежда голото ѝ тяло, както бе направил през деня.

– Привършвай, Бетина, защото се уморих да чакам.

– Да чакате какво, мосю? – невинно попита тя. – Вече веднъж ме изнасилихте. Навярно не възнамерявате да го правите два пъти в един и същи ден?

Устните му се изкривиха в лукава усмивка. Бетина скочи от стола и се спусна към вратата, но изсвистяването на камшика я закова на място.

– Ела тук, Бетина!

В гърдите ѝ се надигна паника, но страхът я накара да се подчини. Обърна се и бавно се приближи към него. Той се протегна, хвана ръката ѝ и я придърпа по-близо до себе си. Сетне бързо сграбчи роклята на рамото ѝ и я свлече до кръста.

Бетина ахна и вдигна ръка, за да го удари, но Тристан светкавично улови двете ѝ ръце и ги изви на гърба ѝ, така че голите ѝ гърди почти се допряха до лицето му.

– Причиняваш ми болка! – извика девойката, опитвайки се да се измъкне.

– Нали и ти искаше да ми причиниш болка? – изръмжа Тристан, но пусна ръцете ѝ. – Знам, че искаш да се бориш с мен, Бетина, но трябва да знаеш, че няма да ти позволя. Всеки път, когато ме удариш, ще получиш десет удара с камшик. И за най-малката съпротива ще получиш по десет удара. Разбра ли?

Да върви по дяволите! Отново я лишаваше от удоволствието да му се противопостави. Ако щеше да я изнасилва, защо да не може като другите жени да се бори за честта си? Ала той нямаше да ѝ позволи. Това бе непоносимо, защото трябваше да се покори на желанията му сякаш по своя воля.

– Ще се бориш ли с мен, Бетина? – тихо попита пиратът и меките му сини очи като че ли потънаха в дълбините на нейните тъмнозелени

очи.

– Сигурно се страхуваш от мен, щом ме заплашваш с камшик. Страхуваш ли се от мен, капитане, защото днес следобед се оказах по-добра от теб и успях да те поваля в безсъзнание? – иронично попита Бетина и със задоволство забеляза как очите му се присвиха. – Какво ли ще си помислят хората за теб, ако разберат, че не можеш да се справиш с едно момиче?

– Замисълът ти няма да успее, Бетина, колкото и да се опитваш. Не искам да се карам с теб, не искам да има наранявания и болка. Искам само да се наслаждавам на тялото ти.

– А не те ли е грижа за отвращението, което изпитвам? Предпочитам да страдам от рани, дори от счупени кости, но да не ти позволя да ме изнасилиш без съпротива. Ти си този, който се страхува от мен, защото мога да ти причиня болка. Затова ме заплашваш с този камшик.

– Поздравявам те за хитрината, малката ми, но камшикът ще остане. Струва ми се, че изгуби доста време, опитвайки се да ме хванеш на въдицата си. Сваляй дрехите си, и то по-бързо.

– Няма! Няма да те улеснявам! – възмутено изкрещя девойката.

– Искаш ли да разкъсам роклята ти на две?

– О, как те мразя! – озлобено викна Бетина, но свали роклята си. Лицето ѝ пламна, когато застана гола пред похотливия му поглед. – Ако ще трябва да изстрадам това унижение, нека поне да бъде на тъмно.

– Няма от какво да се срамуваш, малката ми.

– Моля те!

– Не! – остро отвърна той.

– Вие сте безпричинно жесток, мосю!

– Сега може и да мислиш така, но когато ме опознаеш, ще промениш мнението си. Ще копнееш за прегръдките и целувките ми. И въпреки че не достигна кулминация, когато се люби с мен днес следобед, не можеш да отречеш, че не ти беше неприятно.

– Ти... ти си луд! Твоето докосване ме отвращава!

– Ти искаше да ме убиеш, защото те излъгах, Бетина, но съм сигурен, че сега ти си тази, която лъже. Искаш ли да ти го докажа?

Без да дочака отговора ѝ, Тристан я прегърна през талията, притисна я до себе си, а сетне се наведе и разтворените му устни леко ухапаха розовия връх на гърдата ѝ. Бетина изохка и вдигна ръце на раменете му, за да го отблъсне, но той я притисна още по-силно и тя се отпусна в прегръдките му. Устните му се плъзгаха ту по едната, ту по другата ѝ гърда и разпалваха буен огън в тялото ѝ, огън, който достигаше до

самата ѝ душа. Тристан продължаваше да хапе розовите ѝ зърна и да гали гърдите ѝ с меките си устни. Бетина си помисли, че повече не може да издържа и ще започне да вика от удоволствие. Цялото ѝ тяло изгаряше и се извиваше под целувките му. Сетне той внезапно спря.

Тя знаеше какво ще последва и в гърдите ѝ се надигна паника, когато видя, че той започна да сваля дрехите си. Той ѝ каза, че първия път не е достигнала кулминацията. Нима когато правиш любов, се изпитва огромно удоволствие? И дали този път тя щеше да го изпита, а ако го изпита, дали той щеше да разбере? Не! Това не бива да се случва! Нямаше да го понесе! Щеше да бъде още по-срамно и обидно за нея, ако той ѝ достави удоволствие. Щом не можеше да се бори с него физически, можеше поне да се бори срещу удоволствието, което искаше да ѝ даде.

Тристан я вдигна на ръце, отнесе я до леглото, положи я на него и легна до нея. Устните му жадно се впиха в нейните, настоявайки за отговор, какъвто тя нямаше да му даде. Отчаяно се опитваше да измисли нещо, което да го накара да свърши бързо с нея.

Ръката му погали гърдите ѝ, помилва плоския ѝ корем и сетне се плъзна надолу.

– Тристан! – шокирано извика тя. – Аз не съм проститутка, която желае пръстите ти да изследват тялото ѝ. Аз съм лейди, мосю, и ти ме отвърщаваш! – изсъска тя с изпълнен с презрение глас.

– За Бога, момиче, наистина ме изкушаваш да те хвърля на акулите! – сърдито изръмжа младият мъж.

– По-добре те да се нахранят с тялото ми, отколкото ти!

– Острият ти език те кара да изпускаш толкова много, Бетина.

С тези думи, той я възседна и бързо проникна в нея. Причини ѝ болка, но продължи да я язди със силни тласъци и въпреки желанието на Бетина да го възпре, невероятно удоволствие започна да се разлива по тялото ѝ, което внезапно бе прекъснато от последният силен тласък на Тристан.

Искаше ѝ се да вика, докато той лежеше изтощен върху нея. Минаха няколко минути, но Тристан не се помръдваше.

– Искам да стана – студено каза Бетина. Той се облегна на лакти и я погледна.

– Защо? – меко попита той.

– Искам да отида да си легна, ако не възразяваш. Сега ще ми позволиш ли да стана?

– В думите ти няма смисъл, Бетина. Ако искаш да спиш, можеш да го направиш.

– Разбирам, че ти не си джентълмен и няма да се откажеш от леглото си заради една дама...

– За последното си права – прекъсна я Тристан, – но няма защо да се отказвам от леглото си, когато мисля да го споделя с теб.

– Не! – извика тя и се опита да го отблъсне от себе си, но все едно да искаше да отмести скала. – Отказвам да дяля едно легло с теб, Тристан. Не ти ли беше достатъчно, че ме накара да страдам, да изтърпя унижението, изнасилвайки тялото ми, а сега искаш и да спя в едно легло с теб! Никога!

– А ако настоявам?

– Няма да го направиш! – избухна тя.

– Но аз настоявам, малката ми – рече той и на устните му заигра лека усмивка.

– Не знаеш ли колко много те ненавиждам? – изсъска Бетина. – Не искам повече да стоя близо до теб. Пусни ме!

– Ако не престанеш да мърдаш, ще бъдеш изнасилена за трети път през този ден. Това ли предпочиташ, пред възможността да споделиш леглото с мен? – попита той и в очите му блесна дяволито пламъче.

Бетина замръзна и затаи дъх. Усети го как започва да набъбва в нея и очите ѝ се разшириха. Бяха като дълбоки зелени езера и мълчаливо молеха за пощада.

– Е, какъв е отговорът ти? Ще спиш ли в едно легло с мен?

– Както и за всичко друго, така и за това нямам избор. Но ти си много тежък, Тристан, и аз няма да мога да сия, ако не се отдръпнеш от мен.

– Ще отстъпя в това, но нищо повече.

С тези думи той се изгърколи от нея и тя бързо се покри със завивките. Обърна се с лице към стената и се опита да се отдръпне колкото може по-далеч от него. Той тихо се засмя, но скоро заспа.

О, Господи, как го мразеше! Заспа сякаш този ден не се различаваше от останалите. Искаше ѝ се да крещи. Ако някой вчера ѝ бе казал, че ще се окаже в ръцете на безжалостен пират, щеше да му се изсмее. Но сега, когато бе изнасилена не един, а два пъти от това чудовище, бе загубила девствеността си и не бе достойна да се омъжи, нямаше сълзи в очите си. Но това нямаше да продължава дълго.

Дори и да не можеше да пререже гърлото му със собствените си ръце, щеше да наеме други, които да го сторят. Граф Де Ламбер щеше да ѝ помогне. Разбира се, след всичко, което се бе случило, графът можеше да не иска да се ожени за нея. Е, ако той не пожелаеше, щеше да намери

друг начин, но нямаше да се успокои, докато не изпратеше Тристан в ада. И с тази мисъл тя най-после заспа.

ДЕСЕТА ГЛАВА

Събуди се внезапно. Беше сънувала Тристан и първата ѝ мисъл бе какъв ужасен кошмар бе преживяла. Сетне се огледа наоколо, видя къде се намира и разбра, че не е било само кошмар.

Въздъхна безнадеждно, отметна завивките и седна на края на тясната койка. Видя лилавата си рокля, метната върху масата, и осъзна, че е спала без дрехи. През своите деветнадесет години не си спомняше да си бе лягала без нощница.

Огледа малката стая, надявайки се да открие някаква дреха, която да облече, и видя в ъгъла красив скрин с изящна дърворезба. Приблужи и повдигна капака. Инстинктивно усещаше, че вътре сигурно са дрехите на капитана. Първото ѝ желание бе да извади съдържанието и да накъса дрехите на малки парчета, но потисна желанието си. Можеше да си представи какви ще бъдат последствията. Внимателно прерови всичко с надеждата да открие някакъв халат, но не намери нищо подобно и накрая извади една светлосиня копринена риза.

Пъхна я през глава и откри, че дълбоката отворена яка разкрива част от гърдите ѝ. Ризата едва закриваше коленете ѝ, но не ѝ се искаше да обува някой от панталоните на Тристан. Нуждаеше се от игла, за да закърпи роклята си, преди той да се върне.

Започна да тършува из каютата, но я сепна почукване по вратата. Огледа се отчаяно за нещо, с което да прикрие голите си крака, защото си помисли, че може да е някой от екипажа, но облечено въздъхна, като видя, че на прага се появи Мадлен. Носеше малка табла с храна и я остави на масата.

– Добре ли си, Бетина? – попита тя. – Толкова се безпокоя за теб, страх ме е капитанът да не ти причини болка.

– Не ме е бил, както можеш да видиш – отвърна младото момиче и почувства как в гърдите ѝ се надига гняв. – Тристан си откъщава по много по-фин начин.

– Не разбирам.

– Естествено, че разбираш! – гневно възкликна Бетина, но се засрами, като видя уплашения израз на лицето на прислужницата си. – Съжалявам. Разбираш ли, капитанът заплаши, че ще ме бие с камшик, ако откажа да се подчинявам на желанията му. Не ми остави друг избор, освен да му се покоря, сякаш доброволно му се отдавам. Не мога да преживея

този срам! Искам да се боря с него, но ужасно се страхувам от камшика; повече от всичко на света.

– О, сега се чувствам по-спокойна, скъпа моя.

– Как можа да го кажеш, Мадл? – изумено попита Бетина. – Как можеш да си спокойна, когато аз трябва да се покорявам на това... на това чудовище!

– Не искам да бъдеш наранена. – В гласа на Мадлен прозвуча болка. – Бих направила всичко, за да предотвратя това, което стана, детето ми, но съм безсилна да сторя каквото и да било. Ти също не можеш да направиш нищо.

– Щях да направя нещо, ако не ме беше заплашил с камшика.

– Да, затова ти казах, че съм по-спокойна. Познавам добре характера ти. Спомням си как като малка се сби с момчето на коняря. То те дразнеше и ти не се успокои, докато не го събори на земята. Познавам те добре, скъпа моя, но нито една от нас не познава капитан Тристан. Обаче не се съмнявам, че той ще ти причини болка, ако се опиташ да се биеш с него.

– Не ме интересува! – едно възкликна девойката.

– Бих искала да откриеш физическата любов между мъжа и жената при други обстоятелства – въздъхна Мадлен. – Злото е сторено, Бетина. След време раната в душата ти ще зарасне и ти ще я забравиш. Ала безлезите по тялото ще останат завинаги и ще ти напомнят за това неприятно изживяване.

– Неприятно! Изразяваш се твърде меко. По-скоро прилича на ужасен кошмар и едва ли може да се нарече само „неприятно изживяване“.

– Но това скоро ще свърши, ти ще се омъжиш за графа и...

– Дали ще се омъжа? – скептично попита Бетина.

– Разбира се, че ще се омъжиш.

– А какво ще стане, ако граф Де Ламбер не пожелае да се ожени за мен, след като съм обезчестена? А още по-лошо, ако откаже да плати откуп за мен? Тогава какво ще стане с нас?

– Не бива да мислиш такива неща, Бетина. Графът е французин. Това е въпрос на чест. Той ще плати откупа и ще се ожени за теб. А сега ела да хапнеш, докато храната не е изстинала.

Бетина си каза, че може би Мадлен е права. По-късно щеше да мисли за това. Сега най-главната ѝ грижа бе капитан Тристан и това, как да избегне леглото му.

Мадлен бе донесла гъст бульон и двете жени мълчаливо започнаха да се хранят. Бетина свърши първа, облегна се назад и се вгледа в

лицето на прислужницата си. Старата ѝ бавачка изглеждаше уморена.

– Трябва да ми простиш, Мади. Мислех само за себе си и дори не се сетих да те попитам как се чувстваш ти. Погрижиха ли се за теб? Имаш ли къде да спиш?

Мадлен вдигна глава и се усмихна.

– Не се тревожи за мен, детето ми. Няма защо да се страхувам от пиратите, защото те са много доволни от готвенето ми.

– Ти готвиш? Нима ти си приготвила този бульон?

– Да. – Мадлен се изкиска. – Те ме произведоха в главен готвач. Нямам нищо против, защото така има с какво да се занимавам. Работата не е тежка и ми доставя удоволствие. А освен това се справям много по-добре от предишния им готвач.

– Сигурна съм, че е така, Мади.

– А първият помощник-капитан ми предостави каютата си, така че имам къде да спя.

Бетина потръпна при споменаването на онзи огромен мъж, който искаше да я бичува до смърт.

– Не бива да съдиш Жюл прекалено строго за това, което се случи вчерта. Снощи вечерях с него и той ми се стори добър човек.

– Но той искаше да ме убие. И щеше да го направи... – Бетина мълкна. Не искаше да признае, че Тристан я бе спасил от ужасна съдба.

– Да, може би щеше да те убие – каза Мадлен. – А ако го бе направил, аз щях да се опитам да го убия. Но Жюл мислеше, че си убила приятеля му. Миналата вечер ми каза, че Тристан му бил като син, или по-скоро като брат, защото е загубил родителите си като дете и Жюл го е отгледал. Оттогава винаги са заедно и са много близки. Нямах ли да постъпиш по същия на чин, ако например Жюл бе наранил някого, когото обичаш?

– Предполагам, че да – неохотно призна Бетина. Разбираше, че Мадлен е права, но Жюл все още я плашеше.

– Съдбата ни изостави на милостта на тези мъже – продължи старата ѝ прислужница. – Не бива да го забравяме – ние сме в техните ръце. Все още ме е страх, че можеш да нараниш по някакъв начин Тристан и тогава Жюл...

– Не, няма да се опитвам да го убивам. Поне, докато не сме в безопасност.

– Какво искаш да кажеш?

– Аз не съм се отказала от мисълта да си отмъстя. Тристан ме обезчести, излъга ме, заплаши ме!

– Но, Бетина, той е пират. Нашият кораб бе превзет от пиратите. Капитанът те желаше и според него има право да те притежава. Ти си част от плячката. Можеха да ни убият и вероятно ще го сторят, ако не получат откуп за нас – завърши Мадлен.

– Предполагам, че си права.

– Затова не бива да предизвикваш капитана, защото животът ти е в неговите ръце.

– Но аз го мразя! – разгорещено заяви Бетина.

– Бетина, какво става с теб? Обикновено се примиряваш с неизбежното. Защо не се опиташ да извлечеш максимална полза за себе си? Няма да продължи много дълго.

– И един ден във властта на този мъж е твърде дълъг за мен. Той е арогантен и нагъл! Той е зрял и се наслаждава на моето унижение!

– Бетина, моля те! Още си млада и животът е пред теб, а всичко това скоро ще свърши. Не подлагай живота си на излишен риск!

– Не се тревожи за мен, Мади.

– Как да не се тревожа за теб, след като говориш по този начин! Тристан помилва оживелите моряци от „Песента на вятъра“, което е проява на човешчина от негова страна, но ако го разгневиш, наистина може да те убие! Ти не знаеш...

– Какво искаш да кажеш, че е пощадил екипажа? Той ги е избил всички, всички до един!

– Трябва да си видяла, че не е така.

– Аз видях... нищо не видях – неохотно призна тя. – Когато минавах по палубата, не гледах, предположих, че всички са мъртви.

– Не, не са. Видях, че повечето бяха живи. Някои бяха в безсъзнание, а други – ранени, но имаше само неколцина убити.

– Защо им е помилвал живота?

– Не знам, скъпа. И аз си помислих, че е доста странно. Пиратите са безжалостни бандити, които убиват за удоволствие.

– Но те наистина са разбойници! Не нападнаха ли нашия кораб? Може би вчера Тристан е бил в добро настроение, но аз искам да го видя мъртъв заради това, което ми стори.

– Ах, Бетина – въздъхна Мадлен. – Защо не си като нежната си майка? Не можеш ли да приемеш истината, че този свят се управлява от мъжете, а жените са длъжни да им се подчиняват? Не забравяй това, дете, и се откажи от мислите за отмъщение.

– Няма да го убия, докато сме в негова власт, но след това ще намеря начин.

Мадлен реши, че няма смисъл повече да я убеждава.

– Сега трябва да отида да приготвя обяда – каза тя. После бръкна в джоба си и извади игла и конец. – Донесох ти това, за да можеш да зашиеш роклята си. Щях аз да го направя, но мисля, че имаш нужда да вършиш нещо.

– Да. Благодаря ти, Мади. Винаги мислиш за всичко.

– Не за всичко, иначе щях да измисля начин как да те предпазя от онзи мъж.

– Аз сама ще се погрижа за това – увери я Бетина. Мадлен поклати глава и се приготви да излезе.

– По-късно, ако мога, ще дойда пак. Може да съм заета, защото капитанът каза, че ще пристигнат свежи провизии.

– Какви свежи провизии? – възкликна Бетина.

– Тази сутрин Жюл слезе от кораба и отиде на брега, за да пазарува.

– Той е слязъл на брега! Значи сме близо до сушата?

– Мислех, че знаеш. През нощта корабът пусна котва. Намираме се в пристанището Тортола.

Чак сега Бетина забеляза, че корабът не се движи. След един месец, прекаран в морето, би трябвало по-рано да го усети, но бе прекалено заета с мрачните мисли за съдбата си.

– Значи ние можем да избягаме! – Гласът ѝ потрепери от вълнение.

– Това е невъзможно, Бетина. Ще имаме нужда от лодка, защото корабът се намира доста далеч от брега, а моряците взеха всички лодки.

– Можем да плуваме!

– Но аз не умея да плувам – неохотно призна Мадлен.

– О, Мади. – Искаше ѝ се да се разплаче, но се сети нещо и сърцето ѝ отново се изпълни с надежда. – Аз ще доплувам сама до брега и ще доведа властите. Пиратите ще бъдат затворени и обесени, а ние ще бъдем свободни!

– Не е лошо, детето ми, но не ми се вярва да успееш. Капитанът е на кораба, а той никога няма да ти позволи да избягаш.

Последните думи попариха надеждите на Бетина и лицето ѝ помръкна.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Беше непоносимо дълъг ден или поне така се стори на Бетина. След като закърпи роклята и ризата си, тя реши да запълни времето си, като почисти каютата. Избърса праха, подреди масата и малкото помещение сякаш стана друго. Но пред нея се простираше все още един дълъг ден, а тя нямаше какво да прави и нервно закрачи из каютата.

Реши да излезе, за да подиша чист въздух и да види острова, край който бяха пуснали котва. Ала когато отвори вратата един висок моряк изкрещя, че не може да напуска каютата и няма право да излиза на палубата. Мъжът я гледаше сърдито и нямаше намерение да отстъпи, затова тя се обърна, върна се отново в малкия си затвор и затръшна вратата.

Помъчи се да заспи, но беше прекалено горещо. Копнееше да излезе на палубата, но капитанът ѝ бе забранил дори и това малко удоволствие. Навярно се бе досетил, че тя ще се опита да избяга.

Бетина не се бе отказала от мисълта за бягство и докато неспокойно се разхождаше из каютата, ѝ хрумна една идея.

Когато се стъмни, тя запали свещите. Изведнъж в каютата нахлу свеж вечерен въздух. Обърна се и видя Тристан на прага.

– Липсвах ли ти, моя малка красавице? – насмешливо попита той.

Тя се отдръпна назад и се загледа в дръжката на камшика, затъкната в широкия копринен пояс на кръста му.

– Не ми отговори.

– Ще бъда най-щастливата жена, ако очите ми никога повече не те видят.

– Радвам се, че все още си толкова мила и любезна – саркастично отвърна той.

– А ти, както виждам, си оставаш страхливец. Страхуваш се да останеш в една стая с мен, ако не си с камшика си! – гневно извика Бетина, събрала смелост от надиганият се в гърдите ѝ гняв.

Тристан се усмихна и хвърли камшика на масата.

– Скоро ще ти докажа, че не се нуждая от този камшик, за да те опитомя.

Младото момиче го изгледа неразбиращо, но на вратата се почука и тя забрави за думите му.

Едно момче влезе с голяма поднос, отрупан с храна и го постави на масата. Той хвърли срамежлив поглед към Бетина и бързо си излезе.

Те се хранеха мълчаливо, а Бетина не вдигаше поглед от чинията си. Ядеше колкото се може по-бавно, но този път Тристан не прояви нетърпение. Може би е уморен, помисли си тя, и тази нощ няма да иска нищо от нея.

– Искаш ли да излезеш да се разходиш?

Бетина го погледна и видя усмихващите му се сини очи.

– Днес исках да изляза, защото тук беше много задушно. Защо не ми бе разрешено? – попита тя, опитвайки се гласът ѝ да звучи спокойно.

– Защото не искам да излизаш на палубата през деня – отвърна Тристан.

– Но защо? На „Песента на вятъра“ трябваше да е стоя в каютата, за да не изкушавам екипажа. Сега всички моряци са слезли на брега и няма кой да ме види. Да не би да се страхуваш, че ще избягам? – дръзко попита Бетина.

– Не, ти няма да избягаш, така че избий тази мисъл от главата си. Дори и да успееш да достигнеш брега, няма къде да отидеш. Ще те намеря.

– Тогава защо трябва да стоя в каютата? Можеш поне да ми позволиш да излизам, когато хората ти ги няма. Няма да се случи нищо лошо.

– Не всички от екипажа са на брега, Бетина. А освен това в пристанището има много кораби и палубите гъмжат от мъже. Предпочитам никой да не те вижда на кораба ми.

– Страхуваш се, че някой ще се опита да ме спаси, а теб могат да те обесят заради пиратските ти грабежи?

– Едва ли, малката ми – усмихна се младият мъж. – Но някой търговец на робини може да се промъкне на кораба през нощта и да те отвлече. Съдбата ти може да бъде много по-лоша и окаяна, отколкото в момента.

– Съмнявам се, че може да ме сполети нещо по-лошо, капитане – отвърна тя и презрително го изгледа. – Но да оставим този разговор. Колко дълго ще останеш в пристанището?

– Не много. Още ден или два.

– И оттук ще отплуваме за Сен Мартен?

– Да.

– Тогава, след като отплуваме, аз мога ли...

– Не! – прекъсна я той, предугаждайки въпроса ѝ. – Ти си прекалено голямо изкушение за мъжете, Бетина.

– Но това е смешно. Аз не съм по-различна от всяка друга жена, а твоите хора сигурно ще се наситят на женските прелести, преди да се

върнат на кораба.

– Да, но независимо от това, ако те виждат всеки ден на палубата, може да предизвикаш неприятности. Ти си много красива жена, Бетина, и аз няма да позволя да изкушаваш екипажа ми.

– Твоите хора вече са ме виждали.

– Да, и знаят, че си моя. Те ще запомнят, че си хубавица и че капитанът им е много щастлив мъж. Но ако те виждат всеки ден, някой от тях може да рискува живота си, за да те притежава.

– Защо?

– Аз не деля моите жени с никого, Бетина. Ще убия всеки мъж, който те докосне.

Тя потръпна, спомняйки си нещастника, който една не умря заради нея. Ала това нямаше значение, защото тази нощ щеше да ѝ бъде последната на пиратския кораб. Разговаряше с Тристан, за да печели време и да отложи неизбежното, което щеше да поиска от нея.

– Но всичко това е много глупаво, капитане, а и няма какво да правя в каютата ти. Книгите ти са скучни за мен, нямам никаква работа, а освен това тук е много горещо. Мога ли поне за малко да излизам през деня? Ти ще ме наблюдаваш.

Тристан въздъхна и се облегна назад.

– Трябва да управлявам кораба. Няма да мога да се концентрирам върху работата си, ако през целия ден се тревожа за теб, а ако стоиш в каютата ми, ще бъдеш в безопасност. А сега искаш ли да излезеш на разходка?

Без да отговори, тя стана и излезе навън и без да дочака Тристан, тръгна към горната палуба. Беше очарована от красивата тропическа нощ, изпълнена с екзотични ухания. Сребърната луна осветяваше черната морска вода. Морето бе тихо и спокойно, хладният бриз развяваше дългата ѝ коса и душата ѝ се изпълни с покой.

Беше красива и топла нощ, нощ само за любов. Знаеше, че на Сен Мартен щеше да има много такива нощи и с цялото си сърце се надяваше, че ще бъдат изпълнени с любов, любов, която щеше да я накара да забрави настоящия кошмар.

Усети, че Тристан се приближи до нея. Извърна се и видя, че е стиснал здраво с две ръце парапета от двете ѝ страни и се почувства като в капан. Стоеше толкова близо, че тялото му докосваше нейното и тя усети как устните му леко се допряха до врата ѝ. По гърба ѝ полазиха тръпки, тялото ѝ се напрегна и тя си каза, че бързо трябва да прекъсне това, преди да е станало твърде късно.

– Защо ме остави да вярвам, че си избил целия екипаж на „Песента на вятъра“?

Той тихо се засмя, прегърна я през кръста и я притисна до себе си.

– Ти искаше да вярваш, че съм способен на най-ужасни деяния, а аз не исках да те лишавам от това удоволствие. Съжалявам, че те разочаровах, но аз не съм безмилостен убиец, за каквото ме смяташ.

– Но ти си пират! – възкликна тя и се обърна с лице към него.

– Не съвсем. Отново ще трябва да те разочаровам. Аз съм пират, но с разрешението на Англия. Нападам само испански кораби, както ти казах, и то кораби, които пренасят злато в Испания. Знаеш ли как испанците са се сдобили с това злато, Бетина? – попита Тристан и гласът му внезапно стана студен. – От мъртви мъже, жени и деца. Може да се изненадаш, но френските корсари вършат същото, само че предават златото на Франция.

– Лъжеш! Винаги лъжеш. Щом казваш, че ограбваш само испански кораби, защо тогава нападна „Песента на вятъра“?

– Исках да завладее кораба и да говоря с теб или да сключа сделка с капитана, за да узная закъде пътуваш. Моряците от „Песента на вятъра“ стреляха първи, а аз никога не съм бягал от битка. Завладях кораба, отведох те и го напуснах.

– Но това е пиратство!

– Това беше честна битка.

– Но ти не биваше да ме изнасилваш, капитане.

– Не, не биваше, но ти си толкова изкусителна, че нямам сили да ти устоя. – Притисна я силно до себе си и устните му се впиха в нейните. Тя се опита да го отблъсне, но той я държеше здраво. Бетина усети твърдия му член и знаеше какво ще последва. Какво да прави този път? Как да се бори с удоволствието, което постепенно завладяваше и нея?

Внезапно Тристан я пусна и Бетина политна назад, дишайки тежко. Тя видя развеселения му поглед и я хвана яд, че толкова лесно се бе поддала на игрите му.

– Ела. – Младият мъж взе ръката ѝ и я поведе към каютата.

Когато влязоха, Тристан заключи вратата, но Бетина побягна и застана от другата страна на дългата маса. Взе камшика, който лежеше върху масата, хвърли го през отворения прозорец и предизвикателно изгледа Тристан.

Но той очевидно се забавляваше.

– Нали не възнамеряваш да ми се съпротивляваш, а малката ми? Цял ден очаквах този момент. – Сините му очи се срещнаха с нейните

тъмнозелени. – Свали дрехите си, Бетина. Време е.

Какво можеше да стори? Мислите й отчаяно препускаха. Обвиняваше се, че е страхлива и че трябваше още през деня да скочи от кораба, но сега вече бе твърде късно.

– Хайде! – изрева Тристан.

Искаше й се да крещи от гняв и безсилие. Раздра роклята си и я смъкна; измъкна ризата през главата си и я хвърли към него. Погледна го с омраза, извърна се, легна в леглото и зачака.

Тристан бързо се съблече и се мушна до нея. Бетина извърна глава, а зелените й очи изпускоа гневни искри.

– Мразя те, Тристан, мразя те с цялото си същество. Всяко твое докосване ме отвращава, така че, ако искаш да ме изнасилиш, направи го по-бързо и да приключим с това – изсъска тя.

Ала той не й обърна внимание.

– Не и тази нощ, Бетина. Тази нощ ти ще откриеш радостта да бъдеш жена.

– Много сте самонадеян, мосю! – горчиво се изсмя тя. – Не си достатъчно добър, за да ме научиш на подобни радости.

Лицето му потъмня и тя разбра, че този път стрелата й е улучила целта. Той разтвори краката й и грубо проникна в нея, но болката я зарадва. Този път бе прекалено объркана и смутена, за да почувства някакво удоволствие и когато той свърши и се отпусна, Бетина облекчено въздъхна.

– Защо сама се измъчваш, Бетина? Защо забраняваш на тялото си насладата, която мога да ти дам?

Тя отвори очи и видя, че той я наблюдава. Разбра, че опасността още не бе отминала.

– Не се измъчвам и не си забранявам нищо. Просто ти казах истината – презрително отвърна младото момиче.

– Ти си вещица.

– А вие, мосю, сте възплъщение на дявола.

Стаята се изпълни със смеха му.

– Ако е така, тогава ние сме отлична двойка. – Стана от леглото, нахлузи панталоните си и си наля чаша вино. Преди да го изпие, се наведе, вдигна дрехите й и ги остави на стола.

– Ще трябва да се грижиш по-добре за дрехите си. Няма да изглеждат толкова привлекателна в моите.

– Имам и други дрехи – язвително отвърна тя.

– Така ли? И къде са те?

– В моите сандъци, разбира се.

– На моя кораб няма твои сандъци, Бетина. Само ти, прислужницата ти и сандъчето с зестрата ти.

Бетина отвори широко очи.

– Отново ме лъжеш!

– Защо да го правя?

– Но моят чеиз беше в онези сандъци! – изкрещя тя.

– Сигурен съм, че бъдещият ти съпруг ще ти купи друг чеиз.

– Но аз не искам друг! – Сълзите опариха очите ѝ и тя не можа да ги спре. – Цял месец работих, за да уشيا сватбената си рокля. Беше толкова красива – тя избухна в сълзи и зарови лице във възглавницата.

– Майко Божия! Ти не плака, когато загуби девствеността си, а сега плачеш за някаква си рокля. Да вървят по дяволите всички жени и проклетите им сълзи! – Тристан грабна ризата си и изскочи от каютата, затръшвайки вратата след себе си.

ДВНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бетина лежеше в тясното легло и мълчаливо броеше минутите. Отдавна бе престанала да плаче. Съжаляваше, че се бе разплакала, само слабите жени плачеха или пък тези, които искаха да спечелят нечие съчувствие. Ала тя не беше слаба жена и се закле никога повече да не позволи на който и да е мъж да види сълзите ѝ.

Измина час, а след това още два, но тя все още бе сама. Вече бе след полунощ и Бетина едва се удържаше да не заспи, но не биваше да става от леглото. Когато Тристан се върнеше, трябваше да мисли, че спи дълбоко.

Когато най-после вратата се отвори, тя затвори очи и притихна в леглото. В стаята бе тъмно и само тънка ивица лунна светлина се процеждаше през малкия прозорец. Не можеше да види Тристан, но чу как се препъна пред леглото и измърмори някакво проклетие. След минута се просна до нея, едната му ръка тежко се отпусна върху гърдите ѝ и Бетина тихо простена, но той сякаш не я чу.

Усети силни алкохолни изпарения и се усмихна в мрака. Всичко се нареждаше отлично. Негодникът бе пиан и мигновено потъна в сън. Сигурно щеше да спи непробудно до сутринта, когато представителите на властите дойдат на кораба, за да го арестуват.

Тя лекичко отмести ръката му и тихо се измъкна от леглото. Приближи на пръсти до сандъка на Тристан и измъкна риза и панталони.

Предварително бе решила, че ще облече негови дрехи, тъй като кадифената ѝ рокля бе прекалено тежка и щеше да ѝ пречи да плува.

Напъха синята копринена риза в панталоните и скри дългата си коса под една от неговите шапки.

Знаеше, че сигурно изглежда много смешно, но нямаше друг избор. Отвори вратата и тихо я затвори зад себе си. Едва не извика, когато видя, че навън бе светло почти като ден, тъй като огромната луна осветяваше всичко наоколо.

Тръгна по палубата и се огледа. Наоколо не се виждаше никой. Навярно имаше нощна стража, но можеше само да се моли да не я видят. Бавно се придвижи до перилото, но внезапна паника стегна гърдите ѝ тя се вкопчи в него. Надвеси се и видя дълго въже. Хвана го и ловко се плъзна по него. След минута бе в топлата тъмна вода.

За да стигне до брега, ѝ трябваше около половин час, като

заобикаляше другите кораби, за да не я забележат. Скоро се изтощи, крайниците ѝ натежаха, но тя продължи да плува. Трябваше да издържи и да стигне до брега. Мисълта, че скоро Тристан ще бъде обесен, ѝ даваше нови сили.

Излезе на брега и се обърна. В далечината виждаше кораба на Тристан. Палубата му бе пуста, не се движеха никакви сенки и тя облекчено въздъхна. Все още не бяха открили бягството ѝ. До слуха ѝ достигна музика и тя тръгна в тази посока, надявайки се да открие хора, които да ѝ кажат къде да потърси представителите на властта.

Музиката се усили, примесена с пиански глъч и смехове, и младото момиче спря пред ярко осветената кръчма. Не бе изключено някои от хората на Тристан да са вътре и ако влезеше, можеше да я познаят, но трябваше да рискува. Трябваше да намери някого, който да я упъти, а по улицата не се виждаше никой. Освен това, ако я разпознаеха, може би щеше да успее да избяга.

Бавно приближи до вратата на кръчмата и плахо я отвори. Застана на прага и неспокойно се огледа, за да види дали няма някой от екипажа на Тристан, ала бе невъзможно да разбере. Вътре бе пълно с мъже. Някой спяха с глави върху масите. Имаше и жени, които обслужваха гуляйджиите и ги забавляваха.

Поколеба се за миг, понечи да избяга, но пое дълбоко въздух и прекрачи прага. Отиде бързо до най-близката маса, където трима мъже играеха на зарове.

– Мосю – тихо каза тя, но никой не ѝ обърна внимание, – мосю, аз търся някой жандарм.

– Говори на английски – изръмжа мъжът, погледна я и очите му се разшириха от изумление. – Дявол да го вземе! Вижте к'во парче! – изви-ка той към приятелите си.

Другите двама вдигнаха глави и я изгледаха похотливо. Бетина се погледна и се ужаси. Водата бе намокрила ризата ѝ и тънката материя, прилепнала към тялото ѝ, ясно очертаваше стегнатите ѝ гърди. Тя бързо се прикри с ръце, но бе твърде късно. Мъжете я бяха видели.

– Колко искаш? Ще платя независимо каква е цената – рече единият от мъжете и стана.

– Я се върни на мястото си – обади се другият. – Аз пръв я видях.

– Вървете но дяволите! – изрева огромният мъж зад тезгяха с напиктите. – Не искам разправии в кръчмата си! Изчезвайте отук!

Ала вече бе твърде късно и двамата мъже се вкопчиха един в друг. Присъедини се и трети и след малко стаята се изпълни с пияни и биещи

се мъже. Бетина се спусна към изхода, но една грамадна ръка я сграбчи за китката.

– Ще си платиш за това! – изсъска мъжът. – Трябва да ми платиш за щетите!

Бетина успя да се отскубне и побягна към вратата, но кръчмарят хукна след нея. Тя изтича по една странична уличка и скоро се озова на един площад. Видя униформен пазач на другия край и се спусна към него. Зад нея се разнасяха виковете на дебелия кръчмар.

– Мосю, вие жандарм ли сте? – задъхано попита Бетина, когато стигна до униформения мъж.

– Какво?

Не разбираше защо бе предположила, че островът е френско владение.

– Вие официален представител на закона ли сте? – попита на английски тя.

Ала вниманието на мъжа в униформата бе привлечено от бягащия към него кръчмар.

– Какво си направила, момиче? – попита жандармът.

– Нищо не съм направила. Просто търсех някой представител на закона, когато...

– Арестувайте я! – извика кръчмарят и запъхтян спря до тях.

– Какво е направила?

– Тя... тя се появи в кръчмата ми с тази прилепнала риза. Заради нея мъжете се сбиха и изпочупиха сума ти неща!

– Истина ли е това, момиче? – строго попита жандармът.

– Аз просто търсех помощ. На улицата нямаше хора и аз влязох вътре – отвърна Бетина.

– Помощ за какво?

– В пристанището има пирати. Те ме държат като затворница. Аз избягах, за да намеря властите, но...

Спря, защото двамата мъже избухнаха в смях. Какво толкова забавно имаше в думите ѝ?

– Лъжите няма да ти помогнат да се измъкнеш – заяви жандармът.

– Или ще платиш за повредите, или ще те арестувам.

– Но аз ви казвам истината! – проплака младото момиче.

– Можеш ли да платиш за щетите? – нетърпеливо повтори въпроса си униформеният.

– Не.

– Тогава ще дойдеш с мен. – Хвана я за ръката и я помъкна по

улицата.

– А какво ще стане с щетите? – провикна се кръчмарят.

– Ще ти бъде платено, след като това момиче си намери работа.

– Трябва да ме изслушате – отчаяно го помолил Бетина.

– Можеш да си спестиш приказките за пред съдията – грубо отвърна мъжът и я побутна към голямата стара сграда в края на площада.

– Кога ще мога да се видя с него?

– След седмица или две. Има и други пред теб.

– Но дотогава пиратите ще отплуват!

Той извърна лицето ѝ към своето и сурово я изгледа.

– В нашето пристанище няма пиратски кораби, жено. И ако разкажеш същата измислена история и на съдията, той ще те осъди най-малко на седем години принудителен труд. Ако му кажеш истината, ще ти е по-леко.

– По-леко ли?

– Ще те вземе за слугиня. Старият съдия обича млади момичета да топят леглото му.

Влязоха в голям вътрешен двор с килии от двете страни. До ноздрите ѝ достигна зловонна миризма и Бетина почувства как ѝ се повдигна. Мъжът отвори вратата на една от килиите, бутна я вътре и затръшна вратата зад нея.

– Моля ви, трябва да ми повярвате! – проплака след него тя, но той си бе отишъл, оставяйки я сама в тъмнината.

След малко се върна и ѝ подхвърли едно окъсано одеяло.

– Свали мокрите си дрехи, защото можеш да се простудиш до смърт.

Бетина хвърли шапката на Тристан на пода и се препъна в нея. За всичко бе виновен онзи негодник! Бягството ѝ от него я вкара в още по-голяма беля. Можеше или да каже истината и да я изпратят за седем години на принудителен труд, или да се озове в леглото на стария съдия. А дотогава щеше да остане най-малко една седмица в тази воняща килия.

Смъкна мокрите си дрехи и се уви в скъсаното одеяло. Сетне се сви в ъгъла на килията и тихо заплака.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Нощта бе тиха и ясна, огромната луна осветяваше малкото заспало село. Едно дванадесетгодишно момче спеше в стаята на родителите си. Тази нощ баща му не бе излязъл за риба заедно с другите мъже, защото имаше треска, и сега спеше до майка му в другия край на стаята.

Испанците дойдоха три часа, след като мъжете бяха отплавали с рибарските си лодки в морето. Не бяха дошли да плячкосват, защото знаеха, че селото е бедно. Бяха дошли да се позабавляват, като убиват и изнасилват.

Малкото русокосо момче първо се събуди от виковете по улицата. Видя как баща му скочи от леглото, грабна големия кухненски нож и се спусна към вратата, въпреки че майка му го умоляваше да се върне. Но той не я послуша и бе пронизан от острата сабя на един испанец. Момчето стоеше до прозореца, притиснато до майка си и видя как разбойникът изтри окървавената сабя в дрехите на баща му.

Майката на момчето извика и това привлече вниманието на испанеца, който се извърна и се отправи към къщата. Жената скри сина си под леглото и му прошепна да не мърда и да не вика, каквото и да стане. След това грабна един от кухненските ножове и зачака убица на съпруга си.

Вратата се отвори с трясък, испанецът влезе и жената се нахвърли върху него. Момчето чуваше как майка му се бори с негодника. Тя бе висока и здрава жена, а гневът ѝ даваше сила. Мъжът доста време се бори с нея, но накрая ножът ѝ падна на земята. Един от другарите му се показа на вратата и му каза нещо на испански, като нарече мъжа по име – дон Мигел де Бастида.

Сам испанецът трудно щеше да се справи с майката на момчето, но другарят му се притече на помощ и скоро жената лежеше на пода. Бастида я изнасили пръв, а другите мъже стояха, гледаха и се смееха. Когато дон Мигел де Бастида свърши с нея, седна до масата, за да наблюдава как останалите се изреждат върху нещастницата. За съжаление майката на момчето бе най-красивата жена в селото. Дори и тези от испанците, които вече бяха изнасили други жени, се наредиха на опашка, за да чакат реда си.

Момчето под леглото наблюдаваше сцената, но не разбираше защо майка му вика. Но си спомни заповедта ѝ да стои тихо, каквото и да

стане, а той винаги я слушаше, затова остана неподвижен. Виковете на майка му спряха след четвъртия мъж и от гърдите ѝ излизаха само задавени стонове. Някои от испанците се забавляваха като я удряха и блъскаха.

Бастида остана до края, като се смееше и окуражаваше другарите си. Когато всичко свърши, само той бе останал в стаята. Жената бавно се изправи с окървавено лице. Испанецът се извърна, за да си тръгне, ала жената събра последните си сили, грабна ножа от пода и се нахвърли върху него.

После момчето чу вика на майка си и чу как тялото и тупна на пода. Бастида се изплю върху безжизненото ѝ тяло и тръгна към вратата. В този миг малкото момче изпълзя изпод леглото и се спусна след испанеца. Нахвърли се с юмуци върху мъжа, но той само се изсмя и прокара острието на меча си по бузата му. Сетне го ритна и детето падна недалеч от мястото, където лежеше баща му. Испанецът презрително го изгледа и изсъска, че един рибар не е достоен противник на един дон...

Тристан скочи в леглото. По тялото му се стичаше студена пот. Всичко бе толкова реално, точно така, както се бе случило преди четиринадесет години. Света дево, защо тези кошмари продължаваха да го измъчват? Никога нямаше да забрави нощта, в която испанците нападнаха селото, но защо трябваше нощ след нощ да сънува смъртта на родителите си? Нима никога нямаше да намери покой?

Стана и отиде да наплиска лицето си с вода. Тогава осъзна, че е сам в стаята. Втурна се към вратата и затича по палубата с потъмняло от ярост лице. Обиколи кораба и след няколко минути бе сигурен, че Бетина е изчезнала.

– Това ли е момичето, капитане?

Бетина отвори очи и видя мъжа, който миналата нощ я доведе в затвора. Примигна два пъти, защото не можеше да повярва на очите си. Другият мъж бе Тристан! Той стоеше над нея и втръчено я наблюдаваше.

– Да, това е момичето. Май трябва да я оставя на вашите грижи. Това ще е добра отплата за всички тревоги, които ми причини – студено рече Тристан.

– Няма проблеми, капитане. Можем да я изправим пред съда, а съдията ще се зарадва да я има в леглото си.

– Да, но обещах на бащата на момичето, че ще му я заведа. След

като го сторя, не ме е грижа за нея.

Бетина се изправи, загърна се по-плътно в одеялото, насочи обвинително пръст към Тристан и извика:

– Този мъж лъже! Той е пиратът, за който ви казах! Не можете да му позволите да ме отведе!

– Наистина ли предпочиташ да останеш тук, малката ми? – попита Тристан.

Какво можеше да отговори? Не искаше да остава в килията, но и не искаше да се връща на кораба. Седем години принудителен труд, няколко години с един стар развратник или седмица на кораба на Тристан, а след това – свободата? Тристан обаче не дочака отговора й.

– Виждате ли, лейтенант, тя е много буйна и непокорна и затова баща й смята да я изпрати в манастир. Тя ненавижда дори мисълта за това и затова не желае да се върне вкъщи.

– Срамота е такова хубаво момиче да бъде дадено на църквата. Предавам я на вашите грижи, капитане, но внимавайте да не избяга отново.

– Сигурен съм, че вече няма да ми създава неприятности. Имате думата ми – хладно отвърна Тристан.

Разтвори дългата си пелерина и я уви около Бетина. След това събра дрехите, които миналата вечер бе хвърлила на пода. Намръщи се, когато видя омачканата си шапка, но не каза нищо и я поведе към вратата.

– Миналата нощ си направила голямо представление – изръмжа Тристан, когато излязоха на площада. – Какво, по дяволите, си мислиш, че правиш?

– Аз... аз...

– Няма значение! – рязко я прекъсна той и я сграбчи за ръката. – Всичко друго е за предпочитане пред моето легло, така ли? Дори предпочиташ да те арестуват!

– Да, всичко! – злобно изсъска Бетина. Младият мъж обърна лицето й към своето. Очите му бяха като два къса лед. За миг Бетина уплашено си помисли, че ще я убие.

– Има само едно нещо, което ме накара да не те оставя в затвора – удоволствието, което ще изпитам като пречупя волята ти. Ще те науча на някои неща, жено. А след като знам какво чувстваш към мен, урокът едва ли ще ти е приятен.

– Какво искаш да кажеш?

– Има време да разбереш – грубо отвърна той и я поведе през площада. – Загърни се плътно с пелерината, ако не искаш да извия хубавото

ти вратле.

Отдолу бе съвсем гола, но в този миг, въпреки благоприличието, ѝ се прииска да хвърли пелерината, само и само да му се противопостави.

Тристан кипеше от гняв. Вероятно бе платил на кръчмаря, за да оттегли обвинението си и да я измъкне от затвора. Чудеше се какво ли смята да прави с нея? Какъв щеше да бъде урокът, който обеща да ѝ даде? При тази мисъл, въпреки силното слънце, тя потръпна ужасена.

Докато прекосяваха улиците на града, Бетина осъзна каква голяма глупачка е била. Само ако беше попитала под чие управление е този остров, щеше да си спести доста неприятности. Той бе английско владение, а Тристан ѝ бе казал, че е под закрилата на английската корона. Нищо чудно, че онези мъже бяха избухнали в смях, когато им заяви, че в пристанището има пиратски кораб. За англичаните Тристан не беше пират.

След около час, Бетина бе в каютата на Тристан, но този път той заключи вратата след нея. Не ѝ каза нито дума и тя не знаеше какво я очаква.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Събуди я леко и нежно докосване по устните. Бетина се събуди и видя, че Тристан я целува. Това бе нежна целувка, целувка, с каквато съпругът събужда любимата си жена. Опита се да стане, но силното тяло на Тристан я притискаше към дюшека.

– Искам да стана.

– Знам какво искаш, Бетина, но за твое съжаление, желанията ти не съвпадат с моите.

В гласа му се долавяше горчивина и макар устните му да се усмихваха, сините му очи бяха сериозни. Тя виждаше, че още е ядосан за случилото се. Но тогава защо я бе целунал толкова нежно?

– Пусни ме да стана! – рязко изрече тя. – Знаеш че не понасям близостта ти!

– Да, знам. Затова се каня да изпитам цялата наслада от последния урок, който смятам да ти дам.

– Нали не възнамеряваш да... – Тя млькна, защото той плъзна ръка под ризата ѝ и погали гърдите ѝ. – Можеше поне да почакаш да настъпи нощта, преди отново да ме измъчваш! – гневно викна Бетина.

– Да те измъчвам? Така ли наричаш това? – подразни я той и пръстите му леко стиснаха зърната на гърдите ѝ.

– Да! За мен е мъчение, защото аз те мразя!

– Може и да ме мразиш, моя малка френска измамнице, но тялото ти обича това, което правя с него.

Преди тя да успее да възрази, Тристан изхлузи ризата през главата ѝ и я хвърли на пода. Разтвори краката ѝ с колене и ръката му нежно погали копринените косъмчета между бедрата ѝ.

– Не! – извика тя и отчаяно се опита да го отблъсне, но не успя.

Тялото ѝ се напрегна, а магическите му пръсти я караха да тръпне, въпреки волята ѝ. Младият мъж зарови лице във врата ѝ; тя усещаше как кожата ѝ изгаря под устните му и кръвта бързо запулсира във вените ѝ.

Ако не го спреше, щеше да бъде загубена!

– Брадата ти... – успя да каже накрая. – Тя ме дразни и... гъделичка.

Тристан вдигна глава и я погледна. В очите му нямаше милост.

– Досега не си се оплаквала.

– Досега винаги си бил много бърз – едно отвърна тя. – Гъделичкането ме кара да се смея и ти можеш да си помислиш, че се смея, защото твоето любене ми харесва.

– Откъде знаеш дали моето любене ти харесва, или не, след като не си имала друг мъже в живота си?

– Фактът, че ми се повдига от теб, е достатъчен – дръзко отвърна тя, но отчаяно си каза, че този път усилията ѝ да го накара да свърши по-бързо няма да успеят.

– Този път острият ти език няма да ти помогне, Бетина. Веднъж завинаги ще узнаеш какво значи да бъдеш жена. – Гласът му бе студен.

Изтърколи се върху нея и впи устни в нейните, без да обръща внимание на протестите ѝ. Влезе в нея бавно и нежно и този път нямаше болка. Гласъците му бяха плавни и подлудяващи; той ѝ отмъщаваше със своето търпение и безкрайна нежност, а тя не можеше да се бори с него.

Влезе дълбоко в нея и спря. Надвеси се над лицето ѝ и го обсипа с целувки. Устните му отново намериха нейните и езикът му се плъзна в сладката кадифена мекота на устата ѝ. Започна да се движи бавно в нея, като постепенно ускори темпото. Тялото ѝ се изви под неговото, сякаш във вените ѝ потече разтопена лава. Забравила за всичко, Бетина се вкопчи в Тристан и се задвижи в неговия ритъм, докато накрая екстазът експлодира в нея и тя потръпна в конвулсиите на върховната наслада.

Чу тихия му смях и се стърчи от болка. Никога не се бе чувствала по-унизена. Значи това бе неговото отмъщение – да я накара да изпита необикновено и неподозирано удоволствие! Във върховния миг тя се бе вкопчила в него, искайки още и още...

– Е, все още ли си недоволна от моето любене, малката ми?

Бетина погледна загорялото му ухилено лице. Искаше ѝ се да изде-ре сините му очи, да изтрие усмивката от устните му. Мразеше го, защото още веднъж ѝ бе доказал силата си, но повече мразеше себе си, че бе позволила на тялото си да отговори на страстта му и бе загубила контрол над себе си.

– Върви по дяволите, Тристан! – извика тя и силно го блъсна.

Той развеселено я наблюдаваше как скочи от леглото и грабна ризата си от пода. Навлече я бързо и се извърна към него, с ръце на кръста. Дългата ѝ коса се стелеше до коленете ѝ.

– Нищо не се е променило! Чуваш ли ме? Нищо! Аз все още те мразя... дори сега те мразя повече, откогато и да било!

– Защо? Защото те любих и ти изпита наслада? – Тристан стана и започна да се облича.

– Може тялото ми да ме е предало, но това е, защото не можех да се боря с теб. Твоите ужасни заплахи ме спряха! И... – Тя млъкна и очите ѝ се разшириха.

О, не! Как можеше да е толкова глупава? Той нямаше да я бие с камшик! Отново я бе измамил! Беше ѝ казал, че ненавижда испанците, защото бият робите си, беше ѝ казал, че никога няма да ѝ причини болка, независимо от неприятностите, които му създава. Защо не бе разбрала, че думите му са били само игра?

– Какво има, Бетина?

– Дано черната ти душа отиде в ада, Тристан! – изкрещя тя.

– Откъде, по дяволите, си научила този език? Сигурен съм, че не е било в манастира.

– От твоите хора! Те не се срамуват да ругаят, въпреки че на борда има дама!

– И ти смяташ, че този език подхожда на една дама? – подигравателно рече той.

– Вече не се чувствам като дама. Ти си причината за това, но повече няма да ти позволя да ме унижаваш!

– И какво означава това?

– О, нищо... всъщност нищо.

Реши, че ще е по-добре да замълчи и да не му казва, че е разбрала измамата му. Щеше да почака за отмъщението си. Внезапно на устните ѝ заигра усмивка и след малко тя избухна в смях. Най-после беше щастлива! Щастлива, че повече няма да се покорява на този великан, на този звяр, нямаше повече да търпи ласките и целувките му! Вече щеше да се бори с него. И ако той я победеше, нямаше да се чувства обидена, защото поне се бе опитала да му се противопостави.

– Да не би да си полудяла? – учудено я изгледа Тристан.

Внезапно се изплаши да не би да е успял да я доведе до изстъпление. Приблужи до нея, хвана я за раменете и я разтърси, докато тя престана да се смее. Погледна тъмносините ѝ очи и се смути.

– Какъв цвят са очите ти, Бетина? – объркан попита той.

Тя се изскубна от ръцете му.

– Достатъчно време имаше да гледаш очите ми, за да разбереш какъв цвят са – изфуча Бетина и се обърна с гръб към него.

– Току-що очите ти бяха тъмносини, тъмносини като сапфири. Откакто дойде на борда на „Дръзката лейди“, винаги са били зелени, до преди малко.

– Не ставай смешен. Очите не могат да променят цвета си. Сигурно

е било отражение от светлината.

– Погледни ме веднага! – заповяда той. И когато тя се обърна, Тристан видя, че очите ѝ отново бяха тъмнозелени.

– Казах ти, че е било от светлината – избъбри Бетина, но побърза да се извърне, защото той изглеждаше така объркан, че можеше отново да се разсмее.

Тристан изпита странното чувство, че Бетина го прави на глупак. Не беше от светлината. Отлично знаеше какво бе видял. Очите ѝ бяха сини като морските дълбини. Възможно ли бе да променят цвета си в зависимост от настроението ѝ? Зелени, когато е ядосана или се страхува, и сини, когато е щастлива? За миг тя беше щастлива. Но защо? Какво я бе направило щастлива? Е, рано или късно щеше да разбере.

– Така ли се казва твоя кораб? „Дръзката лейди“?

– Какво? О, да. – Тристан я изгледа и се ухили. – Името ти подхожда, нали?

– Така ли мислиш? – кокетно попита тя. – Досега не си ми позволявал да проявя дързостта си.

– А на какво се смееше преди малко?

– Смехът ми засегна ли те, капитане? Не виждам белези от рани – подразни го Бетина.

Тристан се усмихна и реши да смени темата, защото явно тя играеше някаква игра с него.

– Ще видя дали на кораба има някакви платове. Ще можеш да си ушиеш нова рокля, а и ще има с какво да запълниш времето си.

– Благодаря ти.

Той изненадано я изгледа. Не бе очаквал да му благодари. Държанието ѝ към него се бе променило и това го озадачаваше. Скоро трябваше да открие какво е намислила. С тази мисъл Тристан излезе от каютата.

Малко след като капитанът излезе, Мадлен дойде в каютата с поднос с храна и двете с Бетина седнаха да хапнат заедно. Старата прислужница веднага забеляза веселото настроение на девойката, но предположи, че тя най-сетне се е примирила със съдбата си и е решила да бъде разумна.

Преди разсъмване бяха напуснали пристанището на Тортола, но Бетина не знаеше, докато Мадри не ѝ каза. Ядоса се, че Тристан така бе завладял вниманието ѝ, че не бе забелязала отплуването.

Той се върна преди обяд с два топа бледозелена коприна. Сложи ги на масата, заедно с дълго парче дантела и конци. След това извади от

пояса си чифт златни ножици, но се поколеба за миг, преди да ги остави на масата.

– Мога ли да ти вярвам, че няма да използваш ножиците като оръжие срещу мен? – остро запита той.

– Казах ти, че повече няма да се опитвам да те убия, Тристан – сви рамене Бетина и приближи до масата, за да огледа платовете. – За разлика от теб, аз държа на думата си.

Той се усмихна, ала ръката му все още държеше ножиците, колебаейки се дали да ѝ ги даде.

– Ако не ми вярваш, Мади може да вземе ножиците със себе си, когато излезе, и да ти ги върне.

Мадлен кимна в знак на съгласие. Тя се чудеше защо Бетина се държи по този начин с пирата, но изглежда, той нямаше нищо против. Ала следващите думи на младото момиче я накараха да затаи дъх.

– Откъде имаш тези платове, след като ми каза, че нападаш само кораби, които пренасят злато?

Младият мъж се усмихна, забелязвайки, че очите ѝ отново са сини.

– От един испански кораб. Ако този не ти харесва, има и други платове и може да си избереш.

– Значи тогава нямаш нищо против, ако и Мадлен си поднови гардероба? – сладко се усмихна тя.

– Можем да продадем платовете в Тортуга и да получим добри пари. Достатъчно е, че разрешавам ти да си ушиеш рокля.

– Не, не е достатъчно! Трябва ли да ти напомням, че ти си този, който остави сандъците ни на другия кораб и ни остави без никакви дрехи?

– Добре! – сви устни Тристан. – Има ли още нещо, което ще пожелаете, милейди?

– Единственото, което желая, е никога повече да не те видя! – озъби се Бетина.

– Е, страхувам се, че не мога да го гарантирам.

С тези думи Тристан се извърна и напусна каютата. Бетина въздъхна и се обърна към прислужницата си, която я гледаше с преbledняло лице.

– Бетина, трябва да внимаваш какво говориш на капитана. Не бива да го ядосваш! – загрижено поклати глава Мадлен.

– Не се тревожи. Капитанът няма да ни нарани.

– Но нали ми каза, че той е заплашил да те набие с камшик, ако не му се подчиняваш.

– Да, но аз се противопоставих на желанията му. Просто го подразних и както видя, той не каза нищо.

– Но защо му се подиграваш? Сякаш искаш да го ядосаш. Познаваш този мъж само от четири дни и не знаеш как ще реагира на насмешките ти.

Бетина реши да не споделя с Мадлен какво възнамерява да предприеме вечерта, защото старата прислужница щеше да се разтревожи.

– Не се безпокой. Мога да се справя с Тристан. А сега да се заемем с шиенето – каза Бетина и посегна към коприната.

Мадлен поклати глава и плахо се усмихна.

– Ще помоля капитана да ми даде някакъв памучен плат. Никога досега не съм носила копринени рокли и не възнамерявам да нося и занапред.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

– Заведох старата жена в трюма.

Бетина смаяно го изгледа. Шиеше новата рокля и не бе чула кога е влязъл в каютата.

– Какво?

– Твоята прислужница. Заведох я в трюма, за да си избере някакъв памучен плат. Тя видя това и каза, че имаш нужда от гребен – добави той и ѝ подаде малък сребърен гребен. – Сега доволна ли си?

– Да съм доволна? Гребенът наистина е много красив, но аз си имам гребен. Беше дървен и не чак толкова красив, но за мен бе много скъп, защото беше подарък от майка ми.

– Да не искаш да се върна обратно и да търся сандъците ти? – язвително подхвърли той.

– Да.

Младият мъж въздъхна. Трябваше да очаква подобен отговор.

– Това, което искаш, означава нова битка.

– Забравих, че си страхливец – дръзко отвърна Бетина.

– Никога не съм искал да влизам в бой с моряците от твоя кораб.

Вече ти го казах.

– Да, предпочиташ да се биеш само с жени.

– Не искам да се боря с теб, Бетина. Ти си мислиш, че можеш да ми причиниш болка, но само ще навредиш на себе си, а аз не искам да те наранявам.

– Ще се радвам да те видя наранен, Тристан. Искам да се гърчиш от болка заради това, което ми стори.

– Е, мое малко дяволче, точно това не бива да правиш.

Бетина се усмихна, но не каза нищо. Тя продължи да шие, а Тристан се отпусна на един стол до масата и си наля чаша ром.

– Яла ли си? – опита той, облегна се назад и я погледна изпитателно.

– Да. Момчето, което идва и преди, ми донесе храна. Вече се надявах, че тази нощ няма да се върнеш, защото... вече е късно. Мади върна ли ти ножиците?

– Каква игра играеше тази сутрин, Бетина? – попита той, без да обръща внимание на заяждането ѝ. – Защо настроението ти се промени толкова внезапно?

– Моето настроение не се е променило – тихо отвърна тя. – Аз все още те мразя, Тристан.

Косата падаше свободно по раменете ѝ и закриваше лицето ѝ, наведено над роклята, така че Тристан не можеше да види изражението на лицето ѝ. Искаше да види цвета на очите ѝ. Дали бяха сини като морето, или тъмнозелени? Нищо в гласа ѝ не издаваше омразата, за която говореше, но той бе уверен, че е искрена. Не се съмняваше, че тя го мрази, но къде е предишното ѝ буйно презрение? Защо тази сутрин гневът ѝ се замени със смях?

– Искаш ли да се поразходиш, преди да си легнем? – попита Тристан.

– Не, ако отново възнамеряваш да ме целуваш на лунна светлина.

– Просто исках да ти доставя удоволствие, но щом си решила да бъдеш упорита, ще си легнем веднага.

– Искам да се разходя сама.

– Не, това няма да стане!

– Тогава ти можеш да си лягаш.

– Също и ти, малката ми. – Тристан стана и пресуши чашата си.

– Няма да легна с теб, докато не обръснеш брадата си.

– Какво? – смаяно извика той, уверен, че не е чул правилно.

– Искам да обръснеш брадата си. Не се шегувах, когато ти казах, че брадата ти ме дразни. Така че... махни я, още сега! – предизвикателно го изгледа Бетина, а очите ѝ заблестяха като изумруди.

– Няма да направя такова нещо, жено!

Играта я забавляваше. Всъщност брадата му не ѝ пречеше, но тя искаше да види дали ще спечели.

– Настоявам да се обръснеш, Тристан. Няма да помръдна от стола си, докато не го направиш.

– Ти не си в положение да настояваш за каквото и да било – изръмжа той.

– Нима не искаш да изпълниш това мое малко желание? – подигравателно попита Бетина. – Толкова много ли искам от теб?

– Харесвам лицето си такова, каквото е!

– Е, аз пък не го харесвам! – тросна се тя. – Да не би да се страхуваш да се обръснеш, защото тогава ще се вижда белегът ти? Отново се проявяваме като страхливци, а, капитане?

При споменаването на белега, тялото му се напрягна и когато я погледна, очите му бяха студени като лед.

– Отиде твърде далеч, Бетина!

Вече го бе разбрала. Очевидно бе много чувствителен относно белега на лицето си. Напомни си, че почти не познава този мъж и не бива да го предизвиква повече, но не можеше да се върне назад.

– Защо криеш този белег? Много мъже имат белези по лицата си. Няма нищо срамно в това.

– Аз не го крия! Нима искаш да ходя без брада, когато всички от екипажа ми са с бради?

– Да. Казах ти, че брадата ти ме дразни. Обръсни я и ми докажи, че не си страхливец.

– Не!

– Тогава върви в леглото, Тристан, но ще си легнеш сам. Няма да отстъпя от думите си.

– Върви по дяволите, жено! – кресна той, но Бетина спокойно продължи да шие.

Тристан виждаше, че тя се е заинатила и ще настоява на своето. Тези жени понякога се държат като смахнати!

– Ще се върна след малко и искам да те намеря в леглото със свалени дрехи! Разбира ли? Искам да си гола и очакваша!

Тристан се завъртя на пети и излезе от каютата. Запъти се към каютата, която Жюл делеше с Жако Мартел, видя светлина под вратата и силно почука. След миг Жюл се показа на прага и учудено го изгледа.

– Останах с впечатлението, че се каниш да си лягаш – рече той.

– Така е, но имам нужда от помощта ти.

– Не може ли да почака до сутринта, Тристан?

– Не! Искам да обръснеш брадата ми, и то веднага!

– Що за шега е това? Защо, по дяволите, искаш да обръснеш брадата си и защо точно сега?

– Стига, Жюл! Не ми задавай въпроси, а просто го направи! Ако имах огледало и сам щях да се обръсна.

Жюл избухна в смях. Обърна глава и погледна към Жако, който седеше до масата.

– Изглежда, онова упорито момиче е притиснало моя приятел до стената – рече той. – Това е нейна идея, нали, Тристан? Откога се подчиняваш на женски капризи? Какво става с теб?

– Сега не е време да обсъждаме какво става с мен. Просто направи това, което ти казах – изръмжа Тристан.

Когато малко по-късно се върна в каютата си, Тристан се чувстваше като пълен глупак. Все още чуваше смяха на Жюл и насмешливия му глас:

– Сега изглеждаш като младо момче, каквото всъщност си.

Наистина изглеждаше по-млад за годините си. По дяволите! Никоя жена досега не се бе оплаквала от брадата му, а и повечето мъже имаха бради. Бетина го бе накарала да се обръсне само за да го ядоса, беше сигурен в това.

Бетина развълнувано крачеше напред-назад, очаквайки завръщането му и предвкусайки битката. Ала когато го видя, ахна от изненада.

Брадата бе закривала по-голямата част от лицето му, а сега без нея тя виждаше колко красив и млад бе той.

Не можеше да откъсне поглед от лицето му и стоеше неподвижна в средата на стаята.

Внезапно ѝ мина през ума, че можеше да се влюби в този мъж, ако не го мразеше толкова силно! Но това беше невъзможно!

– Когато давам нареждане, очаквам то да бъде изпълнено! – остро рече Тристан.

Ала младото момиче не обърна внимание на сърдития му глас. Без брадата той не приличаше на жесток и свиреп пират и тя повече не се страхуваше от него. Лицето му бе толкова красиво, че тя не възприе грубостта му сериозно.

– Повече няма да се подчинявам на заповедите ти – промълви накрая тя.

Той гневно стисна челюсти.

– Какво означава това?

– Това означава, Тристан, че аз не съм твоя собственост, а и ти не си ми съпруг. Затова повече няма да ти се подчинявам.

Младият мъж прекоси каютата и застана до нея. Бавно повдигна брадичката ѝ, но тя извърна очи, отказвайки да го погледне.

– Да не би да си забравила, че се намираш на моя кораб и си изцяло в моя власт? – попита той, но гласът му прозвуча меко.

– Може и да се намирам на твоя кораб, но това не е по мой избор. Да, може би наистина съм в твоя власт, но както ти казах, аз не съм твоя собственост. Не съм ти робиня.

– Ти си моя затворничка.

– О, да, разбира се – сухо отвърна Бетина. – А затворниците, които не изпълняват заповедите на господарите си, получават камшици. Така ли е, капитане?

– Това ли искаш?

Тя отстъпи крачка назад и замислено го изгледа, сякаш търсеше подходящ отговор. Сетне внезапно вдигна ръка и силно го удари по

бузата.

Първата му реакция бе да отвърне на удара и вдигна ръка, но се спря, като видя студените ѝ очи. Тя стоеше пред него, без да закрие лицето си, и го чакаше да я удари. Когато той не го направи, от гърдите ѝ се изтръгна горчив смях.

– Къде е камшикът ти, Тристан? Извади го и изпълни заплахите си. Доколкото си спомням, за един удар трябва да получи десет камшика, нали така? Или може би ще почакаш, за да те ударя още един път?

Той въздъхна дълбоко и се отдръпна от нея. Отиде до масата и се отпусна на един стол.

– Значи затова настроението ти сутринта се промени толкова рязко? Решила си, че няма да изпълня заканите си, така ли?

– Ти си само един измамник! Ти си лъжец и аз повече няма да вярвам на нито една твоя дума! – извика Бетина.

– Откъде си толкова сигурна, че лъжа?

– Защото си спомних думите ти, че мразиш испанците, защото бият робите си. Ти никога няма да постъпиш като тях! – триумфално заяви тя.

– Моите думи не бяха точно такива, Бетина. Не мразя испанците, защото бият робите си. За ненавистта ми има много по-дълбока и сериозна причина.

Бетина трепна и уплашено го изгледа. Гневният блясък в очите му, който се появи, когато заговори за испанците, я стресна.

– Ако ме бичуваш, няма да можеш да... няма да можеш да...

– Няма да мога да те любя? – довърши вместо нея Тристан. – Защо? Наистина ще бъде болезнено за теб, но как би могло това да ме спре?

Отново я обзе ярост.

– Няма да посмееш да го направиш! – извика тя.

– Защо не? Това няма да ми създаде неудобство. Ти си мислиш, че няма да посмея, но аз не смятам така.

– Не можеш да ме върнеш при годеника ми с белези от камшик по тялото.

– Ти ме размиваш, Бетина. Мога да те уверя, че когато те предам на годеника ти, ще бъдеш облечена и никакви белези няма да се виждат.

– Но аз мога да говоря, Тристан!

– Няма да имаш възможност да кажеш каквото и да било. Замяната ще стане на моя кораб и граф Де Ламбер ще бъде доведен тук от моите хора. А когато се срещнеш с него, аз отдавна ще бъда в открито море.

Бетина почувства, че ѝ прилошава. Каза му, че е разгадала

измамата му, но бе загубила играта. Мислеше, че не е жесток, безмилостен и пират, подмамена от красивото му лице, но бе сгрешила. Но тогава какво чакаше? Защо не я удари в отговор?

– Какво... какво смяташ да правиш? – попита тя с потъмнели от страх очи.

– Нищо.

– Но аз...

– Ти беше права, това е всичко.

Младото момиче смаяно се втренчи в него.

– Тогава защо ми каза, че греша?

– Защото си имам други причини да не използвам камшика.

– Не те разбирам.

Тристан се наведе напред и сложи ръце на коленете си. По лицето му не се четеше гняв, но липсваше и най-малкият израз на съчувствие.

– Не се съмнявай, че ако трябва да използвам камшика, ще го сторя, Бетина. Така че в бъдеще не ме предизвиквай. Но сега няма да те бия само защото си предпочела да се бориш с мен, вместо да ми се подчиниш. Това е правилният избор.

Очите ѝ гневно заблестяха.

– Тогава защо ме излъга, щом мислиш по този начин? Защо не ми позволи още първия път да защитавам честта си?

– Разбери ме добре, Бетина. Ти не означаваш нищо за мен, освен че ми доставяш удоволствие в леглото. Признавам, че си най-красивата жена, която някога съм срещал, но в моя живот няма място за теб или за която и да е било жена. Искам да ти се наслаждавам, но искам да избягвам конфликтите помежду ни, доколкото е възможно. Ала след като си решила да се бориш с мен, Бетина, направи го. Това е твое право и аз няма да те бия с камшик заради това.

– О! – Тя се извърна, за да не гледа арогантната му физиономия. Нещо повече, искаше ѝ се да го убие! Закле се да почака, докато двете с Мадлен се освободят от властта му. Но тогава... тогава...

– Въпреки че няма защо да се бориш с мен, Бетина. Стореното си е сторено и не може да се поправи. Няма да спечелиш нищо освен разочарование.

– Ще изпитам задоволство! – възкликна тя и се извърна с лице към него, готова за битка.

– Значи ще трябва да те изнасилвам?

– Винаги си ме изнасилвал! – озъби се Бетина.

– Няма да ти хареса, Бетина!

– Нито пък на теб!

– Значи си решила да си премерим силите, а? Е, ще ти докажа веднъж завинаги, че твоята сила не може да се сравнява с моята.

Той се изправи и тя се спусна към вратата. Но преди да я отвори, Тристан я сграбчи и я преметна през рамо. Тя замаха с крака, опитвайки се да го удари, но безуспешно. Заудря с юмруци по гърба му, но все едно, че удряше каменна скала. Младият мъж отиде до леглото, внимателно я постави върху него и за миг се загледа в нея. Бетина извърна глава, а той започна бързо да сваля дрехите си. Когато отново го погледна, той вече бе гол, а на устните му играеше лукава усмивка.

– Май ще се окаже по-лесно, отколкото очаквах – засмя се той.

– Не! – извика тя и се опита да скочи от леглото, но той вече бе върху нея.

– Искаш ли да проявиш разум, за да не ти се налага отново да кърпиш дрехите си?

– Дано да изгниеш в ада! – извика момичето. Започна да се бори с него, но Тристан хвана китките ѝ и вдигна ръцете ѝ високо над главата ѝ. Тежкото му тяло я задушаваше, напразно се извиваше, за да се изплъзне настрана, но в отговор чуваше само смеха на Тристан. Той имаше наглостта да се смее!

Тя успя да поеме дълбоко въздух и отвори уста, за да извика, но в този миг устните му покриха нейните. Момичето отчаяно замята глава настрана, за да избегне целувките му, но Тристан пусна ръцете ѝ и обхвана лицето ѝ. Изглежда я за миг, а сетне страстно я целуна. Тя яростно заби нокти в гърба му. Младият мъж извика от болка и се отдръпна от нея.

– Върви по дяволите, ти си като дива котка! – изрева той, хвана отново китките ѝ с една ръка и съдра роклята ѝ до кръста. Изглежда я студено и видя страха в очите ѝ, но разкъса и долната ѝ риза, докато накрая нежното ѝ тяло се разкри пред него. Тристан преметна бедрата ѝ на раменете си и силно ги стисна. Сетне грубо я прониза, сякаш искаше да излее гнева си в нея.

Когато свърши, усети, че гневът му е утихнал. Изтърколи се от нея, без да я погледне. Бетина лежеше неподвижно, вперила очи в тавана. Не се извърна, когато той я покри със завивките.

– Бетина, защо искаш сама да си причиняваш болка? Тази сутрин разбра какво означава истинското удоволствие и аз с радост ще те даря отново с него – тихо рече той.

– Ти нямаш право да ми даваш никакво удоволствие! – озъби се тя.

– Само моят съпруг има право да ми доставя удоволствие, а ти не си мой съпруг!

– А ти с радост ли ще се отдадеш на този граф, когато се омъжиш за него?

– Разбира се.

– Но ти никога не си го виждала. Какво ще стане, ако го намразиш така, както мразиш мен? Тогава какво ще правиш?

– Това не те засяга.

Бетина внезапно си припомни разговора с майка си, когато тя ѝ каза, че би искала дъщеря ѝ да открие любовта и да бъде щастлива, независимо какво ще ѝ струва това. Ами ако наистина граф Де Ламбер се окаже жесток и безчувствен мъж като Тристан?

Не! Не биваше да мрази бъдещия си съпруг. Тя щеше да бъде добра съпруга и щеше да го накара да ѝ помогне да си отмъсти на Тристан.

– Знаеш, че ще те обладая отново, Бетина, защо не искаш да изпиташ наслада от любовта? Никой няма да узнае, че доброволно си ми се отдала.

– Аз ще знам! – възмутено викна момичето. – А сега ме остави на спокойствие!

Обърна му гръб, а по бузите ѝ потекоха сълзи на отчаяние. Измина дълго време, преди да заспи. Измъчван от неспокойни мисли, Тристан накрая не издържа, стана и излезе от каютата.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

От сутринта му тръгна накриво и той с мъка се сдържаше да не халоса някои от моряците си. Изненаданите погледи на пиратите, които едва разпознаха капитана си без брада, го вбесяваха и той се закани да ги накара да си обръснат брадите. Да видим как ще смеят тогава!

Треперещ от гняв, той потропа на вратата на каютата на Жюл. Мадлен Доде отвори, но веднага се отдръпна назад и очите ѝ се разшириха от страх. С изкривено от ярост лице, Тристан влезе в каютата и видя Жюл, седнал до масата с чаша горещо черно кафе в ръка.

– Какво правиш тук, Жюл?

– Опитвах се да убедя тази дама, че миналата нощ не си набил момичето. Не можеш ли да накараш онази дяволска жена да не пищи, сякаш я колят?

– Да не би да искаш да вържа устата ѝ? Това само ще затвърди лошото ѝ мнение за мен, въпреки че не знам защо толкова ме е грижа за това – отвърна Тристан и раздразнително погледна Мадлен. – Върви при господарката си. Сама ще се убедиш, че не е по-зле от вчера. Тъкмо обратното, струва ми се, че ще е доволна от себе си.

Тристан погледна след жената, сетне се извърна към приятеля си. Жюл звучно се засмя.

– По дяволите, Жюл! – избухна капитанът. – Твоето забавление за моя сметка отиде твърде далеч! Може би трябва да обръсна брадата ти, за да видя как ще смееш тогава!

– Не гладко обръснато ти лице ме размива – ухили се Жюл, – а сищото петно под окоето ти.

Тристан бе забравил, че Бетина го удари и окоето му сигурно бе насинено.

– Значи си позволил на жената да удари? – вече сериозно попита Жюл. – Един хубав бой ще ѝ се отрази добре. Когато миналата нощ момичето се разпищя, се наложи да заключа прислужницата ѝ. Искаше да се втурне да спасява господарката си.

– Мога да се справя с момичето. Ще я опитомя и ще пречупя волята ѝ; затова реших да я задържа още известно време – ухили се капитанът.

– Но какво ще стане с откупа?

– Ще вземем откупа, но не веднага. Графът ще трябва да почака още, преди да се наслади на красивата си невеста. А ти не би ли искал

да се върнеш при своята малка Малома?

– Разбира се, че искам, но Бетина и Мадлен смятат, че плуваме към Сен Мартен. Какво ще стане, като разберат, че сме сменили посоката?

– Няма да го узнаят, докато не стигнем у дома. Бетина сигурно ще изпадне в ярост, но няма да може да направи нищо. – Тристан млъкна и се замисли. – Защо не отидеш да съобщиш на екипажа? Последните две години имахме добра печалба и те сигурно няма да имат нищо против да си починат малко и да почакаат за откупа.

– Сигурен съм, че няма да имат нищо против – кимна Жюл. – Те също искат да видят жените си.

– Още нещо. Не искам старата жена да узнае нищо за това. Предупреди хората да не говорят пред нея.

– Бетина, добре ли си? – попита Мади и затвори вратата.

– Да, защо питаш?

– Чух виковете ти миналата нощ. Помислих си, че той...

– Не, не ми е направил нищо. Виках от ярост и безсилие.

Мадлен объркано я изгледа. Устните на момичето бяха стиснати, а пръстите ѝ непохватно промушваха иглата през плата. Бетина зашиваше скъсаната си кадифена рокля, но Мадлен никога не я бе виждала да шие толкова небрежно; бодовете бяха едри и криви.

– Видях капитана – плахо заговори Мадлен. – Той каза, че сигурно ще си много доволна от себе си, но, изглежда, е сбъркал.

Бетина вдигна глава. Очите ѝ блестяха като изумруди.

– Значи капитанът си въобразява, че може да предугажда чувствата ми, така ли? Той е истински глупак!

Но тя също се бе проявила като глупачка, помисли си Бетина. Как можа да реши, че ще изпита удоволствие, ако се бори с Тристан? Беше се почувствала още по-унизена и омърсена. Не можеше да забрави отгратителния начин, по който я бе изнасилил, слагайки краката ѝ на раменете си!

Събуди се рано сутринта и откри, че е сама. Изми се със студена вода и започна да кърпи ризата си. Ала пред очите ѝ сякаш непрекъснато бе сцената от изминалата нощ. Устните ѝ бяха зачервени и подути от грубите целувки на Тристан, а по китките и имаше сини петна – там, където ги бе стискал.

Реши, че няма смисъл той да къса дрехите ѝ, а тя всяка сутрин да ги шие отново. Щеше да облича дрехите на Тристан и ако той ги късаше

всяка нощ, щеше да си остане за негова сметка.

При тази мисъл на устните ѝ се появи доволна усмивка.

– Да не забравя да попитам Тристан дали на кораба може да се намери бял сатен. Бих искала да си ушия нова сватбена рокля – тъмносините ѝ очи сега блестяха като сапфири.

– Но ти още не си ушила новата копринена рокля, която започна вчера – напомни ѝ Мадлен, радостна, че Бетина отново се усмихва.

– Остава още съвсем малко да довърша зелената рокля. А колкото по-скоро започна да шия сватбената си рокля, толкова по-скоро ще се омъжа за графа.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бяха изминали единадесет дни, откакто бе на борда на „Дръзката лейди“, и се чудеше как времето може да минава толкова бавно, когато ѝ се искаше то да лети. Тристан по цял ден я оставяше сама, но всяка нощ я обладаваше с бясна страст.

Припомни си ясно как преди седмица той влезе в каютата и я завари облечена с чифт негови панталони и риза от мек златист плат. Още чуваше смеха му. Отначало се учуди, но после разбра защо се бе засмял – дрехите му ѝ бяха доста широки и той много лесно ги смъкна от тялото ѝ. Но продължи да се облича с неговите дрехи, защото не искаше той да къса нейните.

Спомените за една нощ я измъчваха и преследваха. Магическите му ръце отново бяха възбудили сетивата ѝ, но след като свърши, вместо да се размее триумфално, той се наведе и нежно я целуна, избърсвайки с устни сълзите, които се стичаха по бузите ѝ. Мразеше неговата нежност повече от грубостта и арогантността му.

Бетина скъса конеца и разстла роклята пред себе си. Беше съвсем обикновена, от мек лилав памучен плат, без ръкави и украса. Не беше модерна, но щеше да ѝ държи хладно през горещите дни. Отначало Тристан се съгласи да ѝ донесе парче бял сатен, но когато разбра, че иска да си ушие сватбена рокля, рязко отказа. Поведението му я озадачи.

– Бетина, пристигнахме! – Мадлен се втурна в каютата, оставяйки вратата отворена. Лицето ѝ бе зачервено, а косата ѝ бе разрошена и влажна от изпаренията в кухнята.

– Изплаши ме, Мади. Какво...

– Пристигнахме на острова, скъпа моя! Излязох да подишам чист въздух и видях земя...

Бетина не я изчака да довърши и се спусна към вратата. Дори не чу, че Мадлен я последва.

– Не си представях Сен Мартен по този начин – тихо се обади Мадлен. – Искам да кажа, че ми изглежда като изоставен. Но е много красиво, нали?

Младото момиче се взираше в острова, без да може да каже нито дума. Красиво бе слабо казано! Островът бе заобиколен от блестящ бял пясък; имаше малко скалисто заливче за корабите, а по-навътре се издигаха зелени палми. В далечината се виждаше висока планина, която се

извисяваше над потъналия в зеленина тропически остров.

Бетина се извърна към прислужницата си с блеснали от щастие сини очи.

– Никога не съм си представяла, че Сен Мартен е толкова красив. Та тук е истински рай! О, знам, че ще се влюбя в него!

– Аз също – усмихна се Мадлен. – Въпреки че цялата тази зеленина ми изглежда малко странна, като знам, че сега е средата на зимата.

– Да. А я си представи как ще изглежда през пролетта или лятото!

– Трудно ми е да си го представя – весело се засмя Мадлен.

– Чудя се къде ли живеят хората? – промърмори Бетина. – Не виждам никакви къщи.

– Може би това е необитаемата част на острова.

– Да, разбира се – кимна момичето. – Сигурно ще бъде опасно, ако един пиратски кораб хвърли котва в главното пристанище.

– Да, но аз виждам един кораб в залива. Ела да погледнеш.

– Какъв кораб?

– Той е в залива, но не виждам никакви моряци на палубата.

Двете жени се вгледаха в другия кораб. Беше като близък на „Дръзката лейди“.

– Чудя се къде ли е екипажът? – обади се Бетина.

– Може би са слезли на острова – предположи прислужницата й. – Може би градът не е толкова далеч от брега, вероятно джунглата го скрива от погледа ни.

– Така ли мислиш?

– Разбира се. Не след дълго граф Де Ламбер ще бъде уведомен за пристигането ти. Сигурно е в плантацията си.

Бетина радостно плесна с ръце. Най-после щеше да бъде свободна! Нямахше да има повече Тристан, нямаше да я изнасилва, нямаше да търпи униженията му! А освен това скоро щеше да си отмъсти за всичките си страдания!

– О, Мади, този кошмар най-после свърши!

– Да, скъпа моя, най-после свърши.

Бетина се извърна, за да отиде в каютата и се блъсна в мощните гърди на Жюл. Тя ужасено извика и отстъпи назад с разширени от страх очи.

– Ако побързате да съберете багажа си, дами, скоро ще бъдете отведени на брега – учтиво рече той. Сетне погледна към Мадлен и погледът му омекна. – Моля ви, мадам, побързайте. Първата лодка вече е натоварена.

– Къде... къде е капитанът? – колебливо попита Бетина. Тя се срещаше с Жюл за пръв път, откакто искаше да я бичува и въпреки че Мадлен непрекъснато я уверяваше, че е добър и мил човек, тя все още се страхуваше от него.

– Тристан е зает.

– Но той ми каза, че размяната ще стане на борда на неговия кораб. Защо ще слизаме на брега? – учуди се младото момиче.

– Планът се промени.

Той се обърна и се отдалечи, оставяйки я в пълно недоумение. Защо Тристан ще променя плана си?

Бетина остави Мадлен и се върна в каютата. За по-малко от минута сгъна и прибра двете си рокли. Реши да остави сребърния гребен, който Тристан ѝ бе дал, защото навярно граф Де Ламбер щеше да ѝ осигури всичко, от което се нуждаеше. Ала сетне промени решението си. Гребенът беше много красив, но ако го вземеше, Тристан нямаше да може да го продаде. По-късно щеше да го хвърли, каквото възнамеряваше да стори и с двете рокли, които си бе ушила на борда на „Дръзката лейди“.

Хвърли последен поглед на каютата и бързо излезе навън. Дългата ѝ копринена рокля меко прошумоля. Облегна се на парапета, но с разочарование установи, че небето бе покрито с тъмни облаци, които скриваха прекрасната планина. Сърцето ѝ бе изпълнено с надежда, че ще бъде щастлива на този остров и ще обича бъдещия си съпруг, граф Де Ламбер.

В този миг слънцето се показа иззад облаците и освети щастливото ѝ лице.

– Готова ли си за тръгване, малката ми?

Плътният глас на Тристан я сепна и тя рязко се обърна. Той стоеше изправен зад нея, с разкрячени крака, с ръце на кръста и топло ѝ се усмихваше. Изглеждаше много красив в елегантните си дрехи – копринената бяла риза с дантелено жабо, пристегнатата с кожена жилетка, бе отворена на гърдите, а прилепналите бели панталони подчертаваха дългите му крака, обути в черни ботуши от мека кожа.

– Отдавна съм готова да си тръгна – надменно отвърна тя. – Колко време ще продължи размяната?

– Нима си толкова нетърпелива да се разделиш с мен?

– Въпросът ти е абсурден, Тристан. Моля се за деня, в който завинаги ще изчезнеш от паметта ми – каза Бетина и погледът ѝ стана леден.

– Косата ти е прекрасна, огряна от слънчевите лъчи – игриво подхвърли Тристан.

– Защо сменяш темата?

– Искаш ли да се върнем в моята каюта и да продължим този разговор в по-задушерна обстановка? – В очите му проблесна закачливо пламъче.

– Не! Готова съм веднага да тръгна.

– Тогава да вървим, любов моя – младият мъж хвана ръката ѝ и я поведе към другия край на палубата, където вече ги чакаха Мадлен и Жюл. – Можете да оставите вещите си на кораба. Моите хора ще ви ги донесат.

– Не, искам да тръгна веднага и да вземе всичко със себе си.

– Както желаш.

Тристан помогна на Бетина да се качи в една от двете лодки, привързани за кораба. Мадлен седна до Бетина, Тристан се настани зад тях, а шестима от моряците седнаха отпред. Жюл се качи в другата лодка. Моряците размахаха веслата и лодката се плъзна по водата.

Бетина гледеше малките вълни, които се плискаха край лодката и се питаше защо тази сутрин той не я облада за последен път. Беше го опознала и бе разбрала, че е много страстен мъж. Тогава защо не се възползвал от последната си възможност?

Всъщност трябваше да му бъде благодарна за това и да се радва, че най-сетне ужасният кошмар бе свършил.

Приблжиха брега и мъжът, който се казваше Дейви, скочи във водата и издърпа малката лодка на пясъка. Тристан настоя да пренесе Бетина на ръце, за да не се измокри, а след това се върна и за Мадлен.

Младото момиче започна да се разхожда по брега, мислейки че трябва да изчака, докато всички слязат и разтоварят лодката, ала Тристан я спря, преди да измине и няколко метра.

– Ние тръгваме веднага.

Тя се извърна и видя, че двете лодки се връщат на кораба Жюл останата с Мадлен и десетина мъже от екипажа Тристан хвана Бетина за ръка.

– Няма ли да чакаме, докато слязат всички моряци? Или може би не се нуждаеш от тях?

– Те ще дойдат по-късно – отвърна той и я поведе към останалите.

– Но къде отиваме?

– Не е много далеч.

Тя спря и дръпна ръката си.

– Защо си толкова тайнствен? Искам да знам къде ни водиш!

– Недалеч оттук има къща. Сигурно ще искаш да се изкъпеш, нали?

Тя се усмихна. Колко дълго не се бе потапяла във вана с топла вода. Наистина искаше да бъде чиста, когато се срещне с графа.

Тристан отново взе ръката ѝ и я поведе по малка пътека. Гората не бе толкова гъста, колкото ѝ се бе сторило отначало. Дърветата бяха на рядко, тук-там имаше ниски храсталаци и ниска зелена трева.

Скоро стигнаха до къщата, която приличаше на крепост. Постройката бе голяма, изградена от бели каменни блокове, а пред малката входна врата се извисяваха две високи палмови дървета. Вторият етаж бе издаден напред; имаше малък вътрешен двор, осеян с красиви цветя, а към къщата водеха красиво оформени алеи от бели камъни.

Внезапно вратата се отвори и на прага се появи висок мъж. Той застана с разкочени крака и ръце на кръста. Изглеждаше много ядосан.

Тристан спря, а Жюл се присъедини към него. Деляха ги само два метра от мъжа и Бетина почувства някакво напрежение във въздуха.

– Сигурно нямаше да те позная, Тристан, ако не беше Банделер, твоето върно куче – предизвикателно подвикна мъжът.

– Виждам, че не си се променил, Кейси – рязко отвърна Тристан.

– Не! И все още съм достатъчно млад, за да те победея, младежо.

– Но първо трябва да се справиш с мен, Кейси – изръмжа Жюл.

– Достатъчно! Крайно време е да се разправя с този кучи син!

Бетина ахна ужасена, когато двамата мъже се вкопчиха един в друг, но в следващия миг те се прегърнаха буйно и избухнаха в силен смях. Тези двамата се държат като глупави деца, гневно си каза тя. Явно бяха приятели!

Мъжът, когото нарекоха Кейси, сега се усмихваше широко. Стоеше, праметнал ръка през рамото на Тристан, а с другата здраво се ръкува с Жюл.

– Всичко това беше много глупаво!

– Какво? – Бетина учудено погледна към Мадлен.

– Помислих си, че сърцето ми ще спре от ужас. Твърде съм стара, за да присъствам на подобни шегички! – ядосано промърмори прислужницата ѝ.

– Защо си толкова разстроена? – попита Бетина, забравила за раздразнението си.

– Жюл...

– Жюл! – внезапно възкликна младото момиче, припомняйки си как меко бе прозвучал гласът на огромния пират, докато разговаряше с Мадлен на кораба. – Какво означава той за теб?

– Нищо – бързо отвърна Мадлен. – Той ми каза, че му напомням за

майка му и винаги се е отнасял мило с мен. Да го беше чула как превъзнася готварските ми умения...

– Изненадваш ме, Мади. Говориш така, сякаш си влюбена в него.

– Глупости! Просто се изплаших за него. Кейси ми се видя много зъл и опасен.

– Жюл е висок колкото него, а освен това е по-млад и е поне два пъти по-тежък от другия мъж – отвърна Бетина. – Няма никаква причина да се страхуваш за него. А и...

– Да не би това да е ново попълнение за харема ти, момче? – чу се мъжки глас.

Бетина се извърна и видя, че Кейси втренчено я гледа. Усети как лицето ѝ пламва.

– Нямам харем, Кейси, и ти много добре го знаеш – ухили се Тристан. – Само някоя дръзка дама от време навреме.

Жюл избухна в смях, очевидно разбирайки за коя дама намеква Кейси, но последният изглеждаше доста смутен и объркан.

– Да не би тогава тази дама да е омъжена? – попита той.

– Не, но скоро ще се омъжи, така че се откажи от нея – отвърна Тристан.

– Аз пък си помислих, че най-после ми е излязъл късметът. Значи няма надежда?

– Никаква. Най-добре е да предупредиш хората си да не се приближават до нея.

Бетина кипеше от ярост, но се сдържа, когато Тристан приближи към нея.

– Искаш ли да се изкъпеш, или предпочиташ първо да хапнеш нещо? – попита той.

– Не искам нищо, ако тази къща принадлежи на този грубиян! – избухна тя и зелените ѝ очи изпуснаха гневни искри.

Тристан се засмя.

– Не, това не е къщата на Кейси. Той е добър човек, просто искаше да се пошегува с теб. Неговите хора са отишли да погуляят в селото, но той не обича подобни веселби. Струва ми се, че си си съставила погрешно мнение за него.

– Далече ли е селото?

Не повече от миля.

– Там ли се намира плантацията на граф Де Ламбер? – с надежда попита Бетина.

– Не.

– Тогава къде...

– Хайде, ела – прекъсна я той. – Ще ти покажа стаята ти.

– Колко дълго ще останем тук?

– Известно време – остро отвърна Тристан и я поведе към къщата.

Жюл придружи Мадлен, а Кейси изчезна някъде.

Квадратната площадка на долния етаж оформяше обширна, но тъмна стая. Прозорците бяха малки и светлината почти не проникваше вътре. Имаше камина, доста опушена, която явно се използваше и за готвене, дървен бюфет и дълга дървена маса с дванадесет стола. Над нея висеше разкошен кристален полколей с множество свещи, който никак не подходеше на иначе скромната обстановка. Дървена стълба без перила водеше към втория етаж.

– Горест има шест стаи, по три от двете страни на къщата. Можеш да си избереш първата стая от дясната страна – обясни й Тристан.

– След като се изкъпя ли ще тръгнем?

– Първо ще хапнем. Но ти можеш спокойно да се изкъпеш, защото трябва да проверя дали има достатъчно провизии.

Тристан нареди на един прислужник да стопли вода и я остави. Бетина реши да не мисли повече за странното му поведение и се обърна към Мадлен.

– Капитанът каза, че можем да се настаним в първата стая от дясната страна. Ще се радвам най-после да се изкъпя както трябва.

– Сигурна съм, че е така, но аз трябва да се погрижа за храната – отвърна Мадлен.

– Добре – кимна Бетина и се заизкачва по стълбите.

На горната площадка имаше малък коридор, осветен от големи прозорци, които гледаха към вътрешния двор, а от двете страни на коридора се виждаха вратите на спалните.

Бетина влезе в стаята, която Тристан й бе отредил. Беше просторна и изглеждаше много уютна, но мебелите бяха покрити с прах. Подът бе застлан с дебел ориенталски килим, огромното легло бе покрито със светлозелено кадифе. До стената имаше два дървени стола.

Отиде до големия скрин до леглото и го отвори, но той се оказа празен. В ъгъла имаше изрисуван параван, зад който откри голяма вана. Остави сребърния гребен върху малката масичка до леглото и отметна кадифената покривка. В стаята се надигна облак прах. Тя започна да бърше с ръце праха по мебелите, когато вратата се отвори и младият Джо влезе с две ведра с гореща вода. След него вървеше Мадлен с кърпи и сапун.

Когато вратата се отвори, Бетина чу женски смях.

– Нима в къщата има и други жени? – изненадано възкликна тя.

– Да. Дойдоха две момичета от селото – отвърна Мадлен, – за да ми помогнат в кухнята. Те са много красиви момичета със златиста кожа и черни коси. Говорят испански.

– Наистина ли? Аз си мислех, че Сен Мартен е населен само от французи и холандци.

– Очевидно не е така, момичето ми – отвърна Мадлен.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Водата бе изключително приятна и Бетина с наслада наблюдаваше сапунените мехурчета. Можеше да прекара с часове в това блажено състояние. Не чу, когато вратата се отвори, и ахна от изненада, когато видя Тристан. Той отмести паравана и я изгледа втренчено за миг, но дългата ѝ коса плуваше над водата и закриваше голото ѝ тяло, което се надяваше да зърне.

– Махни се оттук! – гневно извика тя, но той отиде до леглото, седна и продължи да я гледа. – Остави ме веднага или... или ще викам!

Тристан звучно се засмя.

– Вече трябва да си разбрала, че виковете с нищо няма да ти помогнат. Но аз дойдох, за да си поговорим... нищо повече.

– Няма за какво да говорим, освен ако искаш да ми съобщиш кога ще ме върнеш на моя годеник. А това може да почака, докато се изкъпя. Така че те моля да излезеш.

– Това е моята стая и аз съм в пълното си право да остана.

– Твоята стая!

– Да, а освен това искам да остана.

– Защо?

– Защото ти се заблуждаваш, Бетина.

– Не те разбирам.

– Разбираш ли, Бетина, не само стаята е моя. Това е моята къща и ние ще останем тук за известно време.

– Но ти... ти сигурно си полудял! Трябва да знаеш, че ще съобща на графа и той незабавно ще дойде.

– И как ще стане това? – развеселено попита той.

– Но нали живее тук! Със сигурност няма да му е много трудно да намери къщата!

– Бетина – въздъхна Тристан. – Нима е толкова трудно за теб да приемеш очевидното? Никой не може да намери моята къща. Този остров не е Сен Мартен, а само един малък нецивилизован остров, отдалечен и самотен.

– Не! Ти отново ме лъжеш!

– Казвам ти истината, можеш да ми вярваш. Промених курса още преди една седмица. Знам, че това няма да ти хареса, но трябва да се примириш. Ще останем тук около месец, а може би два.

– Не, не! Няма да остана на този остров с теб! Защо си променил курса? Или ти никога не си мислил да ме заведеш в Сен Мартен?

– Отначало възнамерявах, но след това реших първо да те доведа тук. Когато видяхме кораба ти, ние се прибрахме у дома. Вече почти две години кръстосваме моретата и хората ми се нуждаят от почивка. Ще те заведа при годеника ти, ако го искаш, разбира се. Но известно време можеш да смяташ този остров за свой дом.

– Не, аз няма да остана тук!

– А къде смяташ да отидеш, малката ми?

– Ти каза, че на острова има село... Аз... аз ще отида там.

– Никой в селото няма да ти помогне, Бетина. Местните жители са миролюбиви хора, но не вярват на белите. Преди сто и петдесет години испанците жестоко са ги експлоатирани в сребърните си мини и малко от тях са оцелели, укривайки се в горите. А дори и да ти помогнат, аз все едно ще те намеря и ще те върна обратно.

– Защо реши да ме доведеш тук, Тристан? – попита Бетина, опитвайки се да запази спокойствие. – Щеше да ти отнеме само две седмици да ме заведеш до Сен Мартен, а освен това щеше да спечелиш добри пари. Господи, бях толкова щастлива, мислейки, че никога повече няма да те видя. Защо промени решението си?

– Върнах се у дома, за да си почина и да се позабавлявам, а ти си най-голямото ми забавление – меко отвърна той и се изправи. – Довърши банята си и след това слез долу. Дотогава обядът ще е готов.

– Тристан, ти никога повече няма да изпиташ удоволствие с мен! – заяви тя с потъмнели от гняв очи.

– Ще видим.

– Не, няма да видим. Ако отново се опиташ да ме изнасилиш, ще намеря начин да избягам. Давам ти думата си!

– А пък аз ти давам моята дума, че ще те държа затворена в тази къща дотогава, докато пожелае! – извика той, загубил търпение. Изхвърча от стаята и затръшна вратата след себе си.

Когато час по-късно слезе на долния етаж, косата ѝ още бе мокра. Бетина я бе силела на дълга плитка и бе облякла лилавата памучна рокля. Мадлен стана от масата и се запъти към нея да я посрещне.

– Жюл ми каза, че ще останем тук за известно време – прошепна тя. – Наистина много съжалявам, Бетина. Сигурно си страшно разстроена.

– Няма за какво да съм разстроена – спокойно отвърна младото

момиче. – Нямам намерение да оставам тук.

– Какво искаш да кажеш?

– Искам да кажа, че ако онзи арогантен глупак отново ме докосне, аз ще избягам. – Хвърли кръвнишки поглед към Тристан, който седеше до масата и внимателно я наблюдаваше. На устните му играеше насмешлива усмивка.

– Бетина, не бива да правиш нищо необмислено – разтревожено рече Мадлен.

– Нямам такова намерение! – грубо отвърна момичето, но видя преbledнялото от страх лице на бавачката и сърцето ѝ се сви от съжаление. – Съжалявам, Мади. Никога досега не съм изкарвала яда си на теб. Моля те, прости ми.

– Знам. Откакто срещна капитана, ти много се промени и аз знам защо. Предпочитам да изливаш яда си върху мен. Ако го разгневиш, той може да те убие.

– Не се страхувай, Мади. Той няма да ме убие. Този негодник иска да се забавлява с мен, но ще трябва да си плати за това. Понякога чувствата ми са толкова силни, че ме плашат.

– Но, Бетина, защо го мразиш толкова силно?

– Защо? Всъщност няма значение. Хайде да вървим, той става нетърпелив.

Те отидоха до масата и Бетина се настани на празния стол до Тристан. Мади отиде в кухнята, оставяйки Тристан и Бетина сами, в компанията на Кейси и Жюл.

– Бетина, искам да те представя на моя стар и добър приятел капитан О'Кейси.

Младото момиче хвърли презрителен поглед на Тристан и се извърна към високия мъж, седнал от другата ѝ страна, който приятелски ѝ се усмихваше. Кейси беше привлекателен мъж, въпреки че на години бе поне два пъти колкото нея. Косата му бе червена, леко посивяла на слепоочията, но тялото му бе стегнато и мускулесто.

– Говорих с вашата прислужница, мадомоазел, и тя ми каза, че сте францужойка – каза Кейси на френски.

За Бетина бе удоволствие да чуе родния си език, въпреки че мъжът говореше със странен ирландски акцент. Усмихна му се ослепително и изведнъж я осени идея.

– Вашият кораб ли е в пристанището, капитане? – попита тя.

– Да, детето ми, но можеш да ме наричаш Кейси, както правят всичките ми приятели.

– За мен е удоволствие, Кейси. Дълго ли ще останете на острова?

– Може би ден или два. Бях на път за Тортола, когато попаднах на един испански галеон. Спрях на острова, за да ремонтирам кораба.

– Когато си тръгнете, не можете ли да ме вземете със себе си? – продължи на френски Бетина.

– Но защо искаш да заминеш? – намръщи се Кейси.

– Моля ви, аз не мога да остана тук! Ако ме заведете при моя годе-ник, той ще ви плати богат откуп.

– А как се казва този красив мъж?

– Достатъчно! – изрева толкова силно Тристан, че Бетина подскочи на стола си.

Тя се извърна и видя преbledнялото лице на Мадлен. Жюл развеселе-лено я гледаше, но Тристан трепереше от гняв.

– Ако искаш да продължиш разговора си, трябва да говориш на ан-глийски – остро рече той.

– Но защо? – невинно попита тя.

– Защото аз не ти вярвам!

Смехът на Жюл огласи масата. Тристан му хвърли гневен поглед.

– Мога ли да запитам какво ти е толкова смешно, Банделер?

Без да обръща внимание на приятеля си, Жюл се обърна към Кейси:

– Моят млад приятел има основателна причина да не вярва на тази жена. Веднъж тя се опита да го убие и може пак да опита.

– Не е точно така – вече по-спокойно каза Тристан. – Тя се опитва да избяга и не се съмнявам, че ще те помоли да ѝ помогнеш, Кейси. Да-мата не харесва компанията ми, но аз се наслаждавам на нейната. Казах ти, че тя е моя законна пленница. Плячка от спечелена битка.

– Не е вярно! – извика Бетина и скочи на крака.

– Седни си на мястото, Бетина – остро заповяда Тристан. – Да не искаш да обясня положението ти по-подробно?

– Не!

– Както вече ти казах, Кейси, тя е моя. Никой да не е посмял да я докосне. Няма да позволя на никого да ми я отнеме.

– Да не би да искаш да се ожениш за нея, момчето ми? – заинтригу-вано попита Кейси.

– Не. В моя живот няма място за съпруга – отвърна Тристан.

– Знам. Значи още не си намерил дон Мигел де Бастида?

– Не.

– Вече колко години го търсиш?

– Дванадесет. Страхувам се, че някой може да го убие преди мен.

Той има много врагове.

– Истина е, но мисля, че все още е жив. Говорих с един моряк в Порт Роял, който избягал от испански затвор. Едвам е оживял, но мъжът, който го изпратил в онази ужасна дупка, бил Бастида.

– Каза ли нещо повече този моряк? – развълнувано попита Тристан.
– Кога за последен път е видял Бастида?

– За последен път го е видял преди три години. Оттогава не е чувал нищо за него.

– По дяволите! Кога най-после ще намеря този убиец? Кога? – гневно извика Тристан.

– Едва ли ще го намериш тук, момчето ми, за това поне съм сигурен – поклати глава Кейси и погледна към Бетина.

– Да, прав си, няма да го намеря тук – Тристан също се вгледа в Бетина и лицето му омекна. – Но той няма да ми избяга, все някой ден ще го намеря, а засега може да почака.

Влязоха две момичета, които носеха подноси с храна. Както Мадлен бе казала, те имаха дълги лъскави коси и блестящи черни очи. Бяха облечени с живописни поли и къси блузи, но не носеха обувки. Приличаха си и навярно бяха сестри. И двете хвърлиха любопитни погледи към Бетина, докато слагаха таблите на масата.

Бетина насочи вниманието си към храната. На кораба се бе хранила само със солено месо и сух боб и сега алчно се нахвърли върху вкусните пресни плодове.

След малко към тях се присъединиха и хората на Тристан. Бетина се питаше кой ли е този Бастида и си напомни да не забрави по-късно да попита Тристан.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Бетина попита Тристан дали може да се разходи из острова и за нейна изненада той се съгласи. Излезе от предната врата и обиколи къщата. В края на гората видя ограда за коне. Разпусна косата си, за да може топлият вятър да я изсуши, и бавно се отправи натам. Зад нея имаше седем коня, а един красив бял жребец привлече погледа ѝ. Бетина го повика, но той недоверчиво се отдръпна, както и останалите коне.

Изпукаха клони и тя бързо се извърна, очаквайки да види Тристан. Ала мъжът, който идваше по пътеката, имаше черна коса.

– Май днес ми е щастлив ден – ухили се самодоволно той. – Откъде си дошла, момиче?

– Аз... аз дойдох от...

– Всъщност няма значение – намигна ѝ той. – По-добре да благодаря на небето за неочаквания подарък и да не задавам въпроси.

Той разтвори ръце и пристъпи към нея. Бетина изпадна в паника. Мъжът бе едър и набит и малко по-висок от нея. Не беше трудно да отгатне намеренията му и тя изпищя пронизително, преди той да скочи върху нея и да закрие устата ѝ с ръка.

– Защо се страхуваш, момиче? Аз няма да ти причиня болка. Това, което искам от теб, не е убило никоя жена! – засмя се мъжът. – Май е по-добре да влезем в гората, да не би някой да дойде насам.

Бетина изпадна в отчаяние. Сещаше се само за едно нещо, което можеше да я спаси. Блъсна непознатия с всички сили.

– Вие не разбирате, мосю, аз... аз съм жена на Тристан.

Мъжът неохотно я пусна, но очите му недоверчиво я изгледаха.

– Капитан Тристан не е на острова – нервно рече той, докато я оглеждаше от горе до долу.

– Той... той е в къщата. Ние пристигнахме тази сутрин – избъбри Бетина.

– Мисля, че лъжеш, малката.

– Моля ви, мосю! Не искам да умирам заради мен.

– Да умирам ли? И защо?

– Тристан се закле, че ще убие всеки мъж, който ме докосне.

– Тези думи не му подхождат. Той никога не е давал и пет пари за която и да е жена и това доказва, че лъжеш. Но дори да е така, ти си заслужаваш човек да умре за теб.

Той я сграбчи, преди тя да успее да побегне. Бетина отчаяно се замята в ръцете му, докато той търсеше устните ѝ. Внезапно грубите му ръце я пуснаха и мъжът се намери на земята.

– Ти, кучи сине! – извика мъжът и се извърна, но спря, като видя Тристан с потъмняло от ярост лице.

– Той не ми причини нищо, Тристан – бързо рече Бетина. – Не можеш да го убиеш без причина!

– Той се опита да те изнасили! И ти наричаш това безпричинно? – изрева Тристан.

– Да, но не го направи – отпаднала отвърна тя.

– Какво ще кажеш, Браун?

– Тя каза, че сте пристигнали тази сутрин, капитане, но аз не ѝ повярвах. Не видях никой от екипажа ти в селото. Тя ми каза, че е твоя жена, но аз си помислих, че лъже. Кълна се, капитане, ако знаех, че е твоя, никога нямаше да я докосна.

– Значи още не си се виждал с твоя капитан?

– Не. Току-що идвам от селото.

– Добре. Тъй като си първи помощник на Кейси, този път ще ти простя. Обаче те предупреждавам, Браун, не приближавай до тази жена – Тристан кимна към Бетина. – А сега върви и намери капитана си.

– Благодаря, капитане – мъжът бързо изчезна по пътеката, без да погледне Бетина.

– Аз също трябва да ти благодаря, Тристан, че дойде навреме – тихо се обади Бетина.

Той пристъпи към нея, прегърна я и грубо я целуна. За миг младото момиче се отпусна в силните му ръце, но сетне се окопоти и го отблъсна.

– Не избягнах един насилник, за да попадна в лапите на друг! – гневно викна тя, ядосана на себе си, че е отговорила на целувката му.

– Ти не си избягнала насилника, малка моя. Аз те спасих от него и си помислих, че може би искаш да ми се отблагодариш както трябва.

– Аз вече ти благодаря.

– Да. А сега ми кажи, защо защити Браун, след като той едва не те изнасили, а мен искаше да убиеш?

– Защото той не ме изнасили. Но ти... ти го направи, и то много пъти! Ти ме измами и ме използва. Аз те мразя, Тристан, с цялото си същество и ще ти отмъстя! – извика тя, а очите ѝ опасно блеснаха.

– Нима трябва отново да се страхувам за живота си? – усмихна се Тристан.

– Ти не приемаш това сериозно, но един ден ще се увериш, че си сбъркал. А колкото до моето отмъщение, ще доживея деня, когато ще избягам от теб.

– Той звънко се засмя.

– И как възнамеряваш да ми отмъстиш?

– Ще намеря начин.

– Толкова много омраза от една жена! А според собствените ти думи, ти си моя жена.

– Не съм!

– Нима отричаш? Готова си да го признаеш на всеки друг, но не и на мен, така ли?

– Знаеш защо му казах това! Но, изглежда, мъжът не се страхуваше чак толкова много от теб, капитане, защото не ме пусна. – С тези думи, тя се извърна и се запъти към къщата.

– Мади, ще останеш ли тази нощ с мен? – нервно попита Бетина. Седеше в средата на голямото легло, сплела пръсти в скута си. – Ако той отново ме насили да спя с него, кълна се, че ще избягам.

След обяд бе почистила стаята и бе подредила вещите си, докато двете туземки чистеха останалите помещения. Бетина предпочиташе да се премести в друга стая, но те вече бяха заети от Жюл, капитан Кейси и Мади.

– Бих искала да остана с теб, Бетина, но не мисля, че капитанът ще позволи.

– Можеш да му кажеш, че съм болна, нещо от храната.

– Ще му кажа, но Тристан едва ли ще повярва. Ти не изглеждаш болна.

– Не бива да му позволяваш да влиза в стаята.

– Бетина, забравяш, че той е господарят тук и въпреки че вече не се страхувам от него, както по-рано, трябва да му се подчиняваме, защото нашият живот е в ръцете му.

– Колко пъти трябва да ти повтарям, че той няма да ни убие! – избухна Бетина. – Дори ми даде думата си, че ще ни заведе до Сен Мартен.

– Защо продължаваш да му се противопоставяш, Бетина? Той е красив и млад. Дори и граф Де Ламбер не е толкова красив и представителен като него. Ще ти е по-лесно, ако престанеш да упорстваш и доброволно му се отдадеш, а това няма да е безчестие и позор, скъпа моя,

защото ти нямаш друг избор.

Младото момиче смаяно я зяпна.

– Но той използва тялото ми, макар да знае, че го ненавиждам! Бих предпочела да се отдам на всеки друг мъж, но не и него!

– Той те изнасили, защото ти му се съпротивляваше. Той те искаше, това е всичко. Мислех, че вече си се примирила с положението си – каза Мадлен. – Тристан се отнася към теб по-добре, отколкото един съпруг. Дори продължава да си бръсне брадата, Жюл ми разказа колко е бил ядосан, когато си му казала да се обръсне.

Бетина се усмихна, защото това бе една битка, която бе спечелила. Припомни си нощта, след като Тристан си бе обръснал брадата и сърдитата му гримаса, когато видя червените следи, които наболата му брада бе оставила по нежната кожа на лицето ѝ.

Оттогава се бръснеше всеки ден, когато смяташе да я люби, а на вечеря Бетина видя, че лицето му е гладко избръснато. Той ѝ хвърли многозначителен поглед, който съвсем ясно показваше намеренията му.

– Моля те, Мади, остани тази нощ с мен – умолително я изглежда Бетина.

– Дори и тази нощ Тристан да ми позволи да остана при теб, какво ще стане утре?

– За утре ще измисля нещо друго, но точно тази нощ ме плаши. Иди и кажи на Тристан, че съм болна. Кажи му че искаш да останеш при мен. Върви, преди да е дошъл.

– Добре – въздъхна Мадлен. – Ще се опитам. А ти по-добре си лягай.

Мадлен затвори вратата, пое дълбоко въздух и тръгна по тъмния коридор. Не можеше да разбере защо Бетина толкова много мразеше Тристан. Изглежда, омразата ѝ доставяше удоволствие и се оживяваше, като му се противопоставяше.

Тя слезе по стълбите и отиде до масата, около която мъжете седяха и пиеха. Освен Тристан и Кейси, там бяха двама от хората на Тристан с големи чаши ром в ръка и Джейк Браун, помощникът на Кейси.

– Къде е Бетина? – попита Тристан, когато видя, че Мадлен сядя до него.

– Тя си легна... не се чувства добре – промърмори Мадлен, като неспокойно въртеше ръце.

– Какво ѝ е? – Тристан повдигна учудено вежди.

– Може би е от храната, капитане. Настоявам тази нощ да остана с нея. Тя се нуждае от мен.

– Така ли? Е, струва ми се, че присъствието ти няма да е необходимо – младият мъж стана и се отправи към стълбите.

– Но, капитане...

– Стойте си на мястото, мадам! – остро я прекъсна Жюл. – Тристан ще се погрижи за господарката ти. Ако тя се нуждае от грижи, той ще бъде с нея, макар да смятам, че има нужда от нещо друго.

– Ти продължаваш да смяташ, че Бетина се нуждае от здрав бой! – гневно извика Мадлен. – Предполагам, че ще ти достави удоволствие, ако ти си този, който ще я накаже!

– Хайде, хайде, успокой се – Жюл бе изненадан от избухването ѝ. – Не бих докоснал и с пръст твоята господарка. Тристан ще ми отреже главата. Но мисля, че той е прекалено мек с нея и сега тя смята, че може да получи всичко и съвсем му се е качила на главата.

– Ти забравяш, че той продължава да я изнасилва – прошепна Мадлен, за да не ги чуят останалите.

– Не съм забравил. Точно затова казах, че се нуждае от един хубав бой.

Тристан отвори вратата, но стаята бе празна. Отвори и следващата стая, но тя също бе празна; тогава отиде до последната врата и бавно я откряна. Тя се бе свила на леглото, с ръка под главата. Но когато го чу да влиза, седна на леглото, а великолепната ѝ коса се разпиля по раменете.

– Това не е твоята стая, малката ми – тихо каза Тристан, затвори вратата и се облегна на нея.

– Значи нямам стая – студено отвърна тя. – Може би предпочиташ да спя навън?

– Не, предпочитам да спиш с мен – устните му леко се извиха.

– Да, но аз не искам да спя с теб, Тристан! – грубо викна тя, а тъмнзелените ѝ очи блеснаха от гняв.

– Твоята прислужница ми каза, че не се чувстваш добре, но не ми изглеждаш на болна – ухили се той, прекоси стаята и седна на края на леглото. – Наистина ли си болна, Бетина?

– Да! – изсъска тя. – Но не смятам да обсъждам оплакванията си с теб!

– А пък аз мисля, че ме лъжеш, Бетина, но за всеки случай ще ти донеса чаша мляко. Млякото ще пречисти отровите от стомаха ти.

– Благодаря ти, няма нужда – вирна брадичка Бетина. – Предпочитам да спя, ако нямаш нищо против, необезпокоявана.

– Настоявам да се погрижа за теб, малката ми.

– Можеш да настояваш пред хората си – високомерно отвърна Бетина и се отдръпна на другия край на леглото. – Вече ти казах, че няма да се подчинявам на заповедите ти. Къде е Мади? Искам тази вечер да остане с мен.

– Тя е долу, но тази вечер няма да остане с теб. Нито пък някоя друга нощ. Няма да е много удобно, ако съм с двете ви в леглото – ухили се той.

– Аз ще остана тук!

– Трябваше да се научиш досега, че няма смисъл да спориш с мен. А сега сама ли ще станеш, или предпочиташ аз да те занеса в спалнята?

– Няма защо да ме питаш, няма да отида доброволно в твоето легло! Никога! – извика Бетина и се загърна със завивките.

Тогава Тристан я взе на ръце и я понесе към стаята си. Положи я на леглото и отиде да затвори вратата. Бетина скочи от леглото и отчаяно се озърна за място, където може да се скрие.

За миг заприлича на малък подплашен заек и Тристан се изкуши от мисълта тази нощ да я остави сама. Ала в този момент тя го стрелна с кръвнишки поглед и омразата в зелените ѝ очи затвърди желанието му да я обладее.

– Няма къде да избягаш, Бетина – рече той и започна да сваля дрехите си.

Тя побягна до прозореца.

– Ще скоча!

– Не, няма да скочиш. Нали трябва да живееш, за да ми отмъстиш? – въздъхна и поклати глава. – Защо искаш да се бориш с мен, Бетина?

– Защото ме излъга и защото продължаваш да ме изнасилваш!

– Ти току-що ме излъга, като ми каза, че си болна, но аз не мисля да ти отмъщавам за това.

– Не мислиш ли? Тогава защо ме държиш тук, Тристан?

– Не и за отмъщение. А какво ще кажеш, ако ти предложи брак?

– Няма да се омъжа за теб дори за всички богатства на земята! – разгорещено извика тя, но в погледа ѝ проблесна любопитство. – Но ти не ми предлагаш да се ожениш за мен, нали, Тристан?

– Не, разбира се, че не. Но аз няма да те наказвам, Бетина, аз искам да ти дам всичко, от което се нуждаеш. Само те моля да ми позволиш да те любя. Граф Де Ламбер няма да се отнася по-добре към теб – в гласа му прозвуча странна нотка на нежност.

– Може би не. Но поне на него няма да му се наложи да ме изнасилва – презрително рече тя.

Очите му се присвиха и той се намръщи.
– Но ти все още не си при него, Бетина.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Когато Тристан духна свещите, лунната светлина проникваше през прозореца и изпълваше стаята с меко сребристо сияние. Измина дълго време, преди да заспи. Бетина бе доволна, че той спеше по гръб и леко похъркваше, защото звукът щеше да заглуши стъпките ѝ. Измъкна се тихо от леглото и бързо облече роклята си. Обърна се и за миг се загледа в спящия Тристан.

После внимателно затвори вратата след себе си и се спусна по стълбите. Мислеше, че в салона спят неколцина от хората на Тристан и ще трябва да се промъква покрай тях, но там нямаше никого. Предположи, че са отишли да пренощуват в селото или са се върнали на кораба.

Тя прекоси поляната пред къщата. Нощта бе светла, но когато погледна към тъмните очертания на дърветата в гората, вече бе решила в каква посока да поеме.

Луната осветяваше широката пътека, която водеше към гората, така че лесно щеше да намери конете.

Докато вървеше по пътеката, трескаво мислеше. Трябваше да си състави план на действие. Озърна се назад и видя ясно голямата притихнала къща. Всички прозорци бяха тъмни и не се забелязваше никакво движение.

Вероятно Тристан продължаваше да спи, а когато на сутринта се събудеше, тя вече щеше да бъде далеч от него.

Силете косата си на плитки и ги пристегна в здрав възел на тила си. Отиде до дървената ограда, която бе направена от заковани дъски, но не можа да види врата. Опита се да повдигне едната от дъските, но тя не помръдна. Бетина пое дълбоко дъх и опита със следващата и този път дъската се отмести.

Един от конете изцвили, последва го друг и Бетина затаи дъх. Стори ѝ се, че звуците прогърмяха в тихата нощ. Огледа се нервно, опитвайки се да види очертанията на къщата, но тя все още бе потънала в тишина.

Бетина събра цялата си смелост и влезе в заграденото място.

Големият бял жребец изглеждаше сивкав на лунната светлина. Младото момиче тихо се приближи до него. Конят уплашено вдигна глава и пристъпи настрани, а другите коне тръгнаха към отворената ограда. За миг Бетина се уплаши, че конете ще избягат, но те се

успокоиха.

Нямаше да бъде лесно. Мина ѝ през ум да се откаже. Нямаше нито седло, нито юзда, нито дори въже. Трябваше да приласкае коня и след това да го възседне. Отново пристъпи към него и го погали по врата, като не спираше да му шепне нежни думи. След това приближи по-близо и го потупа по влажната муцуна, давайки му възможност да я подуши.

През цялото време не спираше да му говори, като се надяваше, че конят няма да се подплаши и го поведе към отворената ограда. Бетина го хвана за гривата, метна се върху гърба му и се изправи. Реши да не затваря оградата с надеждата, че другите коне ще избягат и няма да има кон, с който Тристан да я последва.

Вдигна полите на роклята си и ги подви под краката си. Когато конят пристъпи напред, тя едва не падна, но бързо се вкопчи в гривата му. Животното продължи да върви и скоро тя се успокои. Всъщност не се оказа толкова трудно да язди кон.

Обърна се и видя, че другите коне ги следват. В гърдите ѝ се надигна надежда, че ще успее да избяга. Сега трябваше да реши накъде да поеме. Най-очевидната посока бе другата страна на острова, но Тристан вероятно щеше да се досети; оставаха ѝ две възможности: лявата или дясната част на острова.

Първо трябваше да се ориентира къде се намира селото. Нямаше смисъл да търси помощ там, защото това бе първото място, където Тристан щеше да я потърси. Но сигурно щяха да минат няколко дни преди да види някой кораб, така че трябваше да се отдалечи колкото се може повече от къщата на Тристан. Никой не биваше да я вижда, защото можеше да я издаде и да я хванат.

Пътеката рязко зави наляво, но беше достатъчно широка, а луната я осветяваше, така че лесно можеше да се придвижи между дърветата. Отново се обърна назад. Нито къщата, нито конете се виждаха, а от двете ѝ страни я обграждаше гъстата тъмнина на гората.

Бетина се почувства така, сякаш е единственият жив човек на острова. Усети, че я обзема паника, но се опита да се успокои, като си припомни униженията, които бе принудена да изтърпи. Тогава се сети, че бе оставила Мадлен в ръцете на пиратите.

Понечи да обърне коня назад, но промени решението си. Не можеше да вземе Мадлен. Старата ѝ бавачка се страхуваше от конете и сигурно щеше да започне да я увещава да се откаже от идеята за бягство.

Трябваше да стигне до граф Де Ламбер, а после щеше се върне да освободи Мадлен и да си отмъсти на Тристан. Освен това бе сигурна, че

възрастната жена е в безопасност на острова. Въпреки гнева си, Тристан нямаше да ѝ причини зло.

Бетина се взря в мрака, опитвайки се да види в каква посока се движи, но тъмнината бе непрогледна. Изведнъж пътеката изви надясно. Тук дърветата бяха по-нарядко и тя съзря очертанията на къщи. Обърна коня и го поведе в лек галоп обратно към спасителния мрак на гората.

Минаха часове. Бетина не знаеше колко остава до разсъмване и се надяваше Тристан да спи непробудно до сутринта. Никой нямаше да посмее да го безпокои, а освен това всички мислеха, че тя е с него.

Не след дълго стигна до гъста бананова гора, през която трудно можеше да мине с коня. Забеляза, че небето бе започнало да изсветлява, а луната не се виждаше. Заобиколи банановите дървета, а после отново навлезе в гъста гора и конят забави ход.

Надяваше се, че Тристан няма да може да се придвижва по-бързо от нея. Щеше да се скрие в гората и да чака да мине някой кораб.

Вече можеше да различава цветове, усети екзотичните ухания на тропическите цветя. Небето вече бе светлосиньо, птиците започнаха да се събуждат и въздухът се огласи от сладките им чуруликания. Новият ден настъпваше.

Внезапно някакво малко животно се стрелна пред коня, който се изправи на задните си крака и Бетина тупна на земята. Когато стана, конят го нямаше.

Идваше ѝ да се разплаче. Огледа се, видя очертанията на планината и бавно тръгна към брега.

След около час чу шума на морето и хукна през дърветата и храсталците. Излезе на открито и краката ѝ затънаха в студения пясък.

Спря, за да си поеме дъх. Когато вдигна глава, не можа да повярва на очите си. Отляво, на около миля от брега, се виждаше кораб.

Тя започна отчаяно да маха с ръце и да вика. Корабът се движеше бавно към някакво място на острова и Бетина изпадна в паника, че няма да я забележат. Тогава внезапно корабът смени посоката си и се насочи към нея. Девојката се отпусна изнемошяла на пясъка, зарови лице в ръцете си и избухна в сълзи.

След миг видя как една малка лодка се приближава към брега и уплашено се озърна. Страхуваше се, че всяка минута Тристан може да се появи и да осуети бягството ѝ, ала нищо не се случи и след няколко минути бе на кораба, под закрилата на капитан Уилям Роулинсен.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

– Бих искал лично да ви съпроведа до брега, мадмоазел Верлен, но ще изгубя много време, а това не бива да става – каза капитан Роулинсен.

– Не е необходимо, капитане. И без това проявихте изключителна любезност към мен. Всъщност бяхте повече от любезен. Сигурна съм, че лесно ще открия плантацията на граф Де Ламбер.

– Да, предполагам. Доколкото знам, тя е най-голямата плантация на острова.

Малката лодка, която щеше да отведе Бетина на брега, вече бе готова. През двете седмици на пътуването до остров Сен Мартен, тя се бе привързала към капитана. Той бе приветлив мъж на около петдесет години. Корабът му превозваше ром и тютюн до американските колонии, а обратно – стоки, които нямаше на островите.

Бетина скри от него истината как е попаднала на острова на Тристан. Каза, че е паднала от кораба, с който е пътувала до Сен Мартен, и с плуване е стигнала брега. Капитанът се удиви на разказа, защото морето гъмжеше от акули и баракуди, и бе истинско чудо, че е останала жива.

Тя помоли капитана да ѝ начертае карта на острова и внимателно я скри в подгъва на роклята си. Обясни му, че мястото много ѝ е харесало и би искала отново да го посети с граф Де Ламбер.

– Все още не мога да разбера защо настоявате да облека тези дрехи – каза Бетина и посочи панталоните и широката бяла риза, който капитанът ѝ даде тази сутрин.

– Дрехите на Били ви стоят чудесно – усмихна се капитан Роулинсен.

– Чудесно ли? Та те са прекалено широки за мен.

– Точно това е целта. Така ще скрият вашата красота и ще бъдете в безопасност от погледите на моряците в пристанището – той замълча и критично я огледа. – Как успяхте да скриете прекрасната си коса под този червен шал?

– Пъгнах я под ризата – засмя се младото момиче. Надяваше се никога повече да не ѝ се налага да се облича в мъжки дрехи.

– Е, справили сте се чудесно и нищо не се вижда – каза капитанът и избухна в смях.

– Да, но не ми е много удобно.

– Скоро ще намерите годеника си и ще смените дрехите си. Лодката ви чака. Време е да тръгвате. Не забравяйте да се движите с наведена глава, за да не забележат красивото ви лице и да не открият измамата – загрижено добави капитанът.

Бетина се усмихна и го целуна по бузата, което накара стария моряк да се изчерви. Помогна ѝ да се качи на лодката и сетне ѝ помахаша за сбогом.

Бетина бавно тръгна по оживената улица край пристанището. Товареха и разтоварваха кораби, сновяха докери и моряци, в праха си играеха деца. Пристанището бе много по-оживено от това в Тортола.

Тя се опита да спре един моряк, но той дори не я погледна. Опита отново, но резултатът бе същият. Никой не ѝ обръщаше внимание.

Спря, за да реши какво да прави, и се огледа. Забеляза двама мъже в моряшки дрехи, които се бяха спрели и оживено разговаряха. Приближи към мъжете и плахо се изкашля.

– Извинете.

Двамата се извърнаха и я погледнаха. По-високият имаше светлокафяви очи, които радостно светнаха, когато я видя. Другият бе по-нисък, с малки лъскави очички и голям крив нос.

– Да пукна, ако това не е точно това, което търсим! – викна по-високият.

– По дяволите, прав си, Шон – кимна другият и изгледа Бетина от главата до петите.

Бетина смаяно отстъпи назад.

– Чакай, момче – бързо рече мъжът, когото нарекоха Шон. – Предлагам ти работа като личен прислужник на нашия капитан.

– Вие не разбирате – започна Бетина, но мъжът я сграбчи за ръката.

– Хайде сега, да не би да искаш да кажеш, че не обичаш морето? Ще бъде чудесно, казвам ти.

– Не – запротестира Бетина и се опита да измъкне ръката си, но хватката му бе желязна.

– Не обичаш ли приключенията, момче? Чудесен си за работата. Млад си, но не съвсем, и работата ще ти хареса. К'во мислиш?

– Не! – повтори младото момиче, обхванато от все по-голяма паника. – Пуснете ме!

Ала той я стисна още по-силно и я привлече към себе си. Бетина не можеше да повярва, че това става с нея.

– Лошо, че се опъваш, момче, но това няма значение.

– Вие не...

– Ако кажеш още една дума, ще ти нашаря гърба – изръмжа мъжът и дръпна ръката ѝ. Прониза я силна болка. – Капитан Майк ни нареди да му намерим прислужник и ти си точно за тая работа. Ще имаш много свободно време, защото капитанът не е от придирчивите, и може би един ден ще ми бъдеш благодарен.

Мъжете застанаха от двете ѝ страни и я побутнаха да върви.

Качиха я на един търговски кораб. По палубата сновяха моряци, но никой не ѝ обърна внимание. Как щеше да се измъкне от това положение?

Заведоха я в каютата на капитана. Преди да излезе, Шон се извърна към нея и заплашително я изгледа.

– Стариат Майк не бива да узнае, че сме те довели насила. Ако му кажеш, ще ти прережа гърлото и околото ми няма да мигне. Предупреждавам те!

Вратата зад него се затвори и Бетина остана сама. Спусна се към вратата и я отвори, но видя, че Шон и приятелят му стоят отвън, и бързо я хлопна обратно. Но това беше абсурдно! Отново я бяха отвлекли, само че този път я взеха за момче. Защо винаги, когато успееше да избяга от Тристан, се забъркваше в по-големи неприятности?

Започна нервно да крачи из стаята. Искаше ѝ се капитан Майк да се появи по-скоро. Единствената ѝ надежда бе да му обясни всичко и да го помоли да я пусне. Но какво щеше да стане, ако корабът вдигнеше котва, преди той да се върне в каютата си?

Минутите минаваха, а никой не се появяваше. Тя отново отвори вратата, но Шон продължаваше да стои пред каютата и застрашително ѝ се озъби. Дали наистина щеше да я убие, ако кажеше на капитана, че са я довели насила? Но тя не можеше да остане на борда. Капитанът скоро ще открие, че е жена.

Внезапно вратата отвори и един мъж с червена коса влезе в каютата. Той я изгледа и се отпусна на един стол до бюрото. Беше привлекателен мъж на средна възраст, но изглеждаше много уморен.

– Значи ти си новият ми прислужник – вяло каза капитанът.

– Не, мосю – толкова тихо отвърна Бетина, че се зачуди дали капитанът ще я чуе.

– Тогава какво правиш тук?

– Двама от вашите хора ме доведоха.

– Но защо? – зелените му очи настойчиво я изгледаха.

– Доведоха ме тук за ваш прислужник, но...

– Но ти си променил решението си – довърши мъжът вместо нея. –

Мога ли да те убедя отново да размислиш? Предишният ми прислужник загина по време на буря, но той беше прекалено млад. Ти ми изглеждаш здраво и силно момче и мисля, че ще се справиш.

– Това е невъзможно, капитане.

– Ако се тревожиш, защото си французин, няма защо – нетърпеливо рече той. – На кораба има и други французи и няма да си самотен, а освен това говориш достатъчно добре английски. Ще ти плащам добре и по-нататък можеш да станеш и моряк.

– Ако бях момче, капитане, вашето предложение сигурно щеше да ме изкуши.

– Как така, ако беше момче? Какви глупости говориш?

– Аз не съм момче – бързо отвърна Бетина. – Вашите хора ме доведоха, но не ми дадоха възможност да обясня. Капитане, аз съм момиче.

– Момиче? – смаяно я изгледа мъжът.

Бетина нетърпеливо смъкна шала и извади косата си от ризата.

– Да, момиче.

Капитан Майк избухна в смях, а Бетина объркано се втренчи в него.

– Помислих си, че лицето ти е прекалено красиво, но и друг път съм виждал красиви момчета. Не бива да се обличаш в мъжки дрехи, дете. – В очите му танцуваха весели пламъчета.

– Обикновено не се обличам в мъжки дрехи, капитане. Но ме посъветваха да го сторя, за да не привличам вниманието.

– Да, но все пак го привличаш. Съжалявам, че моите хора са ти причинили всичките тези неприятности.

– Значи мога да си вървя?

– Да, и то по-бързо, докато не съм забравил колко съм уморен. Но първо скрий косата си, скъпа. По-добре е никога да не забележи, че не си момче.

Бетина му благодари и се упъти към вратата. Капитанът я изпрати и галантно ѝ целуна ръка.

– За мен беше удоволствие да се запознаем. Върви и Бог да те пази.

Когато излезе на дневна светлина, Бетина си спомни за заплахите на мъжа, когото наричаха Шон. Огледа се и го зърна, застанал на няколко крачки от нея. Когато видя кръвнишкия му поглед, зелените ѝ очи се разшириха. Тя се обърна към капитанската каюта, но капитанът вече бе затворил вратата.

– Значи въпреки всичко си му казал! – изръмжа Шон. Измъкна кинжала си и пристъпи към нея. – Аз те предупредих, момче.

Бетина пребледня от уплаха. Мъжете на палубата спряха работата си и се загледаха в тях, но младото момиче не ги забеляза. Стоеше като вцепенена, не можеше дори да извика. Шон бавно се приближаваше към нея.

„Бягай! Бягай, за Бога!“ Мисълта прониза съзнанието ѝ, но краката ѝ отказваха да помръднат. Накрая се спусна да бяга, но мъжът хукна след нея.

Препъна се и се просна по лице на земята, но се изправи и отново побягна. Наоколо имаше много хора, но тя не можеше да спре и да ги помоли за помощ, трябваше да бяга... трябваше да се скрие някъде...

Спусна се по една широка улица, която водеше към града, но продължи да чува стъпките на преследвача си.

Тогавя внезапно се оказа в прегръдките на друг мъж.

– Пуснете ме! – изкрещя тя и се опита да се измъкне, но ръцете на мъжа я стиснаха по-силно.

– Ти! – удивено прошепна той.

Бетина вдигна поглед и когато го позна, очите ѝ се разшириха. Това беше френският моряк, който бе бичуван заради нея. Преди да успее да заговори, мъжът я бутна зад себе си и измъкна кинжала си. Шон ги бе настигнал и мигновено се нахвърли върху французина.

Сега трябваше да избяга, но Бетина се притисна до стената на близката сграда и се загледа като хипнотизирана в блестящите остриета. Морякът, който бе понесъл жестоко наказание заради нея, сега я защитаваше и тя не можеше да го изостави.

Французинът бе по-висок и по-силен от Шон, а освен това последният бе изморен от бягането, но бе решил да се бие. И двамата мъже бяха ранени, но внезапно кинжалът на французина потъна в рамото на Шон, който пусна ножа си, хвана се за ръката и се свлече до стената.

– Ела.

Французинът хвана Бетина за ръка и я помъкна по улицата. Стигнаха до една стара къща, влязоха вътре и се качиха на втория етаж.

Бетина не можеше да повярва, че е спасена. Вече се бе примирила, че ще умре и сега цялото ѝ тяло трепереше от облекчение. Останала без сили, се отпусна на един стол в малката стая, в която я въведе французинът.

Когато дишането ѝ се успокои, тя се огледа. Стаята бе тъмна и освен дървения стол имаше едно малко легло, покрито с мръсни и окъсани завивки. Прозорецът гледаше към тясна уличка, но една сграда пред него препречваше пътя на светлината и в стаята бе тъмно.

Мъжът запали свещ. По ръката му имаше множество рани и кръвта капеше на пода. Бетина скочи от стола, за да му помогне. Беше пушила вързопа с дрехите си на пода. Извади една риза и се приближи до него.

– Дайте ми ръката си, мосю. Трябва да я превържа.

Кафявите му очи се втренчиха в нея и тя се отдръпна ужасено от дълбоката омраза в тях.

– Заради теб, гърбът ми е завинаги белязан. Какво значение имат няколко драскотини по ръката? И за тях ще си платиш – дрезгаво прошепна мъжът. – Казвам се Антоан Готие, мадмоазел, в случай че искаш да знаеш името на този, който ще те убие.

Бетина изстина от ужас. Спусна се към вратата, но мъжът не помръдна. Вратата се оказа заключена.

– Отворете вратата! – извика Бетина. Смахът, който последва, бе груб и жесток.

– Как, мислиш се чувствах, когато ме завързаха на мачтата? Мога да те уверя, мадмоазел, че никак не ми беше приятно.

– Защо правите всичко това? Защо?

– Глулав въпрос, красива лейди, но аз ще отговоря. Почти всяка нощ сънувам как те убивам, толкова много се молих отново да те срещна, за да мога да си отмъстя и Бог чу молитвите ми. Няма те да убия веднага, мадмоазел Верлен. Това ще бъде твърде голямо милосърдие, а в душата ми няма милост към теб. Ще умреш бавно и мъчително, но първо ще получа това, заради което едва не умрях.

Бетина отказваше да приеме думите му. Струваше й се, че всичко е един ужасен кошмар.

– Какво искате от мен, мосю Готие?

Той изненадано я погледна.

– Ти наистина имаш самообладание, но няма да е за дълго. Едва не умрях, заради нещо, което възнамерявах да направя, нещо, което не успях да направя, но скоро ще получа всичко, което исках от теб.

– Но защо трябва да ме убивате?

– Защото можеше да ги спреш да не ме наказват, но не го стори! – изръмжа французинът.

– Но аз се опитах да ги спра! Молих капитана да отмени наказанието ви!

– Много лесно лъжеш, мадмоазел, но не мисли, че съм глупак и можеш да ме заблудиш! – озъби се той и започна да развързва колана си.

Бетина го погледна с невярващи очи и в този миг сякаш нещо се пречупи в нея.

– О, правете каквото искате! Изнасилете ме, убийте ме! Така или иначе, щях да умра на улицата от ножа на онзи мъж. Вече нищо не ме интересува! Чувате ли? Нищо! Не ме е грижа за нищо! – извика тя и избухна в истеричен смях, който зловещо отекна в малката стая. Антоан Готие ужасено се отдръпна от нея.

– Ти си една луда женска! – измърмори той и се запъти към вратата. – Още нищо не си видяла от моето отмъщение и вече се побърка. Няма да изпитам никакво удоволствие, ако започна сега. Ще почакам, докато се съвземеш. Искам да разбираш какво правя с теб. Сега излизам, но скоро ще се върна! – изсъска той, излезе и заключи вратата след себе си.

Бетина се свлече на пода и тялото ѝ се разтърси от ридания. Плака дълго и безутешно. Накрая стенанията ѝ секнаха и тя потъна в сън.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Хиляди звезди блестяха като свещи върху кадифената покривка на небесния свод. Някъде на остров Сен Мартен Антоан Готие удавяше омразата и жаждата си за мът в алкохол, а Бетина спеше необезпокоявана в малката бедна стаичка на моряка.

Когато тя отвори очи, слънцето отдавна вече бе залязло. Стана и с недоумение се огледа наоколо. В тази стая ли я бе настанил Тристан? Но нали тя избяга от красивия остров? Да, избяга и успя да се добере до Сен Мартен. Тръгна да търси годеника си, но...

– Не! – изстена тя, припомняйки си всичко, което се бе случило. – О, Господи, не! Тристан, защо не ме спасиш и този път? Страхувам се обаче, че този път постъпих твърде хитро и ти едва ли ще можеш да ме откриеш, а и навярно вече си се отказал да ме търсиш.

Но какво ставаше с нея? Тя не искаше Тристан да я спасява! Огледа мизерната стаичка и очите ѝ се напълниха със сълзи. Всичко бе за предпочитане пред участието да попадне във властта на Антоан Готие, дори и животът с Тристан. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се самоубие.

Тя стана, бавно приближи до прозореца и го отвори. Нямаше балкон, нито пък корниз, по който да може да се спусне.

Отдясно се виждаше малък платнен навес, но под прозореца имаше купчина от заострени колове за горене. Върховете им стърчаха като копия и сякаш я мамеха да скочи и да намери смъртта си.

Бетина провеси крака през прозореца и застина за миг, вкусвайки последните минути живот. Усмихна се горчиво, като си припомни, че бе избягала от най-красивия мъж, когото бе срещала, за да се раздели с живота по този ужасен начин.

– О, Бетина, каква голяма глупачка си ти! – изтръгна се от устните ѝ.

Пое дълбоко въздух и се надвеси надолу. Но една част от нея искаше да живее, независимо от мъките, които я очакваха, и тя бързо скочи обратно в стаята.

Трябваше да скочиш, Бетина. Трябваше да извикаш за помощ. Не, Антоан Готие сигурно щеше да те чуе и тогава наистина не ти оставаше нищо друго, освен да умреш.

Погледна още веднъж през прозореца. Навесът!

Младото момиче хвърли малкия си вързоп с дрехи през прозореца и

след това внимателно се хвана за дъската под него. Опита се да достигне навеса с крак, но не успя. Сега разбра каква грешка бе направила. Трябваше да се изправи върху дъската на прозореца и да скочи върху навеса, но вече бе твърде късно, тъй като беше прекалено слаба, за да се върне обратно.

Едната ѝ ръка се плъзна и тялото ѝ се залюля във въздуха. Отчаяно се опита да се задържи за дъската и отново се завъртя. С последни сили успя да се хване с другата ръка за перваза и погледна към навеса. Трябваше да скочи, нямаше друг изход, това бе единственото ѝ спасение. Пое дълбоко дъх и се пусна. Падна точно по средата на навеса и бързо се хвана за краищата му, но бе твърде тежка за изгнилите подпори на навеса. Той се разлюля и Бетина тупна на земята.

Задиша дълбоко, не знаеше дали да се смее, или да плаче. Всъщност не се оказа толкова трудно. Сетне вдигна глава, погледна прозореца от който току-що бе скочила и потрепери. Господи, беше невероятно високо! Но бе успяла и бе жива! Отправи гореща молба към Бога този път да намери годеника си, преди да се забърка в друга история.

Стана, изтупа праха от роклята си, грабна вързоп с дрехите си и хукна по улицата. Когато стигна до края, предпазливо се огледа и сърцето ѝ подскочи в гърлото. Антоан Готие се клатушкаше право срещу нея. Бетина се притаи до една от къщите. Пияният моряк се олюля и се строполи на земята. Тя затаи дъх. Мъжът се изправи, пелтечейки някакви проклетия, и отново се заклатушка по улицата. Мина покрай Бетина и влезе в къщата си, без да я погледне. Тя изчака още няколко минути и побягна по улицата, по която бе дошъл Антоан Готие. Съзря едно младо момче и спря, за да го попита къде се намира плантацията на граф Де Ламбер. Момчето ѝ каза, че е в покрайнините на града, но че от сутринта графът е на пристанището, и Бетина се насочи натам.

Видя един старец и приближи към него.

– Извинете, къде мога да намеря граф Де Ламбер?

– За какво ти е, момче?

– Отнася се за важна работа – отвърна тя и се зарече никога повече да не облича мъжки дрехи.

– Ето го там – посочи старецът към един голям кораб. – Граф Де Ламбер е мъжът, който в момента дава заповеди.

Тя благодари и бързо се отправи натам. Видя един мъж на среден ръст и черна коса, който стоеше с гръб към нея. Бетина го извика, мъжът се обърна и я изгледа с раздражение. Видя златистокафяви очи и хубаво лице. Бавно тръгна към него.

- Вие ли сте граф Де Ламбер? – попита тя.
- Махай се, момче! Нямам пари за милостиня!
- Вие ли сте...
- Казах ти, махай се! – остро я прекъсна той.
- Аз съм Бетина Верлен! – извика тя.

Той се засмя и ѝ обърна гръб. С рязко движение Бетина смъкна шала от главата си и разпусна косите си.

– Мосю! – нежно повика тя, а когато той отново се обърна, тя хвърли шала в лицето му, обърна се и се отдалечи с гордо вдигната глава.

– Бетина! – извика графът, спусна се след нея, хвана я за ръката и я обърна към себе си. – Простете ми, Бетина. Мислех, че сте мъртва. Мариво се върна и ни разказа какво се е случило. Помислих ви за момче, което проси милостиня. Целият град знае колко ви очаквах, знае и какво е станало.

Гневът ѝ се стопи и тя топло му се усмихна.

– Съжалявам, че хвърлих шала си по вас.

– Не, аз съм виновен. Но да не говорим повече за това. Елате с мен – продължи той и я поведе към каретата, спряла недалеч. – Сега ще ви заведеа къщи, а по-късно ще поговорим. Имам изненада за вас.

– Изненада.

– Да, смятам, че много ще се зарадвате – усмихна се графът. – Само ми кажете, как успяхте да се доберете до тук?

– С един търговски кораб.

– Но Мариво ми каза, че са ви нападнали пирати.

– Да. Ще ви разкажа всичко, но по-късно. Първо искам да се изкъпя и да се преоблека.

– Разбира се, скъпа моя.

– Мадам Верлен, радвам се, че днес се чувствате по-добре – каза граф Де Ламбер, когато Жизел Верлен влезе в кабинета му. – Сигурно е било шок за вас да дойдете тук и да откриете, че дъщеря ви я няма.

– Не се чувствам по-добре, мосю. Обаче отказвам да повярвам, че дъщеря ми е мъртва. Вие трябва да я търсите!

– Моля ви, седнете, мадам – Пиер посочи креслото до бюрото. – Открих дъщеря ви, или по-точно тя ме откри. Бетина е в стаята до вашата и в момента се къпе.

– Но защо не ми казахте веднага! – извика Жизел и скочи от креслото.

– Мадам Верлен! – остро извика графът. – Настоявам да почакате, преди да се видите с Бетина.

– Но защо? Не е ли добре?

– Не... струва ми се, че е добре. Но искам да разбера какво се е случило с нея след като е била отвлечена от борда на „Песента на вятъра“. Моля ви да ми разрешите първо аз да разговарям с нея.

– Но аз съм й майка!

– Аз пък съм нейният годеник. Има някои неща, които трябва да узная преди...

– За какво намекувате, мосю? Достатъчно е, че Бетина е жива и здрава!

– Ако Бетина ще става моя съпруга...

– Ако! – Жизел почти крещеше. – Позволете ми да ви кажа, графе, че от самото начало аз бях против този годеж. Винаги съм искала Бетина сама да избере съпруга си. И все още го искам. Сега, след като Андре е мъртъв, моята дъщеря не е длъжна да се омъжи за вас. Дойдох тук, за да й го кажа.

– Моля ви, мадам Верлен, вие не ме разбрахте – смутено избъбри Пиер.

– Смятам, че ви разбрах много ясно, мосю. Ако Бетина не е девствена, това не е по нейна вина. Ако вие не желаете да се ожените за нея, аз ще я взема със себе си и ние незабавно ще напуснем дома ви!

Пиер се ядоса, но потисна гнева си. Не биваше да й казва, че дъщеря й е в къщата. Трябваше да я отпрати и да задържи деvojката като своя любовница. Целият град знаеше какво се бе случило с Бетина Верлен и той не можеше да се ожени за нея. Но никак не му се искаше да я изгуби, бе прекалено красива, за да я остави да му се изплъзне.

– Мадам Верлен, съжалявам, ако съм ви заблудил... Аз наистина имам намерение да се ожена за Бетина. Ала след като ще бъде неин съпруг, смятам, че имам право пръв да чуя нейната история. Освен това, тя дойде при мен. След като поговорим, ще имате възможност да се видите с нея.

Жизел пое дълбоко дъх и се замисли над думите му.

– Добре, мосю. Ще почакам в стаята си.

– И няма да се опитвате да се видите с дъщеря си?

– Ще чакам, докато вие говорите с нея, но искам, когато свършите, веднага да ме извикате.

– Благодаря ви, мадам. Лично ще ви повикам.

Пиер я наблюдаваше как излиза от стаята със стиснати зъби и

намръщено лице. Искаше му се да застреля капитан Мариво, загдето бе позволил на пиратите да отвлекат Бетина. Дори и все още да беше девствена, никой нямаше да повярва. Трябваше да измисли някакъв начин, за да се отърве от майката. Беше сигурен, че може да се справи с Бетина.

ДВАДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

– Бетина, вие сте още по-красива отпреди – галантно каза Пиер, като влезе в гостната.

– Много сте любезен, мосю – скромно отвърна девойката. Чувстваше се малко неловко.

– Трябва да ме наричате Пиер, малката ми, след като...

– Не ме наричайте по този начин! – грубо го прекъсна Бетина. – Тристан ме наричаше „малката ми“ и аз не искам никога повече да чувам това обръщение.

– Съжалявам, Бетина.

– Прости ми – бързо рече тя. – Не исках да бъда груба с теб. Само че спомените са още прекалено живи в паметта ми.

– Кой е този мъж?

– Тристан е капитанът на „Дръзката лейди“, корабът, който спечели битката с „Песента на вятъра“.

– Разбира се, той е пират, нали? – жълтокафявите му очи внимателно изучаваха лицето ѝ.

– Той се нарича капер и каза, че е под закрилата на английската корона.

– Пират или капер е едно и също. Той...

– Дали ме е изнасилил? – попита тя без да се изчерви. – Да, много пъти. Той ме измами. Каза, че ще ме доведе на остров Сен Мартен и ще поиска откуп за мен, но вместо това ме заведе на малък остров, който се оказва негов. Смяташе да ме държи там няколко месеца, но аз избягах.

– Как се казва този остров?

– Не знам. Отначало помислих, че е необитаем. Там живеят местни жители. На острова има голяма къща, построена от испанците преди много години.

– А как успя да избягаш от Тристан? – заинтригувано опита Пиер.

– Измъкнах се от къщата, докато той спеше, и след това ме взеха на един търговски кораб. Но ние трябва да се върнем там, за да спасим моята бавачка.

– Твоята прислужница е останала на острова?

– Да.

– Но тя вероятно вече не е жива, Бетина.

– Жива е! Оставих я там само защото вярвах, че ти ще я спасиш.

Искам да си отмъстя на Тристан. Той трябва да умре!

Пиер смаяно я изгледа.

– Бетина, това е невъзможно. Пиратите, които плячкосват в тези води, са особено опасни. За тях убийството е детска игра. Не знаеш за как-во ме молиш.

– Моля те да освободиш моята прислужница и да отмъстиш за мен. Ако ти не можеш да ми помогнеш, ще потърся някой друг – отвърна Бетина, опитвайки се да запази самообладание.

– Много добре – Пиер поклати глава. – Но в момента нямам свободни кораби. Ще трябва да почакаме.

– А този кораб, който днес се разговарваше на пристанището, не е ли твой?

– Не. Той принадлежи на мой приятел. Тази вечер ще се запознаеш с него. Искам да разговарям с него относно превоза на роби, но тези неща едва ли те интересуват – той млъкна и замислено я изгледа. – Знаеш ли къде се намира островът?

– Имам карта. – Бетина му подаде малкото парче хартия, което капитан Роулинсен ѝ бе дал.

– Това е добре – кимна графът и мушна хартията в джоба си.

– Искам да дойда с теб – възбудено заяви Бетина. – Искам със собствените си очи да видя как Тристан умира!

– Ще помислим за това. А сега, както вече ти казах, имам изненада за теб.

Той излезе от стаята, надявайки се, че майката на Бетина ще я разубеди. Самата мисъл да нападне пиратски остров, бе повече от абсурдна.

– Мамо!

Бетина не можа да повярва на очите си, когато видя, че майка ѝ влиза в стаята. Спусна се към Жизел и се вкопчи в нея, за да се увери, че е истинска и не сънува.

– Всичко е наред, любов моя. Аз съм тук – нежно каза Жизел и я погали по косата.

Любящият глас на майка ѝ я накара да избухне в сълзи. Почувства се като малко дете, което търси закрила и утеха при майка си. Сълзите преминаха в ридания, но Бетина не можеше да ги спре. Майка ѝ беше тук, с нея, и всичко щеше да бъде наред. Повече нямаше да бъде сама.

Измина дълго време, преди младото момиче да се успокои и да спре да плаче. Двете седяха на малката софа, а майка ѝ я прегръщаше и нежно я притискаше към себе си.

– Не говори за това, ако е твърде болезнено за теб, дете мое.

– Не, искам да ти разкажа всичко, мамо. Трябва да знам дали съм права. Изпълнена съм с такава омраза и желание за мъст, че понякога не мога да се позная.

Бетина разказа на майка си всичко, което се бе случило след като я бяха отвлекли от кораба „Песента на вятъра“, за бягството ѝ от острова и за разговора ѝ с Пиер. Не скри нищо за Тристан, дори си призна как няколко пъти тялото ѝ я бе предало и тя се бе наслаждавала на ласките му.

– Мади не може да разбере защо го мразя толкова много. А Пиер смята, че е глупаво да искам отмъщение. Той е мой годеник и би трябвало по-силно от мен да иска да си отмъсти. Но аз мисля, че той би предпочел да забрави за цялата история – Бетина млъкна за миг и умоляващо погледна майка си. – Грешно ли е толкова силно да мразя Тристан? Много ли е лошо, че искам да го видя мъртъв?

– Този мъж те е изнасилил много пъти и ти имаш пълното право да го мразиш. Но ти си жива, Бетина. След като те е изнасилил, е могъл да те убие, но не го е направил. Наистина е грях да желаеш смъртта на някого. А и с начина на живот, който води, Тристан скоро ще умре. Нека обаче неговата смърт да не е дело на твоите ръце. Жаждата за мъст може да разруши самата теб.

– Но единственото, което искам, е да го видя мъртъв.

– Това не е хубаво, дете мое. Трябва да забравиш този мъж и омразата, която изпитваш към него. Това, което ти е сторил, не може да се промени. Много жени са имали подобна съдба, но въпреки това са оцелявали – Жизел нежно отметна косата ѝ от челото. – Ти си щастлива, скъпа, защото вече сама можеш да решаваеш съдбата си. Можеш да се омъжиш за графа, ако искаш, или, след като спасим Мади, да се върнеш с мен във Франция.

– Но аз си мислех, че след като бракът ми е уговорен, аз съм длъжна да се омъжа за граф Де Ламбер.

– Не, вече не си длъжна. Андре уговори бракът ти, но... Андре е мъртъв.

– Мъртъв!

– Да, умря в деня, в който се върнахме от Сан Мало. Беше нещастен случай. Падна от коня и удари главата си.

Бетина потръпна, спомняйки си как бе паднала от белия жребец. Въпреки че Андре не ѝ беше истински баща, той бе единственият баща, когото бе познавала и сърцето ѝ се изпълни със съжаление.

– Съжалявам, че трябва да ти съобщя тази новина, след всичко,

което си преживяла – обади се Жизел.

– Всичко е наред, мамо. Сигурно е било тежко за теб да останеш сама.

– Ще бъда честна с теб, Бетина. Казах ти, че никога не съм обичала Андре, а животът ми с него никак не беше приятен. Уважението, което изпитвах към него, изчезна преди много години, когато той започна да ме тормози с желанието си да има син. Смъртта му ме изненада, но аз не тъгувам за него. Чувствам само невероятното усещане за свобода.

– Сигурно е ужасно да живееш толкова много години с мъж, когото не обичаш.

– Аз имах теб. Ти ми даде толкова много щастие.

– Но ти още си млада, мамо. Все още можеш да се влюбиш в някого.

– Съмнявам се, скъпа – усмихна се Жизел. – Но сега съм богата вдовица, много богата. Никога не съм и сънувала, че Андре е толкова богат. Сега мога да ти дам всичко, което пожелаеш, да пътуваме, да навикаме всичко, което ни бе отнето... Ала това означава още, че ти не си длъжна да се омъжиш за граф Де Ламбер. Можем да останем за известно време в дома му и ако го обикнеш, ще се омъжиш за него, ако ли не – ще си заминем.

– Вече свикнах да мисля за граф Де Ламбер като за мой бъдещ съпруг – леко се усмихна Бетина.

– Е, поне Андре ти е избрал млад и привлекателен мъж за съпруг.

– Това, че е красив, не означава непременно, че е добър – поклати глава Бетина, като си припомни красивото лице на Тристан. – Ала можем да останем тук за известно време, за да мога по-добре да опозная Пиер.

Те продължиха да разговарят, докато граф Де Ламбер дойде да ги покани на вечеря. Почти цялата трапезария бе заета от голяма полирана махагонова маса, сервирана за четирима. Висок мъж около четиридесетте, с гъста черна къдрава коса и тъмносиви очи, седеше на един от столовете. Когато влязоха в стаята, той мигновено стана.

– Това е моят гост, за който ти споменах, Бетина – каза Пиер. – Ще ми погостува известно време, докато корабът му бъде готов за отплаване.

Мъжът пое ръката на Бетина и галантно я целуне.

– Дон Мигел де Бастида, мадмоазел. За мен е чест...

– Бастида! – ахна тя. – Вие... вие сте този, който Тристан търси.

Мъжът пребледня.

– Познавате ли Тристан, мадмоазел?

– Да, за съжаление. Можете ли да ми кажете, мосю, питам само от любопитство, защо Тристан иска да ви убие?

– И аз бих ви задал същия въпрос, мадмоазел. Преди много години ми казаха, че млад мъж на име Тристан ме търси, но никоой не можа да ми каже защо. Вие казахте, че той желае смъртта ми?

– Да. Тристан каза, че ви търси от дванадесет години и дори се опявяваше, че друг може да ви убие, преди да ви е открил. Той... той ви нарече убиец.

– Убиец! – засмя се дон Мигел. – Този мъж сигурно ме бърка с някого друг. Но аз бих искал да се срещна с него. Знаете ли къде е той сега, мадмоазел?

– Дадох на граф Де Ламбер карта, на която е нарисувано местоположението на острова му.

– Дон Мигел, не мисля, че този разговор е подходящ за вечеря – бързо се намеси граф Де Ламбер.

– Извини ме, Пиер. Прав си, разбира се. Моля да ме извините, дами, но рядко ми се случва да вечерям в такава очарователна компания. Сигурно съм забравил добрите си маниери.

– Всичко е наред, дон Мигел – отвърна Жизел, доволна, че графът прекъсна разговора, въпреки че Бетина не изглеждаше разстроена.

– Вие сте испанец, нали, сеньор Бастида? Откъде сте научили толкова добре френски? – попита Бетина.

– Много пъти съм посещавал Франция. Освен това имам делови отношения с много французи и беше задължително да науча езика им.

– Искрено ви поздравявам, мосю Бастида. Говорите отлично френски.

Разговорът продължи в същия дух и след вечеря те се оттеглиха в салона за гости. Дон Мигел бе очарователен мъж и изглежда бе искрено заинтригуван от Жизел. Бетина отдавна не бе виждала майка си и сега й се стори съвсем различна. Изглеждаше много по-млада и по-красива със сребристорусата си коса и в зелената кадифена рокля, която отлично подхождаше на тъмнозелените й очи.

Граф Де Ламбер сякаш бе обзет от тревожни мисли. Всеки път, когато го погледнеше, Бетина виждаше дълбока бръчка на челото му, но когато забележеше, че тя го гледа, на устните му се появяваше ленива усмивка. Беше привлекателен мъж, макар да не бе толкова красив като Тристан. Дори и с белега на бузата пиратът бе много по-очарователен... Но защо продължаваше да мисли за Тристан?

– Стана късно. – Бетина тактично се извини и се оттегли. Не се чувстваше изморена, но искаше да остане сама. Пиер настоя да я съпроводи до стаята ѝ, отвори вратата и я покани да влезе.

– Харесва ли ти стаята? – попита той и приближи до нея.

– Да. – Тя огледа луксозната обстановка. – Къщата ти е много красива.

– Когато реших да се ожения за теб, изцяло смених мебелировката. Утре сутринта ще те разведа, за да я разгледаш. О, Бетина, толкова дълго си мечтаех за този миг! – Той я сграбчи в прегръдките си и притисна устни до нейните.

– Моля те, Пиер, става късно и аз...

– Не ме отпращай, Бетина – прекъсна я той и я притисна още по-силно. – Скоро ще се оженим, а аз те желая толкова силно!

– Пиер! – възкликна тя и възмутено го отблъсна. Лицето му се изкриви от гняв и сякаш погрозня.

– Не мога да понеса мисълта, че той те е имал пръв! – гневно викна той. Сетне лицето му се отпусна и той заговори с по-нежен глас: – Моля те, Бетина, ще бъда внимателен с теб, ще те накарам да забравиш Тристан.

Бетина бе смаяна от поведението му, но в същото време в гърдите ѝ се надигна силен гняв. Значи той смяташе, че тя ще скочи в леглото му, преди да са се оженили?

– И ти ли възнамеряваш да ме изнасилиш? – студено попита тя.

– Разбира се, че не.

– Тогава напусни спалнята ми, Пиер. Късно е, а аз съм уморена.

– Прости ми, Бетина. Денят е бил тежък за теб, а аз мислех само за себе си.

Тя му позволи да я целуне по бузата и той излезе от стаята.

ДВАДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Колкото и да се опитваше, Бетина не можа да заспи. Споменът за отвратителната сцена с Пиер я караше да трепери от гняв. Само защо го не бе девствена, той си мислеше, че тя ще легне с него, преди да са се оженили!

Преди няколко минути чу, че майка ѝ се прибра в стаята си. Радваше се, че тя е тук. Вече не зависеше от граф Де Ламбер и както майка ѝ бе казала, можеше да не се омъжи за него, ако не желаше.

Повече от час се мятеше в леглото, без да може да заспи. В стаята бе непоносимо горещо и тя се изкушаваше да свали нощницата си. Големият френски прозорец бе отворен, но в спалнята бе задушно и вятърът, който шумеше навън в дърветата не проникваше вътре.

Бетина стана и излезе на просторната веранда.

Гъсти сиви облаци покриваха небето и скриваха луната. Сигурно щеше да завали. Хладният въздух щеше да проникне в стаята и тя най-сетне щеше да заспи.

Разходи се нагоре-надолу, загледана в светлините на града, но чу гласове и спря. Обърна се и видя, че е спряла точно пред отворените врати на салона.

– Ти си истински щастливец, Пиер – чу гласа на дон Мигел. – Ако бях с десетина години по-млад, може би щях да се опитам да ти отнема Бетина Верлен, но вече съм твърде стар, за да направя щастливо едно младо момиче. От друга страна, майката би ми била много подходяща за моя съпруга. Учудващо е колко добре изглежда вдовицата, въпреки че има такава голяма дъщеря. Ала вероятно и Жизел ще ме сметне за твърде стар за съпруг.

– Глупости, Мигел, ти чудесно ѝ подхождаш – отвърна Пиер. – Защо не останеш още малко и не се опиташ да спечелиш сърцето на красивата вдовица?

– Какво? Да не би да искаш да се отървеш от бъдещата си тъща преди сватбата? – засмя се дон Мигел.

– Няма да има сватба – горчиво каза Пиер.

Бетина ахна и се приближи, за да чува по-добре.

– Сигурно се шегуваш, не вярвам да си такъв глупак.

– Де да беше шега – гласът на графа бе изпълнен с яд, примесен със съжаление. – Ти си бил в града и знаеш, че всички говорят за Бетина.

Когато „Песента на вятъра“ се върна и моряците разпространиха историята ѝ, всички започнаха да говорят за нея като за „пиратската курва“, защото никой не поиска откуп за нея. Вече не мога да се ожена за нея.

– Ти наистина си глупак, ако се откажеш от нея само заради мнението на хората.

– Ти не живееш тук, Мигел и не познаваш хората. Това е малък остров и аз не бих могъл да понеса да се разнасят слухове за моята съпруга. Това ще създаде безкрайни неудобства.

– Значи просто ще оставиш тази перла да се изниже между пръстите ти? Ако бях на твоё място...

– Възнамерявам да запазя перлата – нетърпеливо го прекъсна Пиер, – но още не съм решил как.

– Искаш да кажеш, че ще я задържиш като своя любовница? – изненадано попита дон Мигел.

– Разбира се. Както сам каза, ще бъда глупак, ако се откажа от нея.

– Но как възнамеряваш да го постигнеш. Останах с впечатлението, че Бетина Верлен очаква да стане твоя съпруга. Майка ѝ също.

– Да, но майка ѝ ще трябва да си замине и да остави момичето на моите грижи. Не след дълго ще вкарам Бетина в леглото си, а след това ще ѝ обясня, че не може да се оженим.

– Ти наистина ме смайваш, Пиер – засмя се испанецът. – Да се наслаждаваш на една красавица, и то без да се жениш за нея!

– Не исках да става така. Аз наистина желях Бетина за моя съпруга. Щях да я направя кралица, ако този... Тристан не я бе насиллил да стане негова курва!

– Наистина е странно, че животът и на двамата ни зависи от този непознат – промърмори дон Мигел.

– Значи ти наистина не знаеш защо той те преследва?

– Не, нямам ни най-малка представа. Преди години ми казаха, че някакъв млад рус мъж ме търси. Помислих, че е незаконен плод на някоя от предишните ми връзки, но колкото повече узнавах за него, толкова повече се уверявах, че не е така. Просто не знам какво да мисля.

– Каза, че бил млад?

– И това не ти харесва, нали? – пошегува се дон Мигел. – Но какво значение има възрастта? Съмнявам се, че се е отнесъл внимателно към Бетина. Пиратите са груби и безцеремонни мъже. Знам го от собствен опит, някога и аз бях пират.

– Никога досега не си го казвал! – удивено възкликна Пиер.

– Това беше много отдавна и малко хора знаят. Тогава бях в лоша

компания и ние нападахме за удоволствие. После се оказа, че от това може добре да се печели, така че... продължих известно време. Няколко години. Но, както вече ти казах, това е минало и по-добре да не говорим за него.

– Можеш да си сигурен, че ще запазя тайната ти.

– Това не ме тревожи, но Тристан ме безпокои. До тази нощ мислех, че ме търси заради някакъв неплатен дълг. Ала благодарение на Бетина, сега знам, че имам опасен враг. Защо ти даде картата, за която тя спомена?

– Ха! Тя иска от мен да отида на този остров, да спася прислужницата ѝ, която останала там, и да убия Тристан – подигравателно се изсмя графът. – Иска да отмъстя за нея.

– Тя наистина е смело момиче! – възхитено възкликна испанецът. – Защо не ми дадеш тази карта и аз ще направя това вместо теб.

– Изгорих я.

– Изгорил си я?

– Нямах намерение да отивам на този остров. Моите кораби не са пригодени за морски битки, а моряците ми не са войници. Смятах да кажа на Бетина, че съм изгубил картата. Но защо искаш да отидеш там?

– Не съм от тези мъже, които ще стоят и ще чакат врага със скръстени ръце. Трябва пръв да намеря Тристан.

– Бетина е дошла тук на борда на търговски кораб. Капитанът на кораба ще знае местоположението на острова, защото той ѝ е начертал картата – рече Пиер.

– Но дали той е тук? – с надежда попита дон Мигел.

– Ще попитам Бетина за името му и ще ти го кажа, ако все още имаш намерение да търсиш онзи пират, но според мен това е глупаво.

– Да, но теб не те търсят, за да те убият. Тристан може никога да не ме открие, но не искам да оставям това на случайността.

Бетина стоя, притисната до стената, дълго след като мъжете отидоха да си легнат. Разговорът, който неволно чу, я ужаси. Чувстваше се толкова евтина и използвана, а Пиер бе толкова жалък! Само като си помислеше, че той иска да я направи своя любовница и да я излъже за картата! Възнамеряваше да се отърве от майка ѝ, да я застави да се покори на желанията му, а след това да я изхвърли на улицата!

Въпреки топлата нощ, тя потръпна. Тихо се върна в стаята си. Беше вбесена. Искаше ѝ се да разкаже на майка си за разговора, който бе чула и веднага да напусне тази къща. Но вече бе късно, а майка ѝ вероятно бе заспала. Трябваше да почака до сутринта, за да ѝ разкаже за

отвратителните планове на Пиер.

Защо мъжете бяха толкова жестоки? Защо винаги се възползваха от слабостта на жените, за да получат това, което желаят? Дори не й се мислеше какво щеше да стане с нея, ако не бе чула разговора между дон Мигел и Пиер. Още сутринта щяха да заминат с майка си за града.

Внезапно си спомни за Мадлен. Трябваше да я спасят, преди да се върнат във Франция. Дон Мигел де Бастида каза, че иска да открие острова на Тристан. Разбира се! Щеше да накара майка й да му плати, за да освободи Мадлен. Той щеше да убие Тристан и тогава смъртта му нямаше да тежи на съвестта й и всичко щеше да се нареди чудесно!

ГЛАВА ДВАДЕСЕТ И ПЕТА

Бетина се събуди. Отдавна бе минало полунощ. Чу ромоленето на дъжда и стана от леглото, за да затвори прозореца.

Ала преди да прекоси половината стая, някаква ръка я сграбчи за косата и към нея се притисна нечие мокро тяло. Отвори уста, за да извика, но дръзкият нападател бързо запуши устата ѝ с някаква кърпа, а ръцете ѝ бяха извити и завързани на гърба. Бетина се опита да се извие, но в следващия миг се намери на пода, омотана в здраво въже.

Беше уплашена до смърт. Навярно Антоан Готие я бе открил и бе дошъл да си отмъсти.

Мъжът се наведе над нея и дъждовни капки, които се процеждаха от косите му, покапаха върху лицето ѝ, В стаята бе тъмно и тя не можеше да различи чертите му.

– Съжالياвам, че трябва да те вържа, малката ми, но ти беше лошо момиче и не мога да рискувам. Навън вали проливен дъжд, затова ще те омотая в едно одеяло, въпреки че се питам защо ли съм толкова загрижен за теб след всичко, което направи.

В гърдите ѝ се надигна гняв. Какво правеше Тристан тук? Навярно е напуснал острова един или два дни след нея. Той трябваше поне седмица да я търси из острова, защо бе дошъл тук? Нали и без това след месец или два трябваше да я доведе в Сен Мартен?

Той я уви в меко одеяло, остави пролука да диша, метна я на рамо и се насочи към прозореца, Дъждът бързо намокри главата ѝ, но Тристан спря, остави я на земята и двамата се подслониха до стената.

– Ще почакаме Жюл. Той също те търси. Трябва да сме на кораба преди разсъмване, а изгубихме дяволски много време, докато открием това място.

Бетина мислено прокле онзи, който го бе упътил насам. Когато на сутринта майка ѝ се събуди и разбере, че я няма, ще настоява Пиер да тръгне да я търси и ще направи всичко, за да я спаси.

– Тристан, намерих я!

– Не знам кого си намерил, Жюл, но във всички случаи не е Бетина, защото тя е тук, при мен.

– Но аз запалих свещ, както ми каза. Тази има дълга сребристоруса коса – отвърна Жюл.

– Аз направих същото и ти казвам, че Бетина е в ръцете ми –

отвърна Тристан с нарастващо раздражение.

– Видя ли лицето ѝ?

– Не, но... – Той млъкна и Бетина почувства как пръстите му се плъзнаха по лицето ѝ. – По дяволите, тук е толкова тъмно! Ще вземем и двете, трябва да се махаме от острова, преди да се е съмнало. Една пове-че или по-малко, какво значение има?

Бетина се опита да извика, но нито звук не излезе от устата ѝ. Знае-ше, че Жюл бе отвлякъл майка ѝ, но нищо не можеше да направи. О, Господи, сега кой щеше да се погрижи за нея? Пиер бе изгорил картата, а Тристан каза, че ще потеглят от острова преди разсъмване.

Почувства, че я повдигат и Тристан отново я метна през рамо. Ръ-цете я боляха, краката ѝ бяха мокри и студени. Нямаше нужда да я връз-ва толкова здраво, помисли си тя, и без това нейната сила не можеше да се мери с неговата. Държеше се с нея като с безправна робиня!

Дъждът се просмукуваше през одеялото и скоро цялото ѝ тяло бе мокро.

Тристан я сложи да легне, а от лекото люлеене, Бетина разбра, че се намират в лодка. След малко Жюл постави майка ѝ до нея и лодката по-тегли. Не след дълго щяха да бъдат на борда на „Дръзката лейди“ и из-цяло във властта на Тристан.

Сърцето ѝ се изпълни с нарастващо чувство на отчаяние и безпо-мощност. Майка ѝ сигурно бе изплашена до смърт. Жизел сигурно бе чула разговора между Тристан и Жюл и знаеше кой ги бе отвлякъл и къ-де ги водеха. Но Жизел не знаеше, че Пиер бе изгорил картата и че няма кой да ги спаси.

Усети, че отново я вдигнаха и я понесоха. Разбра, че Тристан се из-качва по стълби и след няколко минути знаеше, че се намира в каютата му. Той я сложи на пода и грубо разви одеялото.

Бетина кръвнишки го изгледа. Зелените ѝ очи мятаха мълнии и ако погледите можеха да убиват, Тристан щеше вече да бъде купчинка пе-пел. Той се втрени за миг в лицето ѝ и избухна в смях.

– Знаех си, че си ти, малката ми. Не мога да сбъркам уханието ти.

Вратата се отвори и Жюл внесе майка ѝ в каютата. Тя също бе за-вързана и омотана в одеяло. Той я изправи и внимателно я разви.

– Виждам, че си взел тази, която трябва, Тристан – ухили се Жюл, загледан в Жизел. – Тази изглежда моя възраст и вероятно няма да има нищо против да сподели каютата с мен.

Бетина се опита да протестира, но въжето бе прекалено стегнато. Тристан ѝ хвърли развеселен поглед. Явно не бързаше да я развърже.

Жизел разтри схванатите си ръце, но не каза нищо, дори когато махнаха кърпата от устата ѝ. Бетина видя ужаса в очите на майка си и се почувства нещастна, че не може да ѝ помогне и да я успокои.

– Коя сте вие, мадам? – попита Тристан. Стоеше изправен пред Жизел с разкрячени крака и ръце на кръста. Тя беше дребна жена и пиратът се извисяваше застрашително над нея.

– Аз съм Жизел Верлен...

– По дяволите! – изрева Тристан, а Жизел уплашено се отдръпна назад. – Знаеш ли какво си направил, Жюл? Тази жена е майка на момичето!

– И какво от това?

– Имам си достатъчно грижи с дъщерята и не ми трябва и майката!

– Ти си виновен, че момичето ти се качи на главата – изръмжа приятелят му. – Отдавна ти казах какво трябва да направиш с нея, но ти не слушаш. Прекалено си мек с жените, Тристан. Аз много по-лесно се справих с майката.

Тристан се вгледа в преbledнялото лице на жената и широко отворените ѝ зелени очи. Лицето му се отпусна, а гласът му омекна, когато отново ѝ заговори:

– Съжалявам, че ви изплашихме, мадам, но вашето присъствие ни изненада. Бетина ми е говорила за вас и аз мислех, че живеете във Франция – Жизел не отговори и той продължи: – Няма да причиня болка нито на вас, нито на вашата дъщеря. Успокойте се.

– Тогава, моля ви, развържете я, мосю – плахо каза Жизел, не знаейки какво може да очаква от този огромен мъж.

– Не още.

– Нали не възнамерявате да я наказвате, загдето е избягала от вас? – попита Жизел.

– Значи тя ви е разказала за мен, така ли?

– Мога да се обзаложа как те е обрисувала – ухили се Жюл.

– Нямах ли някаква работа, Жюл? – гневно го изгледа Тристан.

– В момента не. – Жюл се приближи до масата и се отпусна на един стол.

– Бетина ми разказа всичко – вече по-смело се обади Жизел.

– Всичко?

– Да.

– В такъв случай мога да ви уверя, мадам, че аз не съм чудовищният жесток пират, за който тя ме е представила.

– Ако сте мъж на честта, ще ни освободите. Също и Мадлен Доде.

– Мадам, казах, че не съм чудовище, но и че съм мъж на честта. Предупредих я да не се опитва да бяга от мен, но тя не ме послуша. Сега ще се постъпя с нея както намеря за добре.

– Мосю...

– Не съм свършил – прекъсна я Тристан. – Няма да позволя да се намесвате. Ако искате да останете с дъщеря си, трябва да се съобразявате с думите и желанията ми. Това какво ще правя с Бетина, е моя работа. Ясен ли съм?

– Напълно – прошепна тя.

– Добре. Можете да спите в каютата на Жюл. Той ще ви я отстъпи, тъй като съм сигурен, че неговата съпруга едва ли ще остане очарована, като научи, че е прекарвал нощите си в компанията на друга жена.

– Предполагам, че си прав – неохотно промърмори Жюл.

Тристан ги изпрати до вратата, наведе се и прошепна в ухото на Жизел, така че Бетина да не може да чуе:

– Няма да я нараня, мадам, не се страхувайте за нея.

Жизел бе смаяна от нежните му думи и топло му се усмихна, преди Жюл да я изведе от каютата.

Бетина наблюдаваше как Тристан затвори вратата, облегна се на нея и се ухили. Косата му бе мокра, дрехите – също. Тънката риза и панталоните бяха прилепнали по него и очертаваха мускулестото му тяло. Лицето му бе гладко обръснато, но белегът на бузата му почти не се забелязваше, защото лицето му бе придобило бронзов загар.

– Майка ти е поразителна жена, всъщност е много красива. Вижда се, че приличаш на нея – каза Тристан. Отдръпна се от вратата и отиде до малката масичка, където имаше леген, кана с вода и кърпи. Свали ризата си, взе една кърпа и започна да подсушава косата си. По дяволите, кога смяташе да я развърже?

– Бетина, какво да правя с теб? – застана пред нея, бършейки гърдите и рамене си. – Признавам, че побеснях, когато разбрах, че си избягала. Имаш късмет, че не те намерих онази сутрин, защото сигурно здравата щях да те набия, както Жюл отдавна ме съветва. Но имах достатъчно време, за да се успокоя.

Тристан си наля чаша ром и Бетина си помисли, че сигурно смята да я остави вързана на пода. Каза на майка ѝ, че ще постъпи с нея както намери за добре. Какво бе намислил?

Той я погледна. Светлосините му очи весело блестяха.

– Какво наказание заслужаваш, Бетина? Казах ти, че ако се опиташ да избягваш, ще те открия и ще бъдеш моя затворничка. Но ти не само

се опита да избягаш, но и успя... за малко. Грешката ти е, че си пунала конете, защото тропотът им ме събуди. А когато тръгнах да те търся, белият жребец се появи от гората, препускайки, сякаш дяволът го гони. Щях да бъда тук по-рано, но имаше буря и се забавихме.

Сега вече знаеше защо я бе намерил толкова скоро. Трябваше да затвори оградата и да не пуска конете.

– Така че какво наказание да измисля за теб, малката ми? – той прекоси стаята, коленичи до нея и повдигна брадичката ѝ. – Все още мога да те набия. Жюл вярва, че това ще има резултат.

Бетина отдръпна главата си. В следващия миг ръката му хвана едната ѝ гърда и сякаш в тялото ѝ лумна огън.

– Защо бягаш от мен, Бетина? Заради това ли? – гласът му бе дълбок и дразнещ.

Ръката му се плъзна по-надолу, тя се опита да се отдръпне, но той я притисна още по-силно. Какво смяташе да прави с нея?

Искаше да крещи и да се бори... Внезапно очите ѝ се разшириха, защото видя как Тристан вдигна кинжала си. Опита се да извика, но безуспешно. Видя, че той се усмихва, но в очите му нямаше топлина. – Отпусни се и приеми съдбата си, Бетина, защото реших как да те накажа.

Младото момиче не можеше да откъсне ужасения си поглед от блестящо острие. С рязко движение Тристан разряза дрехите ѝ отгоре до долу. Очите му лакомо изучаваха голото ѝ тяло и Бетина усети как лицето ѝ пламва.

Той седна на един стол, без да откъсва поглед от нея. Лицето му не изразяваше нищо, нито гняв, нито страст. Искаше ѝ се да умре. Не, не искаше тя да умре, искаше той да умре! Само ако можеше да му каже колко много го мрази и ненавижда!

Затвори очи, защото повече не можеше да понася погледа му, втрънен в голото ѝ тяло. Ала след миг Тристан с котешки стъпки се приближи до нея, вдигна я, внимателно я положи на леглото и се изтегна до нея. Бетина го погледна и видя, че очите му излъчват топлина, той не беше сърдит и тя знаеше какво възнамерява да направи.

– Поне един път ще го направя така, както искам, без да се налага да се боря с теб и да слушам обидите ти – промърмори той. Погали нежно гърдите ѝ и тя усети как зърната им се втвърдиха. – Това е, от което бягаш, Бетина, това, което не искаш да си позволиш.

„Престани! Престани!“ – искаше да изкрещи, но Тристан зарови лице във врата ѝ. Устните му обхванаха набъбналото зърно на едната ѝ

гърда, а езикът му бавно се плъзна около него. Желанието, което я изгаряше, стопи съпротивата ѝ.

– Това, което чувстваш сега не е отвращение, малко мое цвете. Това е удоволствие, чисто и просто удоволствие. И двамата го знаем. Ти може и да ме проклинаш, но ме желаеш. Твоята страст победи омразата ти, а тялото ти отчаяно копнее за насладата, която мога да му дам.

Той се изправи и свали панталоните и ботушите си. Сетне нежно развърза краката ѝ и погали задника и бедрата ѝ. Бетина се опита да го отблъсне, но той я притисна към леглото, развърза ръцете ѝ, вдигна ги над главата ѝ и отново ги върза.

Извърна се към нея и се намести между краката ѝ, преди да успее да го ритне, но тя нямаше желание да се бори с него. Свали кърпата от устата ѝ и жадно я целуна. Тя не се възпротиви. Не се интересуваше от нищо друго освен от огъня, който Тристан бе събудил в тялото ѝ, огън, който само той можеше да угаси. Защо върза ръцете ѝ? Тя искаше да го прегърне, да се вкопчи в него, да погали мускулестите му гърди, да – прокара пръсти през русата му коса... Краката ѝ се разтвори и той плавно проникна в нея, изпълвайки я докрай. Сякаш във вените ѝ потече огнена лава, тя се изви и се задвижи в неговия ритъм, понесена от вълните на невероятна наслада. Нищо друго нямаше значение в този момент, нищо...

ДВАДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Бурята утихна и на сутринта слънчевите лъчи проникваха през малкото прозорче на каютата. Бетина лежеше гола в леглото, а по тялото ѝ, все още изтръпнало от пламенното любене на Тристан, блестяха малки капчици пот.

Как можеше да събужда у нея такава страст, когато го мразеше толкова силно? Бе изпитала невероятно удоволствие. Нима бе толкова пропаднала, че само едно негово докосване да я кара да трепери, а целувките му да в състояние да я доведат до лудост?

Целувката на Пиер не ѝ подейства по този начин. Само Тристан предизвикваше подобни желание у нея.

Какво ѝ ставаше? Не, тя не беше виновна. Той бе истински дявол, притежаваше магически пръсти с тайнствена сила. Сама никога нямаше да иска да се люби с него, но докосванията му бяха накарали тялото ѝ да го пожелае. Сигурно беше дявол. Как иначе щеше да бъде силен колкото десетина мъже и ще има толкова невероятно красиво лице и великолепно тяло?

Погледна към Тристан, който стоеше до прозореца и гледаше морето. Изглеждаше разтревожен и тя се зарадва. Надяваше се да има безброй неприятности, надяваше се тя да е главната причина за раздражението му.

Опита се да стане, но си припомни, че той още не я бе развързал. Намръщи се. Бе убедена, че унижението на което я подложи, е наказанието, което ѝ обеща, но...

– Тристан, развържи ме – нетърпеливо каза тя.

Той се извърна и я погледна. Ъгълчетата на устните му се изкривиха в лека насмешка и тя се изчерви, засрамена от голотата си. Очите му блестяха, а косата му падаше на вълни. Слънцето я огряваше и тя сияеше като разтопено злато.

– Каза ли нещо, малка моя?

О, знаеше чудесно, че я бе чул! Е, добре, щеше да се престори, че приема играта му, че е смирена, за да го накара да я развърже.

– Би ли ме развързал? Ръцете ме болят – тихо повтори тя.

– Обикновено затворниците са завързани с железни вериги – отвърна той. – Трябва да си благодарна, че съм те вързал само с въже.

Не знаеше дали я дразни, но той не се помръдна. Бетина стисна

ядно зъби. Искаше ѝ се да изсипе ужасни проклетия върху него, но преди това трябваше да го накара да я освободи.

– Моля те, Тристан – опита се да се изправи, но не успя. – Нали не искаш непрекъснато да ме държиш по този начин?

– А защо не? Поне ръцете ти са вързани и аз няма да се страхувам, че ще се нахвърлиш върху мен, щом се обърна.

– Ръцете ме болят! Да не би по този начин да ме измъчваш, защото избягах от теб? Проклет да си! Казах ти, че ако отново ме изнасилиш, ще избягам... и го направих! Щях да остана с теб на острова, ако ме беше оставил на мира!

– Сигурен съм, че е така, както съм сигурен, че ще бъдеш доволна, ако никога повече не те докосна, както го сторих преди малко – подразни я той. – Ала ти си твърде изкусителна жена, Бетина, за да може един мъж да те остави. Ако искам да те целуна, ще го направя. Ако искам да правя любов с теб – ще те любя. Забрави ли какво казах на майка ти? Ти ми принадлежиш.

– Искам да видя майка си – каза тя.

– Какво, така, както си гола? – засмя се Тристан. Бетина отново се изчерви, но се опита да овладее гнева си.

– Ще ме развържеш ли, или не?

– Предполагам, че ще те развържа, но само при някои условия.

– Какви условия?

– Да спреш да се борих с мен.

– Винаги поставяш условия и сключваш сделки. Не си ли достатъчно силен, за да се справиш с мен без заплахи и лъжи, Тристан? – подигравателно го попита тя, доволна, че може да му го върне. – Пиер го направи.

– О, значи вече е Пиер, така ли? – студено попита той. – Нима за два дни станяхте толкова близки?

– Повече от близки – отвърна тя и извърна очи.

– Какво искаш да кажеш? – избухна Тристан, отиде до леглото и се наведе над лицето ѝ. – Отговаряй!

– Първо ме развържи.

– Първо ще отговориш на въпроса ми, дявол да те вземе!

– Така ли? – гласът ѝ бе сладък като мед. Бе изненадана, че само споменаването на името на Пиер го накара да избухне. – Аз мога да бъда много упорита, Тристан. Искаш ли да се увериш в това?

Той се извърна, стисна юмруци и измърмори някакво проклетие. Нима ревнуваше от Пиер? А как ли щеше да реагира, ако го излъжеше,

че се е любила с граф Де Ламбер? Може би нямаше повече да я пожелаете, след като друг мъж бе имал тялото ѝ?

Тристан се приближи и грубо развърза ръцете ѝ. Отдръпна се, загледал в нея, докато тя разтриваше зачервените си китки. Сетне Бетина бавно дръпна покривката от леглото и зави голото си тяло.

Тъй като тя не заговори, Тристан изгуби търпение. Очите му станаха тъмносини и гневно заблестяха.

– Развързах те, а сега отговори на въпроса ми. – Той се опитваше да говори спокойно.

– На какъв въпрос? – невинно попита тя.

– Не е време за игрички, Бетина! Отговаряй!

– Какво искаш да знаеш?

– Ти каза, че сте били повече от близки с граф Де Ламбер. Какво означава това?

– Смятах, че се изразих ясно.

– Искам точен отговор! – извика Тристан. – Изнасили ли те?

Бетина се засмя.

– Ти ме учудваш, Тристан. Как можеш да си помислиш, че Пиер ще ме изнасили? Той е мой годеник. Казах ти и преди, че ще му се отдам с желание.

– Да, но след като се ожените! Нима очакваш да ти повярвам, че доброволно си отишла в леглото на мъж, когото виждаш за пръв път?

– Не ме интересува дали вярваш, или не. – Помисли си, че е отишла твърде далеч.

– Позволи ли му да те люби?

– Да! – изкрещя тя.

Лицето му почервеня от гняв и той стисна юмруци. После излезе и затръшна вратата след себе си. Бетина въздъхна с облекчение, ала след минута Тристан се върна.

– Ти ме излъга! Не би могла да се любиш с него, след като майка ти е била в същата къща!

– Това... се случи преди да разбере, че майка ми е в къщата... преди тя да узнае, че съм пристигнала. Пиер дойде в стаята ми. Каза, че е чакал толкова дълго и че ме обича – продължи Бетина, като се опитваше гласът ѝ да звучи убедително. – Скоро щяхме да се оженим. Не виждах причина да го карам да чака още. Освен това, благодарение на теб, не съм девствена. Не бих могла да откажа нищо на бъдещия си съпруг.

– Продължаваш да лъжеш! Ти не би се хвърлила в обятията на някой непознат, дори и да е годеникът ти! – изфуча Тристан и гневно

закрачи из стаята.

Бетина се изплаши. Никога досега не го бе виждала толкова разгневен. Реши да му признае истината, но да остави известно съмнение.

– Ще се задоволи ли самолюбието ти, ако ти призная, че излъгах? Е, добре, исках просто да те ядосам. Излъгах. Сега щастлив ли си?

Той се закова на място и се извърна към нея. Лицето му бе потъмняло от гняв.

– Какво има Тристан? Преди малко не искаше да ми повярваш, а когато ти признах, че съм излъгала, защо пак не ми вярваш?

– А защо да ги вярвам?

– Защо наистина? Хайде, стига. Защо трябваше да се ядосваш, че съм спала с Пиер? Да не би да си влюбен в мен? Обичаш ли ме, Тристан? Затова ли дойде да ме отвлечеш от къщата на графа?

– Аз... по дяволите! Казах ти и преди, че в живота ми няма място за любов или за жена.

– Тогава заведи ме обратно в Сен Мартен.

– Не, не и преди да свърша с теб – студено заяви той.

– Два пъти избягах от теб, Тристан, и отново ще го направя!

– Беше глупаво от твоя страна да бягаш. Можеше да попаднеш в ръцете на търговци на роби и да те сполети много по-ужасна съдба, отколкото животът ти с мен. Можеха да те изнасят и след това да те убият и да хвърлят тялото ти в морето за храна на акулите.

Бетина не бе помислила за това.

– Да, но това не стана. Аз се качих на търговски кораб, а капитанът бе много мил и любезен с мен. Заведе ме до Сен Мартен, без да иска нищо в замяна. Все още има почтени хора на тази земя.

– Може би, но няма да имаш възможност отново да избягаш. Ще те държа като затворничка.

– Искам да видя майка си – каза Бетина, сменяйки бързо предмета на разговора.

– Не.

– Но тя сигурно се тревожи за мен. На всяка цена трябва да я успокоя.

– Казах, не. Искаш ли нещо за ядене?

– Искам игла и конец. Ако ти...

– Отговорът ми отново е не! – прекъсна я той.

– Но защо?

– Защото без дрехи няма да се изкушаваш да излезеш от каютата.

– Сигурен ли си?

– Сигурен съм – устните му се извиха в лека усмивка, но той поклати глава и излезе.

Бетина бързо отиде до сандъка в ъгъла и го отвори, но той се оказа празен. Огледа се и гневно тропна с крак. В каютата наистина нямаше дрехи!

ДВАДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Бетина крачеше нервно в каютата, увита с одеяло. Корабът бе пуснал котва в малкото заливче. Гневът ѝ се усилваше с всяка измината минута. Какво чакаше Тристан?

Изминалите две седмици бяха особено тежки за нея. Принудена бе да стои в каютата по цял ден – Тристан не ѝ позволи да види дори майка си, въпреки настоятелните ѝ молби. Той бе единственият човек, когото бе виждала през последните две седмици.

Вратата се отвори и тя рязко се обърна. На прага стоеше Тристан. Тъмнозелените ѝ очи изпусаха гневни искри.

– Кога ще слезем на брега? – остро запита тя.

– Още сега, ако желаеш – спокойно отвърна той. – Можеш да облечеш това.

Тя грабна дрехите, които ѝ подаде – широки панталони и риза с дълбоко деколте. Пристегна панталоните с малко въже.

– Нямам обувки – дръзко го изгледа Бетина.

– Съжалявам, малката ми, но онази нощ няхах време да търся обувките ти в тъмната стая. Предполагам, че ще трябва да те нося.

– Не е необходимо! – гневно отвърна тя. – Къде е майка ми?

– Вече е на острова. Хайде, да вървим.

След двадесетина минути малката лодка, управлявана от Тристан и още двама моряци, приближи брега. Бетина видя, че корабът на капитан Кейси не бе в залива.

Тристан ѝ подаде ръка и ѝ помогна да слезе. Когато приближиха гората, той я вдигна и я понесе на ръце, въпреки протестите ѝ. Пусна я на земята чак когато стигнаха зелената морава пред къщата.

Жизел и Мадлен я чакаха на прага, ала когато Бетина понечи да се спусне към тях, Тристан я хвана за ръката и силно я стисна. Продължи да я държи и когато стигнаха до входната врата. Минаха покрай майка ѝ и прислужницата, без да ѝ позволи да спре и да поговори с тях.

– Пусни ме! – извика тя и се опита да се отскубне от железната му хватка.

Но той не ѝ обърна внимание и грубо я поведе към стълбите. Щом влязоха в спалнята му, младият мъж я бутна вътре, затвори вратата и я остави сама. Тя чу прищракването на ключа от другата страна и звука от отдалечаващите се стъпки. Заудря силно по вратата, но Тристан си бе

отишъл.

Да върви по дяволите! Наистина бе решил да изпълни заканата си и да я държи като затворничка. Не можеше да понася повече присъствието му и подигравателната му похотлива усмивка.

Гневно закричи из стаята. Мина час, сетне друг. Искеше да излезе навън! Чу звука от пъхването на ключа в ключалката и застина. Влезе Тристан с поднос с храна. Заклучи вратата и остави подноса на малката масичка до леглото.

– Колко дълго смяташ да ме държиш затворена в тази стая? – попита тя, опитвайки се гласът ѝ да звучи спокойно.

– Докато ми обещаеш, че няма да се опиташ да избягаш отново – равнодушно отвърна той.

– Върви по дяволите, Тристан! – извика Бетина и яростно тропна с крак. – Не мога повече да понасям това положение.

– Тогава ми дай дума, че няма да бягаш.

– Дано да изгориш в ада!

– Какъв характер! – засмя се младият мъж. – А твоята прислужница каза, че си нежна и мила девойка. Нима само към мен проявяваш буйния си темперамент?

– Преди да те срещна, никога не съм изпитвала такъв гняв към никого – презрително отвърна Бетина.

– Не си ли? Аз пък чух съвсем друго. – Тя го погледна с изненада и той леко се усмихна. – Да, твоята прислужница ми разказа за теб и баща ти. Сега аз ли го замествам, Бетина? Може би ти необходим някой на когото да изливаш гнева си?

– Достатъчно, Тристан! – гласът ѝ потрепери. – Баща ми е мъртъв!

По лицето му премина сянка на загриженост.

– Съжалявам, Бетина...

– Не ми е нужно твоето съжаление! – гневно го прекъсна тя.

– Наистина трябва да се опиташ да съдържаш буйния си нрав – каза Тристан и въздъхна. – Няма да издържа дълго.

– Така ли? И какво ще направиш? Ще ме вържеш отново? Или ще ме набиеш? Ти се наслаждаваш, като ме караш да страдам, нали?

– Не. Единственото, което искам да ти дам, е удоволствие – меко рече той. – Ти сама си причиняваш страдания.

Бетина седна на един от тапицираните с кадифе кресла до прозореца, и се загледа в променящите се цветове на небето. Слънцето отдавна се бе скрило зад планината, но залязващите лъчи хвърляха кървави отблясъци по небето.

Вече бе изминала седмица, откакто се бе върнала на острова. През цялото време бе заключена в спалнята на Тристан. Беше скрил нейните, и собствените си дрехи. Заключваше стаята и през нощта, а ключа държеше под страничната колона на леглото от неговата страна. Каза ѝ, че може да го вземе, ако повдигне леглото, но и двамата много добре знаеха, че тя няма сили да го стори.

Бетина престана да му говори и така продължи шест дни. Дори не се съпротивляваше, когато я обладаваше, което малко го изненада. Лежеше неподвижна до края, когато кулминацията експлодираше в нея и загубваше контрол върху тялото си. След това отново ставаше студена и недостъпна.

Ала през последните няколко дни Бетина започна да очаква с нетърпение посещенията му жадна да узнае какво става на острова. Ала Тристан ѝ разказваше твърде малко и никога не говореше за майка ѝ.

Тази нощ Бетина бе решила да действа.

Той скоро щеше да дойде и не ѝ оставаше много време. Премести тежкия испански скрин до вратата и го затисна с двете кресла и малката масичка до леглото. Хвърли отчаян поглед към леглото. Как ѝ се искаше да има сили да го премести!

След това легна и зачака. Не след дълго чу как ключът се превърта и с всички сили затисна барикадата от мебели. Тристан се опита да отвори вратата, но не успя.

– Бетина, веднага отвори!

– Проклета да съм, ако го направя!

– Той отново блъсна вратата и този път тя леко се отвори. Бетина се притисна още по-силно, но краката ѝ се плъзнаха в килима. Тристан се отдалечи, но след малко се върна заедно с Жюл.

– Колко пъти ще ти повтарям, Тристан? Това момиче трябва най-сетне да бъде поставено на мястото му – изръмжа Жюл.

– Тристан, аз... аз не съм облечена! – уплашено извика Бетина, грабна одеялото и бързо го уви около тялото си.

– Легни в леглото и се завий – извика Тристан, а приятелят му избухна в смях.

Двамата мъже натиснаха вратата и тя най-сетне се отвори.

Тристан влезе, а Жюл си тръгна. Бетина се отдръпна в другия край на стаята и мълчаливо наблюдаваше, докато той връщаше мебелите по местата им.

– Е, няма ли да кажеш нещо? – предизвикателно попита тя. – Хайде, викай, покажи ми колко си ядосан.

– Не съм ядосан. Това бе добър опит, Бетина. Най-после смелостта ти се възвърна. Вече започнах да си мисля, че си се предала и си се примирила със съдбата си.

– Тристан, искам да изляза от тази стая! Повече не мога да стоя тук!

– Много добре знаеш какво да направиш, за да го постигнеш.

– Добре! Обещавам, че няма да се опитвам да избягам, ако ми кажеш кога ще ме пуснеш да си отида.

– Не си ти тази, която ще диктува условията, малката ми – спокойно отвърна той и се отпусна в едно от креслата.

– Но защо не ми кажеш кога смяташ да ме заведеш обратно в Сен Мартен?

– Толкова ли си нетърпелива отново да видиш Пиер? – студено я изгледа младият мъж.

– Не. Ако искаш, можеш да ме заведеш на друг остров. Не е нужно да е Сен Мартен.

– Но след това ти отново ще отидеш в Сен Мартен, нали?

– Ти ми каза, че в твоя живот няма място за жена. Тогава защо искаш да ме държиш тук?

– Няма да те държа вечно, Бетина. Просто още не съм решил колко време ще останеш с мен.

– Не те питам за точна дата, Тристан. Искам да знам приблизително – месец, два, три?

– Да кажем, година, а може и да е по-малко.

– Една година! – избухна тя. – Не... това е твърде дълго! Нали не мислиш да останеш толкова дълго на сушата?

– Не, вероятно не. От време на време ще те оставям сама, но след като ми дадеш дума, че няма да се опитваш да избягаш.

Бетина му обърна гръб и стисна зъби. Една година бе толкова много време! Как щеше да издържи? Но той каза, че понякога ще заминава. Може би ще отсъства през по-голямата част от времето, а след като разбра що за човек е Пиер, тя нямаше намерение да се връща при него. Всъщност не бързаше за никъде. Единственото, което искаше в момента, бе да излезе от тази стая.

– Ще се смята ли времето, което прекарах на острова за част от тази година?

– Ако настояваш.

– Добре, Тристан – унило кимна младото момиче.

– Твоята дума?

– Давам ти дума, че няма да избягам, ако след една година или по-

малко ме пуснеш да си отида.

– Ела тук, Бетина – тържествуващо се засмя Тристан.

– Да бъда покорна не е част от сделката, Тристан – язвително отвърна тя и вирна брадичка.

ДВАДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Бетина отвори очи. Бе прекрасна сутрин – слънчевите лъчи проникваха през прозореца и огряваха стаята, а отвън се чуваше чуруликането на птиците. Нямахше търпение да излезе от стаята. Събуди Тристан и му каза да донесе дрехите ѝ. Той неохотно стана, подаде ѝ ги и без да каже дума, отново се мушна в леглото и мигновено заспа.

Бетина бе забравила, че ризата ѝ е скъсана, но нямаше намерение да губи време в шиене, искаше час по-скоро да види майка си. Можеше да облече роклята си и без риза.

Избра лилавата памучна рокля и бързо я навлече. Изскочи от стаята, без да си направи труда да прибере косата си, която се спускаше свободно до кръста. Босите ѝ крака изтръпнаха от студения под, докато тичаше по коридора към стълбите на долния етаж.

Мадлен и майка ѝ бяха седнали край дългата маса и оживено разговаряха. Когато Бетина се появи, Мадлен смаяно се втренчи в нея, но майка ѝ веднага стана и топло я прегърна.

– О, скъпа моя, добре ли си? Той каза, че няма да те нарани, но не ми позволи да те виждам.

– Аз съм добре... сега – отвърна Бетина и поведе майка си към масата.

– Знае ли Тристан, че си излязла от стаята? Той сигурно ще...

– Знае, мамо. Миналата нощ сключих сделка с него. Дадох му дума, че ще остана тук с него още една година. Като се сметне и времето, което вече прекарах на острова, ми остават по-малко от единадесет месеца.

– И ти се съгласи?

– Нямах избор. Той каза, че ще ме задържи още една година, а аз му обещах, че няма да се опитвам да избягам. Повече не можех да издържам заключена в онази стая.

– Ще бъде глупаво от твоя страна отново да се опитваш да избягаш – обади се Мадлен. – Тристан беше като полудял, когато ми каза, че си се качила на някакъв кораб и си заминала. Ужасно се страхувах за теб.

– Съжалявам, Мади. Но аз щях да се върна за теб. Нямахше да те оставя на този остров.

– О, няма нищо, детето ми – усмихна се старата бавачка. – Честно да си кажа, тук много ми харесва. Вече не готвя, но надзиравам двете момичета, които Тристан нае, за да прислужват в къщата.

– Кои са тези момичета? – любопитно попита Бетина.

– Алия и Каино. Тяхната по-голяма сестра Малома е омъжена за Жюл.

– Омъжена? Да, Тристан ми каза, че жената на Жюл е на острова.

– Имат и три деца, чудесни малки момиченца.

– А Тристан има ли жена и деца на острова? – язвително запита Бетина.

Мадлен и Жизел се спогледаха изненадано.

– Тристан никога не е имал сериозна връзка с някоя от жените в селото. Понякога посещава проститутки и това е всичко. Много от хората му са се оженили за момичета от селото и са си построили къщи на острова.

– Има ли в селото свещеник, който е извършил тези бракосъчетания? Бих искала да отида да се изповядам – замислено рече Бетина.

– Не, двойките са получили благословията на старейшината на селото и това е всичко. Но аз смятам, че убедих Жюл да доведе свещеник, който ще узакони тези бракове.

– Защо си се загрижила за това, Мади?

– Хората на Тристан наистина обичат жените и децата си и нямат намерение да ги изоставят. Аз просто искам браковете им да са благословени и от църквата.

– Струва ми се, че си загрижена за Жюл. Наистина, Мади, понякога прекаляваш. Не можеш да мислиш за всички. Жюл не заслужава вниманието ти.

– Аз също го опознах по-добре, Бетина – намеси се Жизел. – Трудно ми е да повярвам, че този мъж е заповядал да те бичуват до смърт.

– Да, и все още му се иска да ме види наказана. Ако нараня по някакъв начин Тристан, Жюл пръв ще грабне камшика, за да го стовари върху голия ми гръб.

– Тя е права, Жизел – неохотно кимна Мадлен. – Да беше видял Жюл в деня, в който Бетина се опита да убие капитана. Беше като полудял. Готов е на всичко за Тристан, защитава го така, както майката защитава сина си.

Жизел се намръщи и тъжно погледна дъщеря си.

– Страхувам се, че не те защитавах както трябва, скъпа моя.

– О, не, мамо, не бива да се обвиняваш. Не можеш да направиш нищо за мен, без да рискуваш живота си. Аз ще издържа, остава по-малко от година.

– Говориш така, сякаш си се примирила, Бетина. Няма да бъде една

година. Нали граф Де Ламбер има карта на острова, тази, която му даде. Той ще ни спаси – каза Жизел.

Бетина въздъхна и разказа на майка си за разговора, който бе подслушала между Пиер и дон Мигел.

– Така че ще трябва да останем тук поне година, освен ако Тристан не реши да ни пусне по-рано – завърши тя.

– Тристан знае ли, че не възнамеряваш да се омъжиш за графа? – меко попита Жизел.

– Не. Вие, с Мадлен трябва да ми обещаете да не му казвате за това. – Бетина погледна Мадлен и Жизел, които кимнаха в знак на съгласие.

– Но ако той знае, може би ще се ожени за теб... – плахо се намеси Жизел.

– Мамо, моите чувства към Тристан не са се променили, откакто за последен път говорих с теб. Аз все още го мразя и никога, никога няма да се омъжа за него! А освен това и той не желае да се жени за мен и няма да промени решението си.

– Но една година е дълъг срок, Бетина. Ако му родиш дете, той сигурно...

– Не! Дори не си мисли за това! – извика дъщеря ѝ.

– Това няма да се случи!

– Успокой се, любов моя. Разбира се, че няма да се случи. Не исках да те разстройвам – бързо рече Жизел.

– Искаше ѝ се и тя да е толкова сигурна, колкото Бетина.

– Съжалявам, че повиших тон, мамо. Напоследък доста често избухвам – унило се усмихна тя.

– Сигурно си имала причини.

– Да, наистина – засмя се меко Бетина.

– Ако Райън се бе върнал при мен, нашият живот щеше да бъде съвсем друг – тъжно каза Жизел.

– Райън? Кой е Райън? – попита Мадлен. Жизел се изчерви.

– Донеси на Бетина малко от топлия хляб, който Алия изпече, Мадди, и чаша мляко, ако обичаш.

– Не си ли казала на Мадди за Райън? – попита Бетина, когато старата жена излезе от стаята.

– Не, но мисля, че тя подозира, че е имало някой в живота ми. Знае колко щастлива бях за известно време. Но мисля, че сега едва ли има смисъл да ѝ разказвам.

– Предполагам, че си права. Но аз исках да те попитам как се чувстваш. Да не би някой от мъжете да те е... безпокоил?

– За Бога, разбира се, че не – засмя се майка й. – Какво биха могли да искат тези мъже от стара жена като мен?

– Мамо, не бива да се отнасяш към това толкова несериозно. Ти не си стара и много добре го знаеш, а освен това си много красива – смъмри я Бетина.

– Не се тревожи, твоят капитан се грижи за мен.

– Така ли? Но той не ми каза нищо, аз дори не знаех дали има къде да спиш.

– Според мен той не е лош човек, въпреки че те е насиллил да спиш с него. Предупреди ме да не се намесвам във вашите отношения. Аз съм под негова закрила. Чух да предупреждава хората си, че трябва да се държат с уважение към мен и да не ме безпокоят.

– Почтените действия не са характерни за него – язвително сви устни Бетина.

– Тристан беше повече от щедър към мен. Той ме настани в стаята до Мади. Даде ми скъпи платове, за да си уشيا рокли, а освен това ми донесе и чифт обувки, защото видя, че моите са се скъсали.

– Тристан е направил всичко това за теб, без да си го молила?

– Да. Не очаквах, че ще се отнася толкова любезно към мен. Но мисля, че го прави заради теб, защото съм твоя майка.

– По-скоро, за да избегне гнева ми – горчиво рече Бетина.

– Не, мисля, че той наистина е загрижен за теб. Той не искаше да те държи заключена.

– Това, което казваш е абсурдно. Той се наслаждава на страданията ми – гневно отвърна Бетина и очите й изпуснаха зелени мъгли.

– На няколко пъти го виждах как тръгва към стълбите, решен да те отключи, но се спираше, борейки се със себе си. Изкачваше няколко стъпала, а сетне се връщаше и изхвъркваше като бесен от къщата. Не знаеше, че го наблюдавам, но съм сигурна, че искаше да те освободи.

– Може би просто ти се иска да вярваш, че е било така, мамо. Ти предпочиташ да мислиш, че Тристан е благороден мъж и че е загрижен за мен. Той ме иска само, за да задоволявам страстите му и нищо повече.

– Тристан говори ли френски? – попита майка й, внезапно сменяйки темата на разговора.

– Не. Той е английски пират, който говори само родния си език – с презрение отвърна дъщеря й.

– Не ми каза, че е толкова красив.

– Какво значение има дали е красив, или не, когато душата му е

черна като на дявола?

– Не мислиш ли, че е обаятелен?

– Разбира се, че не. Тристан е истински дявол!

– Аз искам само да бъдеш щастлива, Бетина.

– Ще бъда щастлива, когато напусна този остров.

– Гласът ти е ангелски, когато говориш на родния си език, малката ми – меко каза Тристан.

Бетина рязко се извърна и видя, че стои зад нея.

– Защо трябва да ходиш толкова тихо? – остро попита тя. – Откога си тук?

– От няколко минути. Не исках да прекъсвам разговора ви. Сигурен съм, че има какво да си кажете – отвърна той и се отпусна на един стол до нея.

Бетина се извърна към майка си. Очите ѝ бяха разширени от гняв.

– Защо не ми каза, че е тук?

– Той ми направи знак да не казвам нищо. Затова те попитах дали говори френски. Не исках да научи какви са чувствата ти към него. Ала докато говореше за него, лицето му не се промени, той наистина не разбира френски.

– Той знае какви са чувствата ми към него. Знае, че го мразя.

– Струва ми се, че достатъчно говори с майка си – каза Тристан с раздражение. – Вече можете да говорите на английски.

– Просто казах на майка си колко много те мразя – дръзко заяви Бетина.

– Защо мислиш, че ме мразиш?

– За какво намекаваш? Да не би да смяташ, че не познавам чувствата си? – свирепо го изгледа тя.

– Мисля, че се заблуждаваш. Омраза ли наричаш държанието си в леглото, когато се притискаш до мен? – подигравателно се усмихна младият мъж.

– Не можеш да говориш такива неща пред майка ми! – задъхано отвърна Бетина.

– Защо не? Да не би да искаш да я накараш да повярва, че ме мразиш през цялото време?

– Ти си истински дявол, Тристан! – извика тя. – Аз не съм отговорна за магията, която правиш с мен в леглото, но тя не засяга сърцето ми. Ако не те мразех, щях ли да моля Пиер да те открие и да те убие? И сега те мразя по-силно от преди!

Бетина спря. После тръгна към вратата, но Тристан се спусна след

нея и я хвана за ръката. Двамата стояха до огряната от слънцето врата.

– Къде мислиш, че отиваш? – Лицето му потъмня от гняв.

– По-далеч от теб! – гневно отвърна тя, дръпна ръката си и пристъпи напред. Ала той отново я хвана и я дръпна към себе си.

– Искаш ли да докажа на майката ти, че не лъжа? Искаш ли да ѝ покажа как се разтапяш в прегръдките ми? – студено попита той.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

– Моля те, спри! Ти вече ме обиди и унижи пред нея. Трябва ли да продължаваш?

– Престани да плачеш! Сама си го заслужи. Къде се дяна буйният ти темперамент?

Бетина продължи да хлипа. Чувстваше се като последна глупачка.

– Пусни ме – опита се гласът ѝ да прозвучи твърдо, но вместо това прозвуча патетично. – Разказах на майка си всичко. Разказах ѝ какво се случи с мен, когато ме изнасили, как моето тяло ме предаде. Няма защо да ѝ доказваш каквото и да било.

– Може би трябва да го докажа на теб – дрезгаво прошепна Тристан.

В гърдите ѝ се надигна гняв. И тя щеше да му докаже нещо! Огледа се и видя, че майка ѝ тактично е излязла от стаята. Обви ръце около врата му, притисна устни до неговите и страстно го целуна. Вложи в целувката всички умения, на които той я бе научил, като притискаше тялото си към неговото и милваше с пръсти косите му. Почувства как сетивата ѝ се възбудиха и слабините ѝ пламнаха, но когато усети, че и неговото желание нараства, рязко се отдръпна от него.

Искаше ѝ се да се засмее, когато видя смаяното изражение на лицето му, но стисна зъби, напомняйки си защо го целуна по този начин.

– Сега вече знаеш, Тристан, какво бих могла да ти дам, ако не те мразех. Ти може да предизвикваш страстен отклик в тялото ми, докато ме изнасилваш, но все още има една част от мен, която не можеш да достигнеш. Тази част ти никога няма да достигнеш, защото само аз мога да те пусна там. Ти никога няма да имаш моята любов.

Тя се обърна и побягна нагоре по стълбите към стаята си, без да обръща внимание на храната, която Мадлен бе оставила на масата.

ДВАДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Почти през цялата нощ Бетина се въртя неспокойно в леглото, без да може да заспи. Беше вече към обяд и трябваше да стане, въпреки че се чувстваше уморена.

Стана и механично облече новата си светлорозова рокля. Измина повече от месец, откакто Тристан я върна на острова. Месечното ѝ неразположение трябваше да се появи седмица, след като Тристан ѝ позволи да напусне спалнята му, но това не стана. Отказваше да приеме очевидното и не искаше да мисли за това. Ала измина още една седмица и повече не можеше да отрича истината – бе бременна повече от два месеца.

Какво щеше да прави? Как щеше да понесе мисълта, че носи под сърцето си дете от мъж, когото презираше? Трябваше ли да мрази и детето? Не, не би могла, та това беше и нейно дете. Тристан вероятно имаше незаконни деца по целите Карибски острови и нейното дете едва ли щеше да има значение за него.

Започна да сресва косата си, но спря и хвърли гребена на земята. Изтича от стаята и се спусна по стълбите.

Тристан седеше до масата и прелистваше някакви документи. Когато го видя, гневът забушува в гърдите ѝ. Сплете ръце, за да спре треперенето им и застана зад него. Той чу стъпките ѝ и се извърна. В същия миг Бетина заби юмрук в лицето му.

– Какво, по дяволите, беше това? – изръмжа той и разтърка бузата си.

– Върви по дяволите, Тристан! – извика тя. – Аз съм бременна!

– Исусе Христе, нима заради това трябва да се нахвърляш върху мен? – промърмори той. – Не възразявам да получа плесница от жена, ако тя смята, че го заслужавам, но ти винаги използваш проклетите си юмури!

– Трябваше да забия кинжал в черното ти сърце!

– Не разбирам защо си толкова бясна? – ухили се Тристан. – Трябваше да знаеш, че това ще се случи рано или късно. А освен това е изминал само един месец. Откъде си сигурна, че си бременна?

– Защото съм бременна от два месеца! – извика тя и побягна към стълбите.

Тристан чу как вратата на спалнята му се затръшна и отново се

ухили. Ала след миг лицето му потъмня като буреносен облак, защото се досети, че преди два месеца Бетина се намиреше на остров Сен Марген.

Хукна по стълбите и блъсна вратата на спалнята. Когато видя разкритивеното му от гняв лице, Бетина отстъпи назад. Той я сграбчи за раменете и силно я разтърси.

– От кого е детето? – изрева Тристан.

– Какво?

– По дяволите, жено! От кого е детето, което носиш?

Тя недоумяващо го изгледа.

– Да не си полудял? Това дете е...

Млъкна, защото си спомни съмненията, които бе посадила в душата му и избухна в смях. Той отново я разтърси.

– Отговори ми!

– Детето е твое, разбира се – подигравателно отвърна Бетина. – Кой друг би могъл да бъде бащата?

– Много добре знаеш кой!

– Стига, Тристан. Нали ти признах, че те излъгах за Пиер. Нима не ми вярваш? – подразни го тя.

– Искам да се закълнеш, че детето е мое!

– О, не, няма да ти доставя това удоволствие! – В гърдите ѝ отново се надигна гняв. – Няма никакво значение от кого е детето. Ще си отида от този остров и ти никога няма да го видиш. А ако толкова те разстройва мисълта, че съм бременна, мога да замина още сега!

– Самата ти беше толкова разстроена, че се нахвърли върху мен.

– Ти съсипа живота ми! Ако не беше ти, сега щях да съм омъжена за Пиер. Ти ме изнасили и сега аз нося копеле. Аз имам причини да бъда разстроена, но не и ти!

– Имам право да знам от кого е детето, което носиш!

– За какво право говориш? Ти не си ми съпруг; дори не си ми любовник. Ти си само мъжът, който ме изнасили. Какво право имаш?

Тристан я притисна към гърдите си и грубо я целуна, причинявайки ѝ болка. Сетне я пусна и я отблъсна от себе си.

– Върви по дяволите, Бетина. Ти си истинска вещица!

– Тогава ме пусни да си отида. Моля те, Тристан. Скоро коремът ми ще порасне и ти ще трябва да задоволяваш похотта си другаде. Пусни ме сега.

– Не. Трябва да замина за известно време. Ти ме омагьоса и ме накара да забравя целта си.

– Каква цел? Да доставиш откраднатото злато в Англия? – извистелно подхвърли тя.

– Златото вече е изпратено.

– О, значи се каниш да ограбиш още злато! Ти си пират, Тристан, въпреки че се криеш зад покровителството на английската корона.

– Ти приемаш нещата такива, каквито ти се иска да ги видиш. Не, моето пътуване е с лична цел и не е за печалба.

– Но ти каза, че имаш цел. Каква е тя?

– Не е твоя работа. Той се извърна и се запъти към вратата.

– Да не би да заминаваш, за да търсиш дон Мигел?

Тристан рязко се обърна и подозрително я изгледа.

– Откъде знаеш...

– Ако си спомняш, аз бях тук, когато двамата с капитан Кейси говорехте за дон Мигел – прекъсна го Бетина. – Дон Мигел е...

– Не произнасяй името му, сякаш сте близки приятели! – избухна младият мъж и светлосините му очи заблестяха с гневен пламък. – Той не е дон Мигел, той е Бастида... убиецът!

– Защо го търсиш? – заинтригувано попита Бетина.

– Заради нещо, което се случи преди много години, нещо, което не те засяга.

– Но дон Мигел не знае защо го търсиш. Той дори не те е срещал.

– За какво, по дяволите говориш? Откъде знаеш, че не сме се срещали?

– Вечерях с него в къщата на Пиер. Той каза...

– Бастида е бил там? – изумено попита Тристан.

– Да.

– Света дево! Бил е близо, толкова близо! По дяволите, Бетина! Видя ли какво направи с мен?

– Не съм направила нищо с теб! – извика тя.

– Ако умът ми не бе зает само с мисълта как да те намеря, щях да попитам за него в пристанището на Сен Мартен. Най-последно щях да го намеря! Той още ли е там?

– Ти ме обвиняваш, че не си намерил дон Мигел, но аз нямам никаква вина. Повече няма да отговарям на въпросите ти за него.

С два скока Тристан се намери до нея и отново я сграбчи за рамената.

– На този въпрос ще отговориш или, Бог ми е свидетел, Бетина, ще те набия!

Тя пребледня, защото разбра, че този път не се шегува.

– Аз... аз не мисля, че той е още на острова. Чакаше кораба си, а той се върна в деня, в който аз пристигнах. Предполагам, че не е останал повече от ден или два.

– Знаеш ли за къде се канеше да отплава?

– Не.

– А как се казва корабът му?

– Не знам. Знам само, че пренасяше робите, които Пиер бе купил.

– Не ми каза нещо особено важно. Каза, че сте разговаряли за мен.

Какво каза той?

– Каза, че е чул, че го търсиш, но не знае защо. Смята, че може би го мислиш за някой друг, защото той никога не те е срещал – Бетина си помисли, че ако Бастида открие Тристан, това ще сложи край на нещастията й. Нямахме да му каже, че сега Бастида търси него.

– Значи Бастида смята, че не ме познава. – Тристан я пусна – Е, трябва да ти кажа, че сме се срещали, но той вероятно не си спомня. Ала преди да го убия, ще го накарам да си спомни.

– Защо искаш да го убиеш? Какво ти е сторил?

– Това не те засяга.

– А не си ли помислял, че той може да те убие пръв? Той е по-възрастен от теб, но все още е силен мъж. Може ти да си този, който ще умре.

– А това сигурно ще те направи много щастлива, нали? – студено я изгледа Тристан.

– Да, ще ме направи! Ти не си ми причинил нищо друго, освен нещастия и страдания. Знаеш, че те мразя, а сега знам, че и ти ме мразиш. Ти щеше да ме набиеш, въпреки че съм бременна, само и само да ти кажа нещо за дон Мигел!

– Нямахме да те бия, Бетина. Знаеш, че досега не съм вдигал ръка срещу теб. Просто исках да те изплаша, а ти си повярвала, защото наистина бях много ядосан. Но трябваше да знам, че не можеш да ми кажеш нищо повече. Трябва да открия Бастида. Заклел съм се, че ще го убия и няма да се успокоя, докато не го сторя.

Той се обърна и излезе от стаята.

Бетина бе объркана и смутена. Не разбираше защо Тристан иска да намери дон Мигел и да го убие.

ТРИДЕСЕТА ГЛАВА

Кръчмата беше малка и по масите нямаше много посетители. Въпреки че тук предлагаша най-вкусната храна в града, стаите на горния етаж привличаха повече клиенти. Тристан развеселено наблюдаваше мъжете – моряци и търговци, които се качваха и слизаха по стълбите.

– Тристан, истинска лудост е да стоим тук – каза Жюл и неспокойно огледа помещението. – Започвам да мисля, че си загубил здравия си разум. Можем да вечеряме и на кораба. По-добре да се махаме оттук.

– Успокой се, Жюл. Няма никаква опасност – Тристан се облегна на стола.

– Нямамо никаква опасност! Този Де Ламбер сигурно е обявил награда за главата ти. След като Бетина му е разказала за теб, той знае, че ти си я отвлякъл. Да не би животът да ти е омръзнал?

– Говориш като баба, Жюл. Никой тук не ни познава.

– Не исках да идваме в Сен Мартен, но ти беше толкова сигурен, че ще узнаеш нещо за Бастида. Е, единственото, което научи е, че спешно е напуснал острова.

– Граф Де Ламбер сигурно знае нещо повече. Навярно ще може да ни каже в каква посока е поел Бастида.

– Света дево! Ти наистина си се побъркал! Да не би да смяташ да отидеш в плантацията му и да го попиташ?

– А защо не? Той вероятно може да ни каже къде е Бастида, а това си заслужава риска.

– Тогава ще дойда с теб.

– Не – твърдо рече Тристан.

– Ти си един млад глупак. Не искаш да видиш графа заради Бастида, нали? Искаш да го видиш, защото онази русокоса лисица възнамерява да се омъжи за него. Признай си.

– Може да си прав.

– А не ти ли е минавало през ума, че той може да не иска да се ожени за нея, когато тя се върне при него с твоето дете?

– Откъде знаеш, че Бетина очаква дете? – сърдито го изглежда приятелят му и се наведе напред.

– Случайно чух, когато Бетина ти каза новината. Не съм го споменавал досега, защото откакто напуснахме острова, непрекъснато си в отворително настроение.

– Да, Бетина е бременна, но аз не съм сигурен, че детето е от мен.

– Хайде стига, Тристан! – засмя се Жюл. – Та тя е била на острова само два дни.

– Това не означава, че не е забременяла от него! – гневно отвърна Тристан.

– Струва ми се, че ревнуваш. Да не си се влюбил в момичето?

– Знаеш, че никога няма да се влюбя в която и да било жена. В сърцето ми няма място за любов, а само за омраза. Ала мисълта, че ще гледам как в корема на Бетина расте детето на Де Ламбер, ме подлудява.

– Тогава откажи се от нея.

– Там е бедата. Не ми е омръзнала. Тя е...

Тристан млъкна и погледът му се прикова към вратата. Жюл любопитно се извърна и видя мъж, облечен в дрехи от сива коприна. Наметката му бе от черно кадифе, а инкрустираната ножница, която висеше на кръста му, говореше, че мъжът е благородник. Непознатият прекоси стаята и се приближи към пълничката жена зад бара, която разпределяше момичетата.

Когато го видя, лицето ѝ светна и на устните ѝ се разля широка усмивка.

– А, граф Де Ламбер, радвам се да ви видя толкова скоро.

– Бих искал отново да видя Колет – каза мъжът.

– Значи моето ново момиче ви е харесало, така ли? Бедната Жана сигурно ще бъде много разочарована.

Жюл се страхуваше да погледне Тристан, но когато най-после се реши, видя, че лицето на приятеля му е спокойно, само кокалчетата на стиснатите му юмруци побеляха. Тристан бавно се изправи като лъв, надушил плячката си.

– За Бога, Тристан – ядосано прошепна Жюл. – Той ще те познае.

– Стой спокойно на стола си и се опитай да не изглеждаш така, сякаш си видял дявола – студено отвърна Тристан. Обърна се и тръгна граф Де Ламбер. – Мосю, мога ли да разменя няколко думи с вас?

– Пиер де Ламбер спря с ръка върху перилото и обърна глава, явно раздразнен. Ала когато видя огромния мъж, зад себе си, всички мисли за Колет се изпариха от главата му. Мъжът бе необикновено висок, с руса коса, леко завита на врата му. Беше облечен като обикновен моряк – с тесни панталони и бяла риза, отворена отпред. През рамото му бе претметнат широк черен колан, който придържаше дълга сабя, а ръката му бе отпусната на дръжката.

Пиер изпита странното усещане, че е виждал този мъж и преди, но

не можеше да си спомни къде. Погледна го внимателно и зачака мъжа да заговори.

– Чух, че мадам ви нарече граф Де Ламбер. Ако наистина сте граф Де Ламбер, може би ще можете да ми помогнете – любезно рече Тристан. Устните му се усмихваха, но очите му бяха като късчета лед.

– С какво мога да ви помогна, мосю?

– Търся един мой стар приятел. Чух, че наскоро бил ваш гост.

– За кого говорите? Аз постоянно имам гости.

– За дон Мигел де Бастида. Той...

– Как се казвате, мосю? – прекъсна го Пиер и ръката му бавно хвана дръжката на сабята му.

– О, извинете ме. Името ми е Матис. Може би дон Мигел е говорил за мен. Преди няколко години в един бой спаси живота ми.

– Дон Мигел никога не е говорил пред мен за битки, нито пък е споменавал вашето име.

– Е, предполагам, че той не е от хората, които се хвалят с героичните си постъпки – принудено се засмя Тристан. Искаше му се да забие сабята си в гърдите на този надут пуяк, но не можеше да го убие само защото Бетина може би носеше детето му. – Можете ли да ми кажете къде мога да открия дон Мигел де Бастида? Много е важно за мен.

– Защо? – недоверчиво попита Пиер, въпреки че бе сигурен, че този мъж не може да е пиратът, отмъкнал Бетина. Разбойникът едва ли би посмял да се приближи до него.

– Както вече ви казах, дон Мигел спаси живота ми. Бих искал да му се отплатя... може би да му стана телохранител, за да мога един ден да му се отблагодаря.

– Съжалявам, но не мога да ви помогна. Дон Мигел замина внезапно преди повече от два месеца. Бях разстроен, защото имах с него важна работа, а така и не я довършихме.

– Значи нямате представа къде е отишъл?

– Предполагам, че е някъде из Карибските острови. Каза, че имал да свърши някаква важна работа, преди да се върне в Испания.

– Знаете ли за каква работа ставаше дума? – с надежда попита Тристан. – Това може би ще ми помогне да го открия.

– Съмнявам се, мосю Матис. Работата му едва ли ще го задържи дълго в някое пристанище – отвърна Пиер. – А сега ще ви помоля да ме извините. Очакват ме.

– Разбира се – Тристан се обърна и се върна на масата си. Усмивката му мигновено се стопи, очите му гневно блестяха.

– Изненадан съм, че направо не го попита дали е спал с Бетина. Макар че ти се искаше, нали? – ядосано попита Жюл, когато Тристан се отпусна на стола до него.

– Да, но той едва ли щеше да ми каже истината. Значи чу всичко от малкото ми представление?

– Разбира се, че чух. Постъпи много глупаво, като отиде да разговаряш с графа. Видях лицето му, когато му каза, че търсиш дон Мигел. За миг той се запита дали си този, за когото се представяш. Изненадан съм, че повярва на приказките ти за Бастида.

– Да, но повярва – сухо отвърна Тристан. – Казах ти, че няма защо да се тревожиш.

– Да, но ти рискува живота си за нищо. Ние все още не знаем къде е Бастида. Може до безкрайност да претърсваме морета и никога да не го открием.

– Предполагам, че искаш да се откажеш?

– Не, но бих искал да се върнем за малко на острова.

– Само един месец сме били в морето. Ако жена ти ти липсва толкова много, трябваше да останеш.

– Не се тревожа за жена си. Жако и другите ще се грижат за нея. Но аз не съм единственият, който иска да си стои въщи. И другите го искат, ти също, приятелю. Не дойде в Сен Мартен, за да узнаеш нещо за Бастида. Искаше да видиш как изглежда годеникът на Бетина. Разочарован ли си, че не е стар и грозен?

– Защо това трябва да ме интересува? – спокойно попита Тристан, но после внезапно избухна: – Какво, по дяволите, търси той в този бордей? Ако бях на негово място, щях да претърсявам всички острови оттук до колониите. А къде я търси той. В леглото на някаква си проститутка! Обзалагам се, че нито един негов кораб не е тръгнал да търси Бетина.

– Ти това ли искаш? Да я намери?

– Не.

– Какво тогава?

– Просто не разбирам защо не се опитва – вече по-спокойно отвърна Тристан.

– Не знаеш дали наистина не я търси. Но мисля, че е по-добре да тръгваме, преди да е слязъл долу, а и храната изстина. Искам да се върнем на кораба.

– Какво става с теб, стари приятелю? – засмя се Тристан. – Никога досега не си страхувал да рискуваш.

– Да, но едва започнах да опознавам най-малката си дъщеря, а

Малома отново е бременна. Този път може да е момче. Иска ми се да видя сина си, преди да умра.

Тристан се намръщи, но се надигна от стола. Докато вървяха към кораба, той си мислеше за безсънните нощи, които бе прекарал през последния месец, питайки се от кого е детето, което Бетина носеше.

ТРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

В къщата бе приятно хладно, въпреки че лъчите на следобедното слънце огряваха белите каменни стени. Бетина бавно се спусна по стълбите, облечена с жълта памучна рокля без ръкави. През едната ѝ ръка бе праметната голяма пухкава кърпа.

Докато живееше във Франция, тя се обличаше с рокли по последна мода, въпреки че ненавиждаше сложните и неудобни дрехи. Сега, на този тропически остров, младата жена захвърли широките долни фусти, стегнатите корсажи, големите дантелени яки и подплънките около талията, които придаваха женствена закръгленост на фигурата ѝ. Нека Тристан да види колко са слаби краката ѝ и да потърси някоя с по-пищни форми за задоволяване на похотливите си желания.

Бетина със задоволство огледа просторния салон. Ярките гоблени по стените, които Жако бе извадил от мазето, и белите завеси на прозорците, придаваха на стаята уютен и приятен вид.

За щастие в къщата имаше много мебели, които Тристан бе отмъкнал от испанските кораби, така че подредиха останалите стаи.

Плячката се държеше заключена в мазето и жените нямаха право да влизат там. Жако увери Бетина, че в него няма нищо тайнствено, ала на нея ѝ се стори доста странно, че Тристан толкова бързо бе намерил обувки за нея и за майка ѝ, при това с подходящия размер.

Младата жена прекара сутринта с Малома. Двете се бяха сприятелили, а тъй като и Малома бе бременна, имаха много общи неща. Жените се занимаваха с шиенето на бебешки дрешки, но въпреки че работата ѝ доставяше удоволствие, Бетина не можеше напълно да прогони Тристан от мислите си.

Той беше заминал ядосан и бе взел само половината от хората си. Дори не се бе сбогувал с нея, тъй като същия ден между тях бе избухнала голяма разпрavia. Младата жена непрекъснато си повтаряше, че той въобще не ѝ липсва и отсъствието му я прави щастлива; не знаеше кога ще се върне, но се надяваше да не е скоро.

Бетина влезе в кухнята и вдъхна от приятния аромат на топъл хляб. Отчупи си коричка и излезе във вътрешния двор. Там един едър русокос млад мъж сковаваше дъските на нов диван. Тя одобрително се усмихна, когато Жако вдигна глава и я погледна.

– Имаш талант за дърводелец, Жако – рече тя, оглеждайки работата

му. – Да не би по-рано да си бил дърводелец?

– Аз съм корабният дърводелец, мадмоазел. Обичам да работя с дърво.

– От колко време си с капитан Тристан?

– Откакто той купи „Дръзката лейди“. Капитанът е прекрасен човек и се отнася много добре с хората си, но сега, когато имам жена и две деца, ми се иска да се откажа от морето.

– Значи възнамеряваш да се установиш на сушата?

Бетина си помисли, че има и благородни мъже сред хората на Тристан.

– Да. Двамата ми сина са вече големи и имат нужда от баща си. Смятах да попитам капитана дали мога да остана на острова. Тук имам малка хижа, но мога да я постегна, а този остров е прекрасно място за отглеждане на деца.

– Предполагам, че си прав – младата жена огледа свежата зеленина, която я заобикаляше. – Е, желая ти приятен ден, Жако.

Тя прекоси зелената поляна и се запъти към гората. Беше открила едно тайно място и почти всеки ден ходеше там. Започна да ѝ се струва, че винаги е живяла на този красив остров, че изминалите месеци са само сън и тя никога не е срещала мъж на име Тристан. Ала колкото и да се опитваше да мисли за приятни неща, той винаги се промъкваше в мислите ѝ.

Беше пролет и островът бе още по-красив. Небето бе чисто, слънцето грееше, а планината се извисяваше в далечината, обвита в прозрачна мъгла.

Бетина бавно си проправяше път през гъстата гора. Палмовите дървета изпълваха въздуха с екзотично ухание, а в подножието им се виждаше килим от ярки цветя – сини, лилави, жълти и розови.

Скоро чу шума от потока, който се спускаше от планината. Още няколко крачки и най-после бе в своя малък рай – малко езерце, което се бе образувало от бистрата планинска вода. На отсрещния край имаше хибискусови храсти и големи красиви цветя в яркожълто и червено. Бетина реши, че преди да си тръгне ще набере малко, за да украси салона. Когато стигна до езерото, постла кърпата на земята и започна да се съблича. Наоколо имаше високи дървета, гъста папрат и цветя, надвиснали над кристално чистата вода. Младата жена се чувстваше сигурна, скрита от чужди погледи.

Пристъпи в хладните води, питайки се дали когато Тристан се върне, ще може да запази в тайна от него своя малък рай. Ала в същия миг

се ядоса на себе си. Защо не можеше поне за малко да престане да мисли за Тристан?

ТРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

– Чуваш ли ме, Тристан, или отново мислеше за острова? – попита Жюл.

– Каза ли нещо? – Тристан го погледна със замъглени очи, които внезапно потъмняха от отвращение, при вида на малката и задимена стая.

– Тортуга е отвратително място – промърмори младият мъж.

– Защо, по дяволите, Бастида не е тук заедно с шайката си от разбойници и убийци?

– Доколкото си спомням, преди обичаше да идваш тук, за да събудиш дявола у себе си – напомни му Жюл. – Поне знаеш с каква задача си се заел и с какви хора ще си имаш работа.

– Май смелостта ти се е завърнала, а?

– Предпочитам тази дупка, отколкото сам да се пъхам в ръцете на врага си.

– Съжалявам за станалото в Сен Мартен – сериозно рече Тристан.

– Ти рискува живота си, не аз. Обиколихме вече три пристанища, а все още не знаем нищо за Бастида. Защо не се откажеш, Тристан?

– Ще се откажа, когато го намеря – Тристан си напълни втора чаша с ром.

– Знаеш, че преди да хвърлим котва в пристанището, моряците разговаряха с мен. Те са нетърпеливи да се върнат у дома.

– Защо? Не се ли забавляват във всеки пристанищен бордей?

– Те искат да се върнат у дома, и то със свещеник.

– Какво? – Тристан изумено го изглежда.

– Предполагам, че искат да сключат законен брак – засмя се Жюл.

– Банда глупаци! Не им ли стига благословията на старейшината? Предполагам, че и ти си сред желаещите?

– Всъщност, да. Мадлен доста ми говори, че не бива да продължавам да живея в грях с Малома.

– Значи това е нейна идея... би трябвало да се досетя. И къде, смяташ, да намериш свещеник? А ако намериш, откъде си сигурен, че ще пожелае да дойде с нас?

– Защо пък да не пожелае? След като чуе, че толкова много мъже и жени живеят в грях, а сега искат да получат божията благословия, няма начин да не се съгласи. Та нали това е негов дълг.

– Добре. Ако намерите свещеник, няма да имам нищо против. Обаче все още смятам, че това е глупаво и смешно.

Жюл замислено го изгледа.

– Няма ли да посетиш вдовицата, докато сме тук?

– Не съм мислил за това – отвърна Тристан. Изобщо не се бе сещал за красивата вдовица Хейджън, въпреки че тя живееше само на няколко крачки от кръчмата и когато идваше в Тортуга, винаги я посещаваше.

– Какво извинение ще измислиш затова, че не искаш да се позабавяваш една две нощи? – невинно попита Жюл.

– Нима се нуждая от някакво извинение? – Тристан учудено повдигна вежди.

– Досега не си се отказвал от красивите жени.

– Имам други грижи. Трябва ли да ти напомням, че не пътуваме за удоволствие? – попита Тристан с раздражение.

– Не, но без помощта на вдовицата нямаше да можеш да купиш кораба, с който сега търсим Бастида. А сигурно са й казали, че „Дръзката лейди“ е в пристанището. Ще бъде разочарована, ако не я посетиш.

– Ако смяташ да ме накараш да се чувствам виновен, стари приятелю, не си познал. Вече й изплатих дълга си.

– Беше много радостен, когато тя ти продаде толкова изгодно „Дръзката лейди“.

– Това беше преди шест години и не забравяй, че Маргарет Хейджън е много богата жена. Когато съпругът ѝ умря, ѝ остави шест кораба. Тя нямаше нищо против да се отърве от „Дръзката лейди“.

– Защото иска теб.

– Ласкаеш ме, Жюл. Дамата има безброй любовници, тя обича мъжете. Освен това ще иска да ѝ отдели твърде дълго време, а аз не съм в състояние.

– Можеш да се справиш – небрежно подхвърли Жюл.

– Мога, но не искам.

– Какво става с теб, Тристан? Знаеш, че вдовицата има сведения за всеки кораб, който хвърля котва в пристанището. Освен това тя знае, че търсиш Бастида. Ако я посетиш, можеш да узнаеш нещо за испанеца.

– Защо толкова настояваш да се видя с нея?

– Вече близо два месеца търсим Бастида, а Бетина Верлен не излиза от ума ти. Надявах се, че вдовицата ще ти помогне да я забравиш за малко.

Жюл беше прав. Мисълта за Бетина и детето, което очакваше, тормозеха нощите му. Съмняваше се, че Маргарет Хейджън ще му помогне

да забрави за русокосата францужойка, но можеше да му каже нещо за Бастида.

– Добре – въздъхна тежко той. – След няколко часа ще се видим на кораба.

– Забавлявай се, приятелю. Няма закъде да бързаме – кимна Жюл.

Тристан се усмихна и поклати глава. Излезе от кръчмата, огледа улицата и въздъхна. Наистина нямаше никакво желание да се среща с красивата вдовица, въпреки че досега винаги бе нетърпелив да я види. Макар да бе няколко години по-голяма от него, тя бе очарователна жена и много страстна любовница.

Младият мъж мина покрай малък бижутерски магазин и реши да влезе. Може би една огърлица от перли щеше да успокои вдовицата, когато ѝ кажеше, че няма да остане при нея през нощта. Но защо, по дяволите, да не прекара нощта с нея? Един ден нямаше да го забави, а щеше да се наслади на ласките на жена, която го желаше и която с радост щеше да го приеме в леглото си.

Реши да не купува подарък, но чифт обици привлякоха погледа му – малки красиви диаманти в сребърна обковка, а в средата блестеше голям тъмносин сапфир, който му напомни цвета на очите на Бетина, когато беше щастлива. Колко му се искаше отново да види очите ѝ тъмносини, а обичите чудесно щяха да отиват на нежната ѝ бяла кожа и копринената ѝ сребристоруса коса.

Купи обичите и за всеки случай взе и перлената огърлица.

Маргарет Хейджън го видя от прозореца и преди той да почука, вратата се отвори и погледът му срещна чифт разгневени тъмновиолетови очи. Ала гневът в тях бързо се стопи. Маргарет обви ръце около врата му и се притисна към него.

– Ах, Тристан, толкова много ми липсваше – прошепна тя. Хвана го за ръката и го привлече вътре. – Бях толкова ядосана, когато тази сутрин не дойде – скара му се тя, – но сега си тук и вече нищо няма значение. – Прегърна го през кръста и понечи да го поведе нагоре по стълбите към спалнята си.

– Не си се променила, Маргарет – меко се засмя той.

– Но ти си се променил. Обикновено ме грабваше на ръце и ме понасяше по стълбите дори преди да съм ти казала добре дошъл. При друга жена ли си бил тази сутрин? Това ли те задържа? – гневно го стрелна с поглед вдовицата.

– Не, забавих се, за да ти купя подарък. – Тристан измъкна перлите от джоба си.

Лицето ѝ светна от удоволствие и тя повдигна косата си, за да закопчае огърлицата. Погледна го, усмихна се и нежно погали перлите.

– Знам, че не ти е била необходима цяла сутрин, за да ги купиш, но повече няма да ти досаждам с въпроси. – Взе ръката му и го поведе към дивана, тапициран със светложълта коприна. – А сега ми кажи защо си обръснал красивата си брада? Не че имам нещо против, но изглеждаш толкова млад без нея.

– Трябваше да направя нещо, но оттогава свикнах без брада.

– Но защо е трябвало да се обръснеш? Това е глупаво – повтори тя.

– Това е дълга история, Маргарет. Боя се, че нямам време, за да ти я разкажа. След няколко часа ще отплавам.

– Но защо?

– Знаеш, че никога няма да се успокоя, докато не намеря Бастида. И въпреки че ограбването на испанските кораби да ми носи чудесни печалби, отнема цялото ми време, а аз трябва да го посветя само на търсенето на Бастида.

– Защо не се откажеш, Тристан? Може би никога няма да го намериш.

– Някой ден пътищата ни ще се пресекат, убеден съм в това. – Гласът му потрепери от омраза.

– Трябва да ти кажа, че преди два месеца Бастида беше тук.

– По дяволите! – извика младият мъж и стисна юмруци. – Защо не дойдох първо тук? Вече можех да съм го хванал, ако умът ми не бе зает другаде.

– Съмнявам се, че щеше да го откриеш, Тристан.

– Той остана само два часа и, изглежда, също търсеше нещо или някого.

– Какво друго можеш да ми кажеш?

– Боя се, че не е много. Бастида търсеше някакъв търговски кораб и си тръгна, когато разбра, че не е в пристанището.

– Но защо е търсил търговски кораб?

– Нямам представа. Но ако претърсва всички острови, както правиш и ти, и стои само по един ден, има много малка вероятност да попаднеш на него.

– Може би си права.

– Тогава защо не останеш тук известно време? – с надежда попита тя и плъзна ръка по гърдите му.

– Не. Трябва да тръгвам – рече Тристан и бързо стана.

– Има друга жена, нали? – попита Маргарет и направи безуспешен

опит да се усмихне.

Той реши, че е най-добре да ѝ каже истината.

– Да.

– Хубава ли е? О, разбира се, че е. Когато каза, че умът ти е бил някъде другаде, имаше предвид тази жена, нали? Сигурно много я обичаш.

– Не я обичам, но я желая. Тя ме е обсебила – гневно отвърна Тристан.

– А какви са нейните чувства към теб?

– Тя ме ненавижда до дъното на душата си, но аз не мога да я виня – тихо се засмя той. – И навярно защото ме мрази, аз я искам толкова много. За мен тя е предизвикателство.

– Трудно ми е да повярвам, че някоя жена би могла да те мрази, Тристан – тя се повдигна на пръсти и леко го целуна по бузата. – Но ако си сигурен, че не я обичаш, аз мога да почакам, докато ти омръзне.

– Е, все пак, докато чакаш, не се отказвай от многобройните си любовници – подразни я той.

– Знаеш, че никога няма да го направя – засмя се Маргарет. – Освен ако, разбира се, не пожелаеш да се ожениш за мен. Бих се отказала от всички мъже заради теб, Тристан. Ти го заслужаваш.

Тристан напусна дома на Маргарет развеселен. Бе решил да прекара нощта с нея, но странно защо не можа да го стори. Старото му желание към нея бе изчезнало. Не знаеше какво ставаше с него, но реши да не мисли за това.

Засега нямаше смисъл да продължава търсенето на Бастида. Щеше да почака, докато испанецът открие това, което търси, и се завърне в Испания. Но сега Тристан щеше да се прибере у дома.

ТРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

След два и половина месеца отсъствие Тристан едва сдържаше вълнението си, когато очертанятията на острова изплуваха в далечината. Трябва да е бил глупак да избяга от Бетина, когато научи за детето. Тя му липсваше. Вече бе на четири месеца и половина, но той мислено се помоли да не е наедряла твърде много, за да може да се люби с нея.

Младият мъж нервно крачеше по палубата, докато корабът му влизахе в малкото заливче, за да пусне котва. Извика на екипажа, че веднага ще слязат на брега и нареди на мъжа, който пазеше на брега, да се качи на кораба, за да го охранява.

Отец Адриан лениво наблюдаваше как моряците припряно се насanianват в малките лодки и се питаше дали да говори с капитана да ги държи настрана от жените им, докато не се извършат брачните церемонии. Ала като видя вълнението, изписано по лицата им, се усъмни, че те ще се съгласят.

Трябваше да се моли церемониите да станат по-бързо. А и капитан Тристан едва ли щеше да му бъде от помощ. Отец Адриан бе научил за французойката, която капитанът държеше на острова, а младият мъж му даде достатъчно ясно да разбере, че няма да допусне вмешателство в личния му живот. Той се чудеше защо моряците искаха да се оженият както подобава за жените, с които живееха, а техният капитан явно нямаше никакво намерение да се ожени за французойката.

След по-малко от двадесет минути лодките вече бяха на брега. Тристан се спусна към къщата. Спря се на вратата, изумен от промените.

– Изглежда, докато ни е нямало, жените не са стояли със скръстени ръце – каза Жюл, когато влязоха вътре. – Трябва да призная, че е станало много хубаво. Те са превърнали тази стара къща в истински дом. Погледни, дори са сложили завеси на прозорците!

Тристан погледната белите завеси и се усмихна. Поне Бетина не си бе ушила сватбена рокля, както искаше.

Капитанът се засмя, като видя как моряците се затичаха към селото. Смехът му събуди Малома и тя се появи на стълбата. Тристан онемя, като видя колко голям бе коремът ѝ. Досега никога не бе виждал жена в напреднала бременност и още веднъж се помоли коремът на Бетина да не е толкова голям. В същия миг го осени мисълта, че тя още не се бе

появила.

– Ще се видим по-късно, Тристан, доста по-късно – каза Жюл и забърза нагоре по стълбите.

Тристан се усмихна, като видя как Жюл прегърна съпругата си. Дейви се съгласи да заведе отец Адриан в селото и Тристан бе доволен, че свещникът няма да е в къщата. Отправи се към стълбата, но един глас го спря:

– Капитане, тя не е във вашата стая.

Младият мъж рязко се обърна и видя Жизел, която излизаше от кухнята. Сърцето му се сви от лошо предчувствие и лицето му потъмня.

– Къде е тя? – остро попита той.

– Няма причина да се разстройвате. Бетина отиде на разходка, както всеки следобед – спокойно отвърна Жизел.

– Къде?

– Нямам представа. Тя винаги излиза сама.

– Радвам се да те видя, капитане – разнесе се гласът на Жако Мартел. – Успешно ли беше пътуването?

– Не, но аз те оставих тук, за да пазиш Бетина и сега ще ти съдере кожата, ако веднага не ми кажеш къде е! – изрева Тристан.

– Тя е в гората, капитане – уплашено отвърна Жако. – Винаги отива по един и същи път и се отклонява към гората, там, където пътеката завива към селото.

– Направо ли продължава, или надясно?

– Направо.

– И защо, но дяволите, си й позволявал да ходи сама в гората?

– Не сте казали, че забранявате да излиза сама, капитане, а освен това тя рече, че не иска никой да я придружава. Настояваше да се разхожда сама и аз не виждам нищо лошо в това.

– По дяволите! Тази жена няма право да настоява за нищо. Преди да тръгна ти дадох точни заповеди как да се държиш с нея и ти трябва да изпълняваш моите нареждания, а не нейните! – избухна Тристан.

– Моята дъщеря не е дете, капитане, и тя може да се погрижи за себе си – намеси се Жизел. – Тя винаги е обичала да се усамотява. Във Франция често правеше дълги разходки съвсем сама.

– Тук не е Франция, мадам! В планината има глигани и ако Бетина навлезе много навътре, те могат да я нападнат и да я разкъсат.

– Да я разкъсат! – Жизел пребледня.

– Тя никога не е навлизола навътре в планината – бързо рече Жако.

– Преди колко време излезе?

– Има вече час – отвърна Жако.

Без да каже нищо повече, Тристан излезе през задната врата и хукна по пътеката. Скоро стигна до мястото където пътеката свиваше към селото и видя смачканата трева. Следите водеха към гората и той се запита дали Бетина не бе открила малкото скрито езерце, в което обичаше да се къпе. Ако наистина то бе целта на разходките ѝ, можеше да разбере защо е настоявала да бъде сама.

Когато видя, че следите наистина водят към малкото планинско езерце, Тристан забави крачки и реши да ѝ устрои малка изненада. Ала когато стигна до дърветата около езерото, гледката, която се разкри пред очите му, го накара да се закове на място. Бетина лежеше на мека трева, напълно гола.

Кръвта закипя във вените му и той алчно впи поглед в тялото ѝ, потъмняло от слънчевите лъчи. Тя лежеше по гръб, с ръце под главата, а мократа ѝ коса бе разпиляна по тревата около нея. Тристан впери поглед в едва забележимо надрелия ѝ корем, обхванат от мъчителни мисли. Там спеше едно дете, но чие беше това дете? Ала бързо прогони неприятните мисли, защото слабините му горяха и единственото му желание бе да я обладее час по-скоро.

– Тристан! – възкликна Бетина, когато отвори очи и го видя надвесен над нея.

Гледаше го, без да може да откъсне поглед от лицето му. Усети как желанието се надига в нея. Той стоеше изправен, с леко разкрячени крака и ръце, отпуснати на бедрата, а слънчевите лъчи огряваха златистата му коса. Прииска ѝ се да прокара пръсти в тази коса, да докосне бронзовото му лице, да усети вкуса на устните му върху нейните.

Видя как Тристан свали ризата, панталоните и ботушите. Ала когато остана гол и лицето му се наведе над нейното, тя видя тържествуващия му поглед, който с един замах помете желанията ѝ. Бързо се изгърколи настрани, за да не може да я достигне и грабна роклята си, за да прикрие голотата си. Стана и притисна дрехата пред гърдите си.

Тристан звучно се засмя.

– Доста дълго време ти трябваше, докато си спомниш, че ме мразиш. Но ти не ме мразиш наистина, нали, Бетина? Защо не се оставиш на желанията да те водят?

О, Господи, нима го бе гледала толкова дълго? Той навярно е съзрял желанието в очите ѝ.

– Не разбирам за какво говориш! – дръзко отвърна тя; страните ѝ пламтяха, но вече се контролираше.

– О, разбираш, малката ми, много добре разбираш – дрезгаво изрече той и се протегна към нея.

– Тристан, престани! – извика Бетина и уплашено се отдръпна. Не се приближавай до мен!

– Имам намерение да те любя, Бетина, и ти много добре го разбираш. Ти също го искаш. Защо не престанеш да се преструваш? – меко попита той.

– Ти си полудял! – гневно извика младата жена. – Ако исках да ме докосваш, щях ли да те моля да не ме доближаваш? Аз все още те мразя, Тристан... не се съмнявай в това.

– Ти лъжеш, Бетина, лъжеш и себе си – тихо рече Тристан, протегна се и я сграбчи за кръста.

– Тристан, моля те! – простена тя. – Ако ме предизвикаш да се боря с теб, това може да нарани бебето!

Той я възседна, без да обръща внимание на молбите ѝ, разтвори ръцете ѝ настрани и се надвеси над нея.

– Ти няма да се бориш с мен, малката ми. Копнях за този миг толкова дълго, че нищо не може да ме спре да те имам – пусна ръцете ѝ и се отдръпна настрани, за да не я притиска с цялата си тежест. Сетне взе лицето ѝ в ръцете си и нежно я целуна. На устните му се появи лукава усмивка. – Не бива да ми се съпротивляваш, заради бебето. То ти дава извинение, за да не се бориш с мен, така че се отпусни и се наслаждавай.

– Но аз не се нуждаю от извинение! Защо ти не го приемеш за извинение и не си намериш някоя друга? – гневно викна Бетина.

– Ако пожелаеш, ще го направя. Ти не искаш да се бориш с мен, Бетина. Единствено твоята гордост те кара да продължаваш.

– Това не е истина!

– Защо си толкова упорита? – Сега имаш причина, за да се откажеш от съпротивата и аз няма да ти се подигравам заради това!

– Не!

Тристан страстно притисна устни в нейните и проникна дълбоко в нея. Усети как ноктите ѝ се впиха в гърба му и се напрегна, очаквайки болката. Ала Бетина отдръпна ръката си и прокара пръсти през косата му, а сетне го погали по врата. Телата им се преплетоха, а когато тя страстно го целуна, удоволствието избухна в него и го понесе до висините на насладата, наслада, която само тази жена можеше да му даде.

Тристан се отпусна на тревата до нея. Бетина седна, обхванала колене с ръцете си, а косата ѝ покри голото ѝ тяло. Бе вперила унил

поглед в бистрите води на езерото.

– Липсваше ми, Бетина – нежно рече Тристан. Отметна косата ѝ и я погали по гърба. – Всеки ден мислех за теб, а особено мъчителни бяха нощите, защото лежах на леглото в каютата и си спомнях с копнеж за тялото ти.

– Сигурна съм, че на сушата си намерил достатъчно жени, които да те излекуват от страданията ти – язвително отвърна тя.

– Да не би да ревнуваш? – засмя се Тристан.

– Това е абсурдно! – Бетина гневно се извърна към него. – Колко пъти ти казах да си намериш някоя друга?

– Много е лесно да го кажеш, но ти не го искаш наистина. Признай си, че и аз ти липсвах, Бетина.

– Разбира се, че не. Как можеш да ми липсваш, като всеки ден се молах да не се върнеш никога? И защо се върна толкова скоро? Намери ли дон Мигел?

– Не, реших за известно време да отложа търсенето си.

– За колко време?

– Тези месеци, които бях далеч от теб, ми се сториха цяла вечност. Реших да остана тук, докато свърши годината, която ти обеща да прекараш с мен.

– Но... това е невъзможно! – извика младата жена. – Когато ти обещах, че ще остана тук една година и няма да се опитвам да избягам, аз смятах, че през по-голяма част от времето теб няма да те има.

– И наистина е така. Отсъствах два месеца и половина и смятам, че това е достатъчно.

– Тогава трябва да съм благодарна, че съм бременна, защото когато наедрия ще ме оставиш на мира. Тогава ще трябва да си намериш някоя друга – хапливо каза тя и се надигна, за да се облече.

Думите ѝ го накараха да се намръщи и той протегна ръка към дрехите си. Ами ако детето се роди с черна коса? А още по-лошо – ако се роди със светлоруса коса като на Бетина. Тогава как ще разбере истината?

– Изглеждаш разтревожен, капитане – подразни го тя и се наведе, за да набере букет от виолетки. – Толкова ли е трудно да решиш коя ще заеме мястото ми?

Той я изгледа продължително, а след това погледът му се плъзна към корема ѝ. Сега, когато се бе облякла, не личеше, че е бременна.

– Видях Малома – каза Тристан, без да обръща внимание на въпроса ѝ. – Тя има доста голям корем, а ти почти не си се променила.

Сигурна ли си, че бебето е на четири месеца и половина?

Бетина звучно се засмя, а очите ѝ заблестяха.

– Искат ли да е на по-малко, нали? Тогава няма да имаш съмнения, че детето е твое. Е, съжалявам, че ще те разочаровам, Тристан, но пресмятанията ми са напълно точни. А сега, ако нямаш нищо против, искам да се прибера.

Той я сграбчи толкова силно за ръката, че цветята паднаха в тревата.

– Но нали каза, че детето е мое?

– Да, казах ти, че е твое.

– Каза, че си излъгала за граф Де Ламбер, но не е изключено сега да ме лъжеш.

– Мисли си каквото искаш, Тристан. И без това няма никакво значение.

– Но то има значение! – гласът му се извиси, а пръстите му се впиха в ръката ѝ. – За Бога, Бетина! Тези съмнения ме подлудяват! Закълни ми се, че детето е мое!

В погледа му имаше толкова болка и отчаяние, че сърцето ѝ се изпълни с жалост. За миг изпита желание да му каже истината и да прогони мъката му, ала бързо си припомни защо бе посяла съмненията в него. Искаше да го накара да страда и той наистина страдаше. Можеше да го успокои, но това бе нейното отмъщение за нещастията, които ѝ бе причинил.

– Всеки път, когато ти се заклевам за нещо, то е защото не ми оставяш друг избор. Сега обаче имам избор и реших да не ти се заклевам. Казах ти, че детето е твое и това е достатъчно.

– Върви по дяволите, жено! – извика той, а очите му се превърнаха в две късчета лед. – Ти не искаш да се закълнеш, защото не можеш да го направиш! Детето е от Де Ламбер!

– Вярвай в каквото искаш – прошепна Бетина. Сърцето ѝ биеше толкова силно, че той сигурно чуваше ударите му.

Тристан вдигна ръка, за да я удари, но бързо я отдръпна.

– Върни се в къщата! – рече той заплашително и се обърна с гръб към нея.

Младата жена мина покрай него, без да каже дума, и се запъти към къщата. След малко се обърна, за да види дали я е последвал, но пътеката беше празна. Усмихна се победоносно. Той бе толкова разгневен, че може би тази вечер нямаше да дойде в леглото ѝ и тя щеше да се наслаждава на самотата си.

Жако Мартел я чакаше пред къщата с разтревожено лице.

– Видя ли капитана? Той... той беше бесен, защото съм ти позволил да се разхождаш сама – бързо рече той.

– Защо да е ядосан заради това?

– Капитанът бе толкова разстроен, че разтревожи и останалите – засмя се Малома. – Майка ти не може да си намери място от притеснение за теб.

– Но това е смешно. Аз съм много добре... поне бях, докато Тристан не ме намери – гневно отвърна Бетина.

Малома отново се засмя.

– По-добре го кажи на майка си. Тя е в салона заедно с Мадлен и Жюл.

– Добре. Не се тревожи, Жако. Съмнявам се, че капитанът ще заговори отново за това. Когато се върне, вероятно ще бъде ядосан, но не защото съм се разхождала сама.

Когато Бетина влезе в салона, видя, че майка ѝ неспокойно крачи нагоре-надолу, а Мадлен и Жюл седяха на дивана пред камината.

– Бетина! – извика Жизел. – Благодаря на Бога, че си добре. Ако знаех, че на острова има диви животни, никога нямаше да ти разреша да се разхождаш сама.

– Никога не съм ходила до планината, мамо, така че няма защо да се страхуваш. Винаги ходех до едно малко езеро, скрито в гората, но повече няма да го правя. – „Не и след всичко, което се случи там“ – мислено си каза тя. Това място беше тайното ѝ убежище, където можеше да забрави за Тристан.

– Къде е Тристан? – небрежно попита Жюл.

– Остана в гората, за да се успокои, предполагам.

– Значи сте се карали заради детето, нали? – в кафявите очи на Жюл проблесна лукаво пламъче.

– Как разбра... Какво те кара да мислиш така? – попита Бетина.

– Знаех си, че това ще се случи, но си мислех, че той ще почака докато...

– Жюл! – прекъсна го Мадлен. – Спри веднага! Не бива да говориш подобни неща!

Жюл се втренчи в нея, а Бетина и Жизел едва успяха да потиснат смеха си. Жюл не бе свикнал да получава заповеди от жена, дори и когато тя му напомняше за майка му.

– Ще се кача в стаята си, да си почина малко – бързо се обади Жизел. – Ще се видим на вечеря – добави тя и излезе.

– А сега, след като мама излезе, довършете това, което искахте да кажете, мосю – усмихна се Бетина. – А ти се успокой, Мади.

– И аз трябва да вървя – смутено избъбри Жюл. – Имам да свърша някои работи...

– Хайде – прекъсна го младата жена, – нека да си довършим разговора. Искаше да кажеш, че Тристан ще почака, докато спи с мен.

– Бетина! – възкликна Мадлен.

– О, замълчи, Мади. Знам, че не бива да се говори за подобни неща, но сега не сме в някой салон във Франция – Бетина се обърна към Жюл.

– Прав сте, мосю, но откъде знаехте, че ще се скараме?

– През последните месеци Тристан непрекъснато се измъчваше от подозренията дали бебето е от него. Предполагах, че като се върнем, ще те попита – той мълкна и смутено се огледа. – Нали той е бащата?

Бетина тихо се засмя.

– Разбира се. Аз му го казах, но той не иска да ми повярва.

В този миг отвън се разнесе гневният глас на Тристан и вратата се отвори с трясък. Той пристъпи в стаята и се намръщи още повече. Отиде до масата и тежко се отпусна на един стол, като им обърна гръб.

Бетина реши, че е по-разумно да не го предизвиква повече и тихо се отправи към стълбите, като се надяваше той да не забележи отсъствието ѝ. Изплашена Мади я последва, а Жюл стана от дивана и седна до приятеля си.

– Бетина ми каза, че не вярваш, че детето е твое – обади се Жюл.

Бетина чу думите му и спря, за да чуе разговора им, скрита в нишата в коридора. Мадлен я погледна с изненада, но тя ѝ даде знак да мълчи и двете се заслушаха в мъжките гласове.

– Знам, че това дете не е мое! – изръмжа Тристан.

– Ставаш смешен, Тристан.

– Върви по дяволите! Тази жена лъже, за да постигне целите си, както понякога и аз правя. Но когато се закълне, че говори истината, аз ѝ вярвам, а сега отказа да го направи.

– Ти си я обидил, като си я накарал да се закълне! – възкликна Жюл.

– Ха! Ще направя нещо повече, ще я накарам да ми каже истината, дори, ако трябва да я набия!

– Няма да го направиш, Тристан – спокойно рече приятелят му.

– Няма ли? – Тристан смаяно го изгледа. – Откога си започнал да я защитаваш? Нали винаги ми казваше, че се нуждае от хубав пердах?

– Да, но когато го заслужава, а сега не е така. Но дори и да го

заслужаваше, пак нямаше да ти позволя да я биеш, защото можеш да нараниш детето, твоето дете!

– Казах ти, че това дете не е мое! Знам, че Бетина лъже, но не знам защо. Когато детето се роди, ще видиш, че съм бил прав. И може би тогава ще разбере каква игра играе тя.

– А може би ще разбереш какъв голям глупак си бил! – грубо отвърна Жюл.

По-късно, когато слизаше по стълбите за вечеря, Бетина срещна Жюл. Спря и леко го целуна по бузата, за да му благодари, че я бе защитил. Жюл се изчерви, а Бетина продължи надолу, оставяйки го в недоумение.

Тристан седеше начело на масата, а лицето му приличаше на буреносен облак. Когато тя седна до него, той изръмжа нещо, но Бетина не му обърна внимание и започна да се храни. На масата цареше мълчание.

Тристан не се докосна до храната. Изпи огромно количество ром, но въпреки това изглеждаше съвсем трезвен. Бетина мълчаливо се нахрани и се върна в стаята си.

Изминаха няколко часа, през които младата жена напразно се опитваше да заспи. Най-после чу стъпки в коридора. Беше сигурна, че тази нощ Тристан няма да иска да спи с нея, но минутите минаваха и тя се зачуди защо не влиза в стаята.

Внезапно вратата шумно се разтвори, блъскайки се в стената. Бетина уплашено се изправи. Тристан отиде до леглото. Надвеси се над нея и се втрени в лицето ѝ.

В гърдите ѝ се надигна гняв и тя отвори уста, за да заговори, но дълбокият му глас я спря.

– Свали веднага ризата си, Бетина. Въпреки всичко, което си казахме днес, аз искам да те любя – говореше спокойно, но очите му бяха студени.

Тя не можа да повярва на ушите си. Той бе изпълнен с гняв към нея, но все още я искаше! Или може би щеше да я накаже?

Опита се да възрази, но той я прекъсна.

– Това не е молба, а заповед, Бетина. Свали ризата си!

Младата жена потръпна, въпреки че в стаята беше горещо. Тристан беше казал на Жюл, че смята да узнае истината, дори и ако трябва да я набие. Вероятно сега щеше да го стори, а Жюл не можеше да я защити.

Изхлузи ризата през главата си и се покри със завивките. Не можеше да си позволи да се бори с него, за да не нарани бебето.

Въпреки че тя бе изпълнила заповедта му, лицето му остана

студено и враждебно. Тристан бавно започна да се съблича.

– Искам да знаеш, че повече няма да търпя лъжливата ти съпротива, Бетина – грубо каза той. – Досега се отнасях внимателно с теб, защото си много хубава и не исках да обезобразявам красотата ти. Бях твърде мек с теб и това ми е грешката.

Излегна се на леглото и я привлече към себе си. Гласът му се сниши до шепот и той продължи:

– Ти си мое притежание и ще нашаря хубавия ти гръб с камшика, ако пак се опиташ да покажеш рогата си. Мога да те прикова с железни вериги за леглото, за да не избягаш. Но най-вече няма изобщо да те погледна. Тогава няма да изпитвам тази болка, която ме изяжда. Господ да ми е на помощ, но дори и мисълта, че носиш копелето на Де Ламбер, не може да ми попречи да те желая.

Устните му диво се впиха в нейните. Бетина знаеше, че Тристан се измъчва и страда. Той я мразеше, но желанието му към нея бе по-силно от омразата, а след няколко минути и нейната омраза се стопи във взаимната им страст.

ТРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Дойде лятото и всичко наоколо се обагри с великолепни ярки цветове. Красиви цветя, каквито Бетина не бе виждала никога досега, омайваха със сладостни ухания и привличаха погледа с нежните си пъстри цветове. Беше очарована от вкуса на манго. Томас Уесли всеки ден ходеше до селото, за да ѝ носи от чудесния плод.

Дните бяха горещи, но хладният бриз разхлаждаше нощите и животът на острова бе като в истински рай. Ала всичко бе помрачено от лошото настроение на Тристан, което не го напускаше, откакто се бе върнал на острова. Бетина се стараше да го избягва, но винаги, когато той видеше надрелия ѝ корем, гневът му се усилваше.

Младата жена вече не ходеше на разходка до малкото езеро, въпреки че сега там сигурно бе още по-красиво, но тя упорито си повтаряше, че Тристан е разрушил удоволствието, което изпитваше на това усамотено място. Вместо това двете с Жизел правеха дълги разходки по брега на морето.

Бетина и майка ѝ разговаряха за приятни неща или просто се разхождаха, потънали в мислите си. Спомняха си за Франция и за приятелите си, но по-често обсъждаха голямото празненство по случай венчавката на десетина двойки от селото, станало преди три седмици.

Въпреки неодобрението си, Тристан позволи церемонията да се състои в салона на къщата, а след това имаше музика и танци. Жителите на селото донесоха печено свинско и други деликатеси и щастливите новобрачни двойки танцуваха до зори.

Бетина се радваше за младите девойки, които вече бяха официално омъжени за избраниците си, ала лицето на Жизел помръкваше всеки път, когато обявяваха поредната двойка за съпруг и съпруга. Бетина разбираше, че майка ѝ иска същото и за нея – щастлив и спокоен брак, но знаеше, че докато е на острова, това е невъзможно.

Една сутрин тя стоеше сама в спалнята и подреждаше малките розови дрешки, които бе ушила за бебето. Изненада се, когато вратата се отвори и Тристан влезе в стаята, защото той рядко идваше при нея през деня. Отиде при нея и се загледа в дрешките.

– Значи се надяваш да бъде момиче – язвително рече той и се облегна на една от страничните колони на леглото. – Аз бих се радвал на дъщеря, ако детето е от мен. Но как мислиш, че ще реагира твоят

възлюбен граф? Обикновено тези превзети благородници искат да имат синове и наследници на титлата и парите им.

Младата жена не му обърна внимание, защото знаеше, че търси повод да се скарат. Тристан седна на един стол до прозореца, извади сабята си и започна да я лъска. Двамата не се поглеждаха и не разговаряха. Ала напрегнатата тишина бе прекъсната от рязко отваряне на вратата и майката на Жизел влезе със зачервено и развълнувано лице.

– Господи, Бетина! – възкликна тя на френски. – Какво му е? – Жизел кимна към Тристан.

– Защо не го попиташ? – тихо отвърна дъщеря ѝ.

– Той няма да ми каже, но ти трябва да ми обясниш какво става между вас. Опитвах се да не се намесвам, но вашата разправия продължи твърде дълго.

– Мамо, не можем ли да говорим за това, когато сме сами?

– Не. Той не разбира френски, а аз искам да поговорим сега. Токущо ми казаха, че една от прислужничките Каино е избягала от къщата, обляна в сълзи. Тя му донесла закуската, а той се развикал, че не била достатъчно топла. Момичето не иска да се върне, защото Тристан я е уплашил до смърт!

– Той само крещи и заплашва, мамо, но няма да ѝ стори нищо лошо.

– Да, но слугите не знаят това, Бетина, и се страхуват да се доближат до него.

– Аз ще поговоря с момичетата и ще им обясня, че той просто си излива гнева върху тях, но няма да ги нарани.

– Но Мадлен ми каза, че ти можеш да сложиш край на лошото настроение на Тристан.

– Не споменавай името му, мамо! Той ще разбере, че говорим за него – уплашено възкликна младата жена.

Хвърли бърз поглед към Тристан, но той изглеждаше зает с работата си и изобщо не им обръщаше внимание. Бетина се намръщи и се запита защо още не бе прекъснал разговора им. Ала в този миг Тристан внезапно стана и се запъти към вратата, мърморейки сърдито за жените и техните проклетни тайни.

Жизел бе много разстроена и не се учуди на внезапното му излизане.

– Не можеш ли да сложиш край на всичко това? – попита тя.

– Вероятно мога – прошепна Бетина.

– Тогава защо, за Бога, не го направиш?

– Ти не разбираш, мамо.

– Обясни ми тогава! – каза майка ѝ. – Защо Тристан се държи толкова отвратително, откакто се е върнал?

Дъщеря ѝ въздъхна и хвърли поглед към вратата, която Тристан бе оставил отворена.

– Тристан мисли, че бебето е от Пиер.

– И Мадлен ми спомена нещо подобно, но аз не можах да повярвам – възбудено рече Жизел. – Та това е абсурдно! Ти не си била дори един ден в къщата на Пиер. Тристан трябва да е полудял, за да мисли, че можеш да се отдадеш на графа преди сватбата!

– Аз го накарах да мисли така.

– Но защо?

– Бях ужасно разгневена, че отново ме отвлече. Той ме унизи, за да ме накаже, че съм избягала от него, и аз исках да си отмъстя. Излъгах го, че доброволно съм се отдала на Пиер. Ала той побесня и му признах, че съм го излъгала. Само че... само че го направих по такъв начин, че съмнението остана. Той забрави за това, но след като му казах, че съм бременна, поиска да знае от кого е детето. Аз му казах, че е негово, но отказах да се закълна и той реши, че бебето е от Пиер.

– Но защо си направила това, Бетина? Защо не му кажеш истината?

– Но аз му казах истината – отвърна младата жена.

– Тогава защо си го накарала да се усъмни за детето?

– Ти ми каза, че е грешно да желая смъртта му и аз реших да си отмъстя по друг начин. В началото отмъщението ми достави огромно удоволствие, но...

– Но сега съжаляваш?

– Да.

– Тогава кажи на Тристан какво си направила. Бетина избягна погледа на майка си и тъжно се загледа в малките дрешки в ръцете ѝ.

– Вече е твърде късно. Мислих си за това, но дори и да му разкажа всичко, той няма да ми повярва. Ще си помисли, че отново го лъжа и винаги ще се съмнява, даже да се закълна, че детето е негово.

– Ти вече не мразиш Тристан, нали? – тихо попита Жизел.

– О, мамо, и аз не знам. Желанието, което изпитвам към него, ме смущава и обърква. Понякога го желая толкова много, колкото и той мен, а понякога го ненавиждам. Той е арогантен, груб и аз никога няма да забравя какво ми причини.

– Той те взе против желанието си, но сега казваш, че го желаеш.

– Но не става дума за това!

– Така ли? Приеми съвета ми, скъпа, и се опитай да разбереш чувствата си. Годината, която той поиска от теб, скоро ще свърши. – С тези думи майка ѝ излезе от стаята. Бетина остана сама, вперила празен поглед в пространството.

ТРИДЕСЕТ И ПЕТА ГЛАВА

Почти целия ден, Бетина прекара в борба със себе си. Дори забрави да слезе за обяд, но накрая реши, че няма да загуби нищо, ако признае всичко на Тристан. Напротив – можеше да спечели. Липсваха ѝ ленивата му усмивка, веселите искрици в очите му, омагьосващите ласки, но особено ѝ липсваше неговата нежност.

Искаше си обратно стария Тристан. Изведнъж я обзе странно щастие, че носеше под сърцето си неговото дете и ѝ се прииска и той да го сподели. Не разбираше защо за нея стана много важно Тристан отново да се превърне в предишния весел и очарователен мъж. Излезе от стаята с твърдото намерение да говори с него и да оправи нещата помежду им.

Спусна се по стълбите, но видя, че салонът е празен, и излезе от задната врата, за да види дали Тристан не е в задния двор.

Той лежеше на дивана пред камината. Видя, че Бетина се е запътила към задната врата и понечи да я последва, но го спря глъчката, идваща от предния двор.

Бетина също чу шума, но преди да отиде и да разбере какво става, видя група мъже, които пресякоха ливадата и се отправиха към селото. Тя се намръщи, защото тези мъже бяха непознати. В този миг откъм салона се чу нисък женски глас.

– Тристан, ти очарователен негоднико, едва те познах! Значи най-после си обръснал брадата си. Много ми харесваш така, винаги съм го знаела.

– Измина доста време, Габи – развълнувано отвърна Тристан.

Бетина се обърна смутено и видя една жена с гъсти медночервени къдрици, които се спускаха до кръста ѝ. Беше облечена като мъж, а прилепналите ѝ панталони очертаваха дълги и стройни крака. На кожен ремък, праметнат през рамото ѝ, висеше дълга сабя, а в колана ѝ бе затыкнат камшик. Стоеше гордо изправена в средата на стаята, с лице към Тристан.

– Исусе Христе! Не мога да повярвам на очите си! Какво си направил с тази къща? Ако не те познавах, щях да си помисля, че тук е пипала женска ръка – възкликна червенокосата жена. – Ти, копеле! Да не си довел тук онази вдовица? По дяволите, Тристан, ако тя най-после те е накарала да се ожениш за нея, аз ще...

– Достатъчно, Габи – прекъсна я Тристан, като видя, че Бетина стои

пред задната врата. – Маргарет не е тук, нито пък някога е идвала.

– Добре. Това си е за нейна сметка, а аз само ще спечеля – засмя се Габи. – Смятам да прекарам известно време само с теб, в тази къща. Ще те заключа в онази прекрасна спалня на горния етаж и ще си припомним миналото. По дяволите морето!

– Не си се променила – засмя се Тристан. – Както винаги нямаш срам.

– Ти също не си се отличавал с прекалена срамежливост, нали, любов моя? А сега ела да ме поздравиш, както трябва, иначе ще си помисля, че селските курви са те изтощили.

При тези думи Бетина пребледня и стомахът ѝ се спи, Червенокосата красавица обви с ръце врата на Тристан, притегли го към себе си и страстно впи устни в неговите. Целувката им бе дълга и страстна, и проклет да е, той ѝ се наслаждаваше и отвръщаше със същия плам.

В този миг някой я докосна по рамото и Бетина уплашено извика и се обърна. Видя груб мъж с гладко избръсната глава. Беше бос, а тясното кожено елече едва прикриваше голите му гърди. Бетина инстинктивно разбра израза на тъмните му, блестящи очи.

– Знаех си, шъ тря'ва да чакам дълга опашка в селото и виж к'во си намерих тук – говореше сякаш повече на себе си, но очите му жадно изучаваха тялото ѝ. – Намират ли се наоколо още кат тебе или шъ трябва да те делия с приятелите си?

Бетина се запита дали и този път Тристан ще ѝ се притече на помощ, или ще бъде прекалено зает с червенокосата хубавица, за да ѝ обърне внимание. Реши сама да се защити.

– Мосю, аз съм бременна! Не виждате ли?

Той я привлече към себе си и устните му се разтеглиха в развратна усмивка.

– Т'ва, което виждам, е че си дяволски по-красива от курвите в селото. Доста отдавна не съм бил с бяла жена.

– Пуснете ме, мосю, или ще викам! – бързо изрече Бетина и гласът ѝ се извиси.

– Не, няма да го сториш, щото шъ разсърдиш моя капитан. Тя не обича да я прекъсват, а май сега е доста заета.

Бетина се опита да отскубне ръката си, но мъжът я стисна още по-силно и се наведе, за да я целуне. Младата жена извика с треперещ глас, но Тристан вече бе при тях. С един замах дръпна мъжа от нея и я закри с едрото си тяло.

Червенокосата жена бе последвала Тристан, с пребледняло от гняв

лице. Но преди да отвори уста, той се извърна, заби юмрук в челостта на непознатия и той се просна на пода, плюейки кръв. Лицето му бе бяло като платно и той с ужас погледна към Тристан.

– По дяволите, Тристан! – гневно извика Габи. – Нямах право да биеш хората ми! Отиде твърде... – Спря, когато видя Бетина, която пристъпи напред. Стаята се изпълни със зловеща тишина, когато тъмнозелените очи на Бетина се срещнаха за пръв път със стоманеносивите очи на другата жена. – Коя е тя? – властно попита червенокосата.

– Името на дамата е Бетина – усмихна се Тристан.

– По дяволите! – изфуча Габи. – И пет пари не давам как се казва! Какво прави тук? И щом един от хората ми иска да я има, ти защо трябва да го спираш?

Тристан присви очи.

– Това можеше да се избегне, Габи, ако ми беше дала възможност да ти обясня навреме. Но сега ще го обясня на твоя човек! – обърна се към мъжа, а очите му студено заблестяха. – След като разкрасих физиономията ти, може би по-добре ще разбереш това, което ще ти кажа. Бетина не е единствената бяла жена на острова. Има още две жени – майка ѝ и прислужницата ѝ – и никоя от тях няма да бъде докосвана. Но тази специално се намира под мое покровителство – кимна към Бетина и продължи: – Ще убия всеки, който се приближи до нея! Предай думите ми и на останалите и се постарай добре да ги разберат!

Мъжът се изправи с усилие и бързо се отправи към задната врата.

– Какво искаш да кажеш с това, че тя е под твое покровителство? – избухна Габи и лицето ѝ пламна от гняв.

Бетина заговори, преди Тристан да успее да отвори уста.

– Тристан се изрази прекалено любезно, мадмоазел – сладко се усмихна тя. – По-правилно би било да каже, че аз съм негова собственост.

– Да не би да се е оженил за теб? – смаяно попита червенокосата жена.

– Не.

– Тогава значи си робиня! – от все сърце се засмя Габи. – Трябваше да се досетя.

– Робиня с особени задължения, мадмоазел – отново се усмихна Бетина. – Всъщност аз обслужвам Тристан само в леглото – и тя излезе от стаята, без да погледне назад, и не забеляза развеселения израз на лицето му.

Не бе спечелила кой знае колко от това, което бе заявила на червенокосата хубавица, освен че сега Габи бе много ядосана. Но колко ли

дълго щеше да му се сърди? И дали Тристан отново щеше да я целуне?

Габи беше много красива жена, със зашеметяващо тяло, а Бетина бе загубила стройната си фигура и коремът ѝ бе доста наедриал. Дали Тристан щеше да послуша съвета ѝ и да предпочете другата жена, която да задоволява нуждите му в леглото? Щеше ли да ѝ каже да напусне спалнята му, за да може да се забавлява с червенокосата хубавица? И защо тази мисъл ѝ причиняваше толкова силна болка, сякаш някой забиваше нож в сърцето ѝ?

Когато изкачи стълбите, Бетина тръгна по коридора, вместо да отиде в стаята си. Отиде до големия прозорец и се загледа в прелестите цветя, които пълзяха по стените, разцъфнали в нежни и уханны цветове.

Запита се дали Томас Уесли и днес ще ѝ донесе вкусни плодове и защо къщата бе толкова необичайно тиха. Когато по-рано бе слязла, долу нямаше никого. Обикновено двете местни момичета работеха в кухнята, а моряците си почиваха край дългата маса. Къде бяха отишли всички?

Изведнъж сърцето ѝ се сви при мисълта, че и майка ѝ може би не е в къщата. Бързо отиде до стаята на Жизел и влезе. Отдъхна си с облекчение, когато видя, че майка ѝ бе седнала на един стол до прозореца и гледаше навън.

– Поне ти си тук – въздъхна тя.

Жизел се извърна. Лицето ѝ изразяваше загриженост.

– Видях някакви мъже, които тичаха към селото.

– Да, и аз ги видях. Изглежда, че имаме посетители – сухо отвърна Бетина и се настани до майка си. – Но къде са останалите? Когато преди малко слязох долу, къщата беше празна.

– По желание на Тристан – малко нервно отвърна Жизел. – Когато слязох долу тази сутрин, след като бяхме разговаряли, той каза на всички да излязат от къщата.

– Но защо?

– Каза, че иска да остане сам, но се държа много странно. Не ни заповяда да напуснем, а любезно ни помоли. Не разбирам каква е причината за тази промяна в настроението му. Както и да е, слугините и Малома отидоха до селото, за да навестят родителите си, а Жюл заведе Мадлен да ѝ покаже новата къща, която строи. Аз не исках да излизам и затова дойдох в стаята си. Когато видях онези непознати мъже, се уплаших, но не посмях да сляза долу, за да не предизвикам отново гнева на Тристан.

– Сигурно щеше да го ядосаш, защото щеше да прекъснеш

прегръдките му.

– Значи си ми казала истината и вече всичко ще е наред?

– Не, мамо. Тристан не прегръщаше мен, а капитана на онези мъже, които си видяла.

– Една жена командва онези грубияни? – зелените очи на Жизел се разшириха от изумление.

– Да, а тя е много красива. Чух я как разговаря с Тристан. Те се познават от дълго време и преди са били любовници. Тя е дошла тук, за да бъде с него – тъжно завърши Бетина.

– Дори да е така, забравяш, че Тристан те желае – напомни ѝ майка ѝ.

– Не, вече не ме желае. Аз видях как я целуваше, мамо. Той се наслаждаваше на тази целувка. Мислиш ли, че ще предпочете надебеляло тяло, като моето, когато може да има в леглото си слабо и гъвкаво, като нейното?

– Да не би се каниш да се предадеш. Трябва да му признаеш всичко и да се бориш за него!

– Няма с какво да се боря.

– Но ти носиш неговото дете! Кажу ми истината.

– Аз бях решила да го сторя, но мисля, че вече е твърде късно. Тя е тук. Той ще си помисли, че лъжа, защото го ревнувам от нея.

– А ти ревнуваш ли? – меко попита майка ѝ. – Ревнуваш ли от тази жена?

– Може би. Много ме заболя, когато видях как Тристан отвърна на целувката ѝ. Но това е само защото твърде дълго го имах само за себе си.

– И това ли е единствената причина?

– О, стига, мамо. Аз не го обичам, ако това е, което се опитваш да ме накараш да призная. Има много причини за ревност, не само от любов.

– Какво смяташ да правиш?

– Знам, че Тристан сигурно ще ми каже да освободя спалнята му, за да се наслади на червенокосата си любовница. Бих искала да остана при теб.

– Разбира се, че можеш да останеш при мен, няма защо да се тревожиш за това – увери я Жизел, – но аз мисля, че грешиш.

– Не, не греша. Ти още не си виждала тази жена. Тристан не би могъл да ѝ устои, дори и да иска. След вечеря ще дойда при теб. Няма да му дам възможност да ме помоли да напусна спалнята.

Бетина беше много потисната, но дълбоко в сърнето си не бе решила да се откаже от Тристан. В ушите ѝ още звучаха думите на майка ѝ: „Ти го искаш, така че се бори за него.“ Ала как да го стори? Всичко, което можеше да стори, бе да си направи прическа и да облече нова рокля. Преди да слезе на вечеря, Бетина положи много повече грижи за разкрояването си, отколкото досега.

Избра си рокля от бял бродат със златиста бродерия, която бе ушити съвършено. Това беше специална рокля и младата жена смяташе да я облече за сватбените церемонии, но не можа да я довърши навреме. Квадратното деколте на роклята бе ниско изрязано и разкриваше прекрасните ѝ наедрели гърди. Когато се движеше, през пролуките, проблясваха белите ѝ гладки рамене.

Мадлен ѝ помогна да подреди косите си в красива прическа, като през цялото време изразяваше открито мнението си за жената капитан. Мади, също както и Жизел, смяташе, че Бетина няма за какво да се тревожи, но младата жена не забравяше, че в този момент Габи е в салона с Тристан.

Най-после Бетина бе готова да слезе в салона. Огледа се за последен път пред огледалото и с удоволствие видя, че падащата на богати дипли рокля отлично прикрива наедрялата ѝ фигура.

Когато Мадлен отвори вратата, чу силен смях, идващ от долния етаж. Бетина позна безгрижния смях на Тристан и остра болка прободеше сърцето ѝ. Помоли Мадлен да тръгне преди нея, тъй като се нуждаеше от няколко минути, за да събере сили.

Когато влезе в салона, остана изненадана, че около дългата маса бяха насядали моряците от екипажа на Габи. Тези, които седяха с лице към нея, я гледаха със зяпнали уста, а останалите мъже се обърнаха, за да видят кой е този, който предизвиква такова смайване у другарите им. Всички мъже я съзерцаваха като омагьосани, защото Бетина приличаше на слънчево видение, изникнало от мрака. Тристан също не можеше да откъсне очи от нея, но тя го погледна и се обърна към Габи, която бе седнала до Тристан и тялото ѝ бе притиснато до неговото.

Габи не се бе преоблякла, нито се бе изкъпала, тъй като явно не искаше нито за миг да остави домакина си сам. В този миг лицето ѝ бе пламнало от гняв, защото като всички красиви жени, тя бе свикнала да е център на внимание, а Бетина бе привлякла всички мъжки погледи.

В стаята настъпи напрегнато мълчание, докато мъжете проследяваха с поглед как Бетина заема мястото си до Тристан. Сивите очи на гостенката гневно блеснаха, когато срещнаха зелените очи на Бетина.

Тристан се облегна на стола, а ъгълчетата на устните му се изкривиха в дяволите усмивка.

– Забрави да ме представиш на приятелката си, Тристан – тихо каза Бетина и наруши неловкото мълчание.

Тристан погледна искрящите ѝ очи и притеснено се изкашля.

– Аз съм Габриел Дрейтън – студено прозвуча гласът на Габи и със капитан на „Червения дракон“. Тристан ми разказа как те е придобил, Бетина, но не ми каза цялото ти име, а то е?

– И по-рано ти казах, че имам причини да не ти казвам името ѝ, Габи – рязко се намеси Тристан. – Смятам, че не е нужно да задаваш повече въпроси.

Бетина учудено го погледна; спомни си, че той не бе казал цялото ѝ име и когато я представи на капитан О'Кейси. Нямаше за какво да се срамува от името Верлен, но сетне погледна към майка си и ѝ се усмихна. Всъщност тя нямаше правото да носи името Верлен, а тъй като баща ѝ не я бе признал, нямаше правото да носи и името Райън.

Габи настръхна, когато видя усмивката на Бетина. Значи тази русокоса французойка бе горда от подкрепата на Тристан. Той ѝ бе казал, че Бетина се намира под негово покровителство, но тя едва сега видя колко далеч се простираше то.

– Не знаех, че робините носят такива великолепни рокли, нито пък, че им е позволено да се хранят на масата на господаря си – злобно рече Габи. – Това вече утвърдена практика ли е, или Бетина е изключение, Тристан?

Жюл се изкашля, а Жизел гневно скочи на крака, за да възрази, но Бетина бързо отговори, като се усмихна мило:

– Тристан е много добър господар. Той...

– Винаги ли отговаряш вместо него? – прекъсна я червенкосата с глас, треперещ от злоба.

– Достатъчно! – изръмжа Тристан и един мускул на бузата му затрептя. – Ясно ти обясних какво е положението на Бетина в къщата ми, така че престани да я разпитваш!

– Ти ми разказа доста интересни неща, включително и това, че детето, което носи, не е от теб – грубо се засмя Габи. – Кой е бащата тогава? Някой от твоите хора? А може би е твоя стар приятел Жюл? Той ли я облада първи?

– Отиде твърде далеч, жено! – извика Жюл и гневно удари с юмрук по масата. – Аз никога не съм докосвал дамата, нито пък някой от хората ни. Само този негодник, който седи начело на масата, е имал това

удоволствие! – Тристан се усмихна, но никой не забеляза усмивката му, защото Жюл бе привлякъл вниманието на всички. – И ти грешиш като смяташ, че Бетина е робиня, защото тя не е. Тя е тук само защото се закле да остане до края на годината, а след това ще си замине – гневно завърши Жюл.

– Наистина ли? – смехът на Габи изпълни стаята и тя се обърна към Бетина. – Не ти ли харесва тук?

Смехът прозвуча като барабанен звук в главата ѝ. Бетина погледна към Тристан и видя, че той е забил поглед в чашата си с весел израз на лицето. Усети как очите ѝ се напълниха със сълзи, бързо стана и се спусна към стълбите. Нямаше да се разплаче пред тази жена! Гръмкият смях на Габи я последва до стаята ѝ. Когато влезе в спалнята на Тристан, за да събере дрехите си, сълзите вече безпрепятствено се стичаха лицето ѝ. Набързо събра вещите си и побягна към стаята на Жизел.

– Донесох ти нещо за хапване, Бетина – каза майка ѝ. – Не биваше да позволяваш на онази жена да те разстройва. Тя го прави нарочно и ти добре знаеш защо.

Бетина се бе свила в креслото до прозореца, облечена в светложълта долна риза.

– Тристан още ли е с нея? – спокойно попита тя, докато поемаше таблата от ръцете на майка си.

– Да, но те не са сами. Той стана, за да те последва, но онази кучка му се присмя и го накара да остане. О! Тя толкова ме въбсява, че ми се иска да ѝ издера очите!

Бетина мрачно се усмихна.

– И аз се чувствам така, мамо, само дето не го казах първа. Виждаш как се промени Тристан след нейното пристигане. Лошото му настроение изчезна и той забрави гнева си.

– Значи ти се отказваш, така ли? А не ти ли е минавало през ум, че Тристан нарочно се държи така, за да те накара да ревнуваш?

– Но защо? Той не знае, че аз го видях, когато я целуваше. Не, нека не говорим повече за това. Стана късно, а аз се чувствам напълно изтощена.

– Нищо чудно след всичко, което се случи днес, но то трябва да се храниш. Трябва...

– Знам, мамо – прекъсна я с усмивка дъщеря ѝ, – трябва да мисля за детето.

ТРИДЕСЕТ И ШЕСТА ГЛАВА

Времето сякаш бе спряло. За Бетина това бяха дни, изпълнени със страдания и тя се чувстваше много нещастна, въпреки че се стараше да не го показва. Нощите бяха особено мъчителни и тя почти не можеше да заспи, а очите ѝ бяха зачервени и подпухнали от сълзи.

Всяка нощ лежеше будна в леглото, след като майка ѝ заспиваше, и се молеше Тристан да дойде и да я отведе обратно в спалнята. Представяше си как той идва и я моли да му прости, като ѝ се заклева, че тя е единствената жена, която той желае и че Габи не означава нищо за него. Ала мечтите ѝ не се сбъдваха, а жестоката реалност я караше да плаче до сутринта. Изминаха седем нощи, откакто Бетина спеше в стаята на майка си, и младата жена знаеше, че той няма да дойде. Но защо, за Бога, я болеше толкова много?

Никой, освен майка ѝ, не знаеше къде прекарва нощите си, защото никой не я бе виждал да влиза или излиза от стаята на Жизел. Останалите смятаха, че нищо не се е променило. Ала Тристан и Габи знаеха най-добре, напомняше си Бетина.

Предполагаше, че Тристан е въздъхнал с облекчение, когато е видял, че се е изнесла от стаята му, защото така нямаше да му се налага сам да ѝ каже да се махне. Той изобщо не си направи труда да я потърси и да види къде се е настанила нито през първата нощ, нито през последвалите. Това я гнетеше най-много – той просто бе забавил за нея.

През деня ѝ беше достатъчно трудно да гледа как Тристан и Габи весело разговарят и се смеят. Ала нощите бяха непоносими, защото Бетина знаеше, че Габи лежи в обятията му и че го прави щастлив и доволен.

Тристан бе в прекрасно настроение и винаги и се усмихваше. Мадлен и Малома не можеха да разберат защо Бетина изглежда толкова отчаяна и унила, нито защо Жизел често хвърля враждебни погледи на Тристан, които само го забавляваха. Когато Мадлен попита Бетина какво я тревожи, тя само промърмори някакво неясно извинение и побърза да се затвори в стаята.

Късно следобед, седмица след пристигането на Габи, Жизел завари дъщеря си при конете, тъжно загледана в белия жребец. Жизел Верлен рядко избухваше, защото по природа бе кротка и нежна жена, но Тристан току-що ѝ бе наредил да предаде на дъщеря си едно съобщение.

– Тристан настоява да се присъединиш към нас за вечеря – каза тя и стисна зъби, за да не каже нещо излишно.

– Защо? Та той изобщо не ме забелязваше през последната седмица? Не мога да стоя на масата и да гледам как тази жена е спечелила цялото му внимание за себе си.

– Аз само ти предавам думите му – отвърна майка ѝ и замислено добави: – Той беше много раздразнен миналата вечер, когато не се появи в салона, но честно да ти кажа, ще ми достави удоволствие отново да го видя разстроен.

– Ти ме развесели, мамо – усмихна се дъщеря ѝ. – Ако тази вечер имам силно главоболие, ще ми донесеш ли нещо за хапване?

– Разбира се – засмя се Жизел.

– Тристан в салона ли е? – сериозно попита Бетина.

– Да.

– Той...

– Беше сам, когато разговаряше с мен.

– Добре, аз искам да го попитам нещо. Ако не се съгласи, за в бъдеще ще имам постоянно главоболие – каза Бетина, а в тона ѝ прозвучаха весели нотки.

– Какво искаш да го питаш?

– Нека първо поговоря с него, мамо, а след това ще ти кажа. – Тя прекоси ливадата, като остави майка си да се чуди какво е намислила.

– Когато влезе в тъмния салон, смелостта ѝ се изпари, защото видя, че Тристан вече не е сам. Той бе застанал с гръб към камината и с лице към Габи, която се бе изтегнала на дивана пред него. Алия палеше свещите.

Бетина видя ленивата усмивка на Тристан и реши да говори с него, но когато приближи дивана, застина на място от гласа на Габи.

– О, я гледай ти, дошла е малката бъдеща майка. Обикновено тази забележка само би я накарала да се засмее, защото Бетина бе по-висока от червенкосата жена, но в този момент думите не ѝ се сториха забавни.

– Вярвам, че днес се чувстваш по-добре? – продължи Габи, намеквайки за отсъствието на Бетина предната вечер.

Габи бе облечена с красива рокля от черна дантела, а долната ѝ фуста бе от сива коприна в тон с цвета на очите ѝ. Изглеждаше много красива и го знаеше. Доставяше ѝ удоволствие, че и Бетина го е забелязала.

– Мога ли да говоря с теб... насаме? – спокойно попита Бетина, без

да обръща внимание на Габи.

– Май наистина ще трябва да научиш това момиче как да се държи, Тристан – възмутено се обади Габи.

– Съгласен съм – ухили се Тристан, – но няма да е сега.

Взе ръката на Бетина и я поведе към предния двор, оставяйки Габи побесняла от гняв. След като се отдалечиха на известно разстояние от къщата, Бетина спря и се обърна с лице към него.

– Тристан, настоявам да ме освободиш от обещанието ми. Искам да напусна острова веднага.

– Нима винаги не си искала да заминеш? – подразни я той, а сините му очи весело се заблестяха.

– Да, но...

– Защо смяташ, че сега моят отговор ще бъде по-различен от последния път, когато ме пита за това?

– Много добре знаеш защо! – извика младата жена, а очите ѝ станаха тъмнозелени. – Няма защо повече да ме държиш тук!

– Защо мислиш така, малката ми? – подигравателно се усмихна Тристан.

– Ще ме пуснеш ли да си отида сега?

– Не.

– Много добре, Тристан – студено отвърна тя. – Както винаги си упорит, но това не ме изненадва.

– Радвам се, че се примири толкова лесно – ухили се той. – А сега, да вървим. Време е за вечеря.

Той отново хвана ръката ѝ, за да я съпроводи до къщата, но тя се отскубна и отстъпи няколко крачки.

– Няма да вечерям с теб – високомерно заяви Бетина.

– Няма ли? – Тристан въпросително повдигна вежди.

– Страхувам се, че всеки момент ще започне ужасно главоболие. Предполагам, че и в следващите дни няма да се отърва от него.

– Няма отново да започваш тази игра, Бетина! – намръщи се той.

– Върви по дяволите! – избъбри тя и хукна към къщата.

– Бетина, какво си казала на Тристан? – попита Жизел, когато влезе с табла в ръка. – През цялата вечер се държа много странно.

– Помолих го да ми позволи да напусна острова, но той отказа. Тогава му заявих, че в близките дни сигурно ще имам неразположения – тихо отвърна Бетина.

– Значи затова тази вечер изглеждаше толкова разтревожен. Трябваше да го видиш, скъпа. Той просто седеше на масата, без да докосва

храната си и без да разговаря. Дори онази жена не можа да го измъкне от вцепенението му. Това я ядоса и тя се качи горе. Тристан въздъхна и я последва. Аз се качих почти веднага след тях.

– Значи той сега е с нея?

– Предполагам – неохотно отвърна майка й. – Но все още мисля, че той се опитва да те накара да ревнуваш.

– Не е само това, мамо. В момента тя е негова жена и аз трябва да го приема. Не искам повече да разговаряме за тях.

Бетина сложи таблата на скута си и започна да се храни, но Тристан не излизаше от ума й. Не можеше да разбере защо настояваше тя да остане на острова. Може би я наказваше за страданията, които му бе причинила през последните месеци! Ала ако смяташе, че присъствието на Габи в леглото му ще я нарани, би трябвало да мисли, че се интересува от него. Но би било глупаво да си въобразява, че се е загрижила за него само защото е в плен на страстта си. Не, сигурно имаше някаква друга причина, за да иска да я задържи.

Мадлен се втурна в стаята на Жизел и замръзна на място, като видя Бетина.

– Какво правиш тук, дете? Тя си отиде!

– Кой си отиде? – търпеливо попита Жизел.

– Онази жена – Габриел. Тя си замина!

– Откъде знаеш? – Жизел погледна смаяното лице на дъщеря си.

– Слезе долу, облечена за път, а лицето й пламтеше от гняв. Аз все още бях на масата с Жюл и Малома, когато тя дойде и ме изгледа убийствено. След това се обърна към един от хората си и му нареди да вземе сандъка й, а на другия заповяда да събере хората й и да им каже, че ще ги чака в залива. А после изхвърча навън!

– Сигурна ли си, че е напуснала острова? – невярващо попита Жизел.

– Да. Жюл каза, че никога преди не е оставала толкова дълго. Той очаквал, че ще си замине още преди няколко дни.

– Мамо, трябва да ми помогнеш! – извика Бетина и скочи. – Сега, когато Габи си е заминала, аз не искам да се връщам в неговата стая.

– Да се връщаш? – прекъсна я Мадлен. – Да не би да искаш да кажеш, че през цялата седмица си спала при майка си? Защо... – Мадлен млъкна, защото вратата се отвори и Тристан бавно влезе в стаята.

– Не! – извика Бетина, когато Тристан приближи право към нея и я хвана за ръката.

Той не каза нищо. Побутна я нежно към вратата и сетне я поведе по

коридора към спалнята. Пусна ръката ѝ чак когато затвори вратата. Бетина се отдръпна от него.

– Вече сме квит, Бетина. Въпреки че една седмица едва ли се равнява на няколкото месеца мъчения, които ти ми причини, реших да проявя милост – каза Тристан с нисък и плътен глас.

– За какво говориш, Тристан? – изненадано го погледна младата жена.

– Не знаеш ли, малката ми?

– Ако знаех, нямаше да те питам – отвърна тя и очите ѝ изпуснаха зелени искри. – Говориш със загадки!

– Говорех за последната седмица, Бетина. Габи се появи точно навреме и ми позволи да намеря разрешение на моя проблем.

– Разбира се, аз бях този проблем – студено каза Бетина. – Пристигането на Габи беше много удобно за теб. Защо си тръгна така внезапно?

– Защото аз ѝ казах да си тръгне.

– Да не би да мислиш, че ще ти повярвам?

– Вярвай в каквото искаш – усмихна се той.

Бетина смаяно го изгледа. Тристан бе използвал същата фраза, която тя много пъти му бе казвала. Каква игра играеше сега?

– Обърках ли те, Бетина? Мислех, че вече си разбрала истината. Казах на Габи да си замине, защото тя изпълни целта си... и то много добре. Нямаше смисъл да продължавам тази игра, след като ти не беше в салона, за да я гледаш.

– Да не би да се опитваш да ми кажеш, че цялото внимание, с което обграждаше Габи, бе само, за да ме накараш да ревнувам?

– Разбира се.

– И предполагам, че когато си се любил с нея, е било също, за да ме накараш да ревнувам? – разгорещено извика Бетина. – Няма да ме върнеш с тези лъжи!

– Няма нужда да те връщам, Бетина. Аз никога не съм те губил – меко каза Тристан. Отвори вратата и отиде в стаята в другия край на коридора.

Бетина го последва, само от любопитство, но бе изумена от това, което видя. В стаята цареше пълен безпорядък. Ваната бе пълна с мръсна вода, а сапунената пяна плуваше отгоре. На пода се въргалияха смачкани и мокри кърпи, чаршафите бяха измачкани, а върху възглавницата младата жена забеляза червеникави косми.

– Защо тази стая е толкова разхвърляна? – попита тя.

– Тя винаги отсяда в тази стая и винаги я оставя в това състояние, след като си заминае. Не разрешава на никого да чисти, но и тя не го прави. Единствено позволяваше на Каино да ѝ носи топла вода за ваната. Можеш да я попиташ.

Бетина огледа дебелия слой прах, който покриваше мебелите и види едно съобщение върху масата до леглото, написано с пръст върху праха – няколко думи, които накараха сърцето ѝ да подскочи от щастие:

...Ти искаше нея, когато можеше да имаш мен, и аз никога няма да ти го простя, Тристан...

– Не си ли влизал в стаята, след като тя си замина? – тихо попита младата жена и прокара ръка по написаното.

– Не.

– Значи си спял другаде и не си споделял леглото на тази жена?

– Кълна ти се, че това е самата истина. Давам ти моята честна дума!

– Трудно ми е да го повярвам, Тристан. Тя е много красива жена. Тя ти се е предложила. Как си могъл да ѝ откажеш?

– Тя ме вълнуваше, но това бе доста отдавна. Сега искам само теб.

– Как можеш да го кажеш, когато аз съм толкова безформена, а тя е слаба и стройна?

– О, Бетина – въздъхна Тристан. – Как да те накарам да ми повярваш? Аз ти се заклях и ти дадох честната си дума... какво повече искаш?

– Искам да знам защо направи всичко това? Защо ме остави да повярвам, че двамата с Габи спите в една и съща стая?

– За да те накарам да ревнуваш. Вече ти казах!

– Тогава...

– Ако смяташ да ми задаваш въпроси през цялата нощ, по-добре да отидем в моята стая – там е по-удобно.

Тя се остави да я поведе по коридора, а сетне в стаята му. Беше му сърдита, но заедно с това се чувстваше толкова щастлива, че ѝ се искаше да пее и да се смее. Ала не биваше да позволява на Тристан да забележи радостта ѝ.

– Ако се успокоиш и ме изслушаш, без да ме прекъсваш, ще ти обясня всичко – каза Тристан, седна на леглото и свали ризата и ботушите си. – Точно преди Габи да се появи, аз лежах на дивана в салона и се опитвах да реша какво да правя с теб. Чух те, че слезе долу и когато отиде в кухнята, станах, за да те последвам, но тъкмо тогава дойде Габи.

Знаех, че ти чуваш всичко, което тя каза, и когато тя ме целуна, аз нарочно удължих целувката само защото знаех, че ти ни наблюдаваш.

– Тогава защо изглеждаше толкова доволен и радостен всеки път, когато тя ме видеше?

– Тя много добре знаеше какво си мислиш ти, както и аз. Беше твърде горда, за да ти каже истината. Знаеше, че ти си се преместила от стаята ми и смяташе, че отново може да ме спечели. Това бе единствената причина, поради която тя остана толкова дълго. Ако ти не беше избягала при майка си вечерта, когато Габи пристигна, трябваше да спя на дивана в хола, за да те накарам да повярваш в това, което исках. Но ти отиде при майка си и това бе чудесно за осъществяването на плановете ми.

– Защо си правиш труда да ми обясняваш всичко това?

– Защото искам да се върнеш обратно в леглото ми, сякаш нищо не се е случило – нежно отвърна младият мъж.

– Имам ли избор?

– Не – усмихна се той.

Отговорът му ѝ достави удоволствие, но тя се извърна, за да не види радостта, изписана на лицето ѝ. Ала все още имаше нещо, което я озадачаваше.

– Тристан, когато Габи се появи, мрачното ти настроение изчезна като с магическа пръчка и ти беше искрено щастлив. Сега разбирам, че може би тя не е била причината за това. Може би ти просто си бил щастлив, защото си мислил, че съм нещастна, въпреки че аз не бях – не го забравяй. Но сега, когато този фарс свърши, защо отново не си онзи ужасен тиранин, какъвто бе преди пристигането на Габи?

– Аз бях щастлив преди тя да дойде, Бетина. Затова през онзи ден помолих всички да излязат от къщата, защото не исках да знаят. Появяването на Габи ми даде извинение открито да покажа щастието си.

Бетина рязко се извърна към него, а зелените ѝ очи се разшириха от ярост. Той говореше на френски! Говореше френски съвсем свободно!

– Май е по-добре да се разберем веднъж завинаги – каза Тристан отново на английски. – Ала преди да започнеш да ме наричаш с всички отвратителни имена, които ти дойдат наум, не забравяй, че аз знам всичко, всичко, което каза миналата седмица на майка си. През онази сутрин аз излязох от стаята, но не слязох долу. Останах до вратата и чух всичко. Не е ли по-добре да не си крещим и да не се обиждаме?

Младата жена стисна зъби и се извърна. Припомни си колко често бе говорила на френски пред него, смятайки, че той не разбира. Нищо

чудно, че я бе прекъснал, когато помоли капитан Кейси да ѝ помогне да избяга! А освен това бе чул цялата ѝ изповед пред майка ѝ.

– Е, кажи нещо, малката ми.

– Мразя те!

– Не, не ме мразиш – прошепна той.

– Повече няма да позволя да се доближиш до мен! Ти отново ме измами!

– По дяволите, Бетина! Трябва да си доволна, че този път съм те излъгал – отиде до нея, хвана я за раменете и я обърна към себе си, а след това продължи с по-мек тон: – Ти искаше да ми кажеш истината за детето, но се страхуваше, че няма да ти повярвам и беше права. Но след като чух това, което каза на майка си, когато смяташе, че сте сами, аз се убедих, че детето е мое и се почувствах щастлив.

Бетина не се отдръпна, когато ръцете му се обвиха около нея и прие целувката му с наслада. Беше уморена от споровете с него. Както винаги той беше прав – радваше се, че знае истината.

– Простено ли е всичко? – попита Тристан, като я притисна по-силно до гърдите си.

– Да – прошепна Бетина и погледна усмихващите ѝ се сини очи. – Но как си се научил да говориш френски толкова добре? Да не би да се преподава в английските училища?

Тристан звучно се засмя.

– Единственото обучение, което съм получил, бе от един стар английски капитан. Бях на кораба му като негов личен прислужник, когато бях на четиринадесет години. Той ме научи да чета и да пиша на английски.

– Но нали си англичанин! – изумено възкликна тя.

– Не, малката ми, аз съм французин. Моите родители бяха французи и аз съм роден в малко рибарско селище на френския бряг.

– Тогава защо плаваш под английски флаг?

– Вече нищо не ме свързва с Франция, а Англия бе добра към мен. Франция е моята родина, Жюл също е французин, но повече от дванадесет години и двамата не сме се връщали във Франция. Плуваме под английски флаг и живеем на един от Карибските острови. Сега моят дом е тук.

– Значи и Жюл е французин?

– Да. Когато Кейси произнесе името му, аз си помислих, че сигурно ще разбереш. Затова не ти казах, че фамилното ми име е Матис. Не бих искал хората ми да разберат, че капитанът им е французин. Ще запазиш

ли тайната ми?

– Ако желаяш – засмя се Бетина. – Но защо не искаше да се разбере какво е моето фамилно име? Ти не го каза нито на графа, нито на Кейси, въпреки че те знаят, че съм францужойка.

– Исках да запазя името ти в тайна, защото сигурно има обявена награда за този, който узнае твоето местонахождение. Въпреки че вярвам на Кейси, аз не вярвам на хората му, а още по-малко вярвам на Габриел. Ако те не знаят коя си, няма да мога да продадат тази информация на никого. Искам да запазя в тайна твоето име, докато се намирам на този остров.

Младата жена се усмихна. Никога досега не е бил толкова откровен с нея и сърцето ѝ се изпълни с топлина при мисълта за доверието му в нея. Но какво място заемаше дон Мигел де Бастида в живота на Тристан? Дали някога щеше да ѝ разкаже за тази част от миналото си?

– А сега ти ми отговори на един въпрос.

– Какъв е той? – попита тя.

– Когато разговаряхте с майка си онази сутрин, ти ѝ каза нещо, което не можах да разбера – че си била в къщата на Де Ламбер по-малко от един ден.

– Сигурно си спомняш, че имаше буря – бързо отвърна младата жена. – Нали ми каза, че тя те е задържала.

– Да, тя дойде от запад и продължи на изток и моят кораб попадна в нея, но корабът на който беше ти, имал значителна преднина и със сигурност е избягнал бурята. Вероятно си пристигнала на остров Сен Мартен два дни преди мен.

– Аз... аз имах неприятности, преди да открия графа, това е всичко. – Бетина бе забравила ужасите от първия ден на пристигането си на остров Сен Мартен и не искаше да си ги припомня.

– Какво се случи?

– Нищо – отвърна младата жена и прехапа устни.

– Какво се случи, Бетина? – настоя Тристан. Знаеше, че тя крие нещо от него.

– Добре – въздъхна Бетина и приседна на крайчеца на леглото, след което му разказа всичко, което се бе случило с нея, преди да намери Пиер, дори и това, че мислено се бе молила Тристан да се появи и да я спаси.

– И след всичко това аз те отвлякох, вързах те и отново те изнасих – мрачно рече той. – Нищо чудно, че си искала да ми отмъстиш. Заслужавам да бъда изтезаван и бит с камшик!

– Но ти не знаеше какво се бе случило с мен, Тристан. Ти просто искаше да ми дадеш урок, който вече научих достатъчно добре.

– А граф Де Ламбер погрижи ли се за Антоан Готие?

– Аз не му казах какво се бе случило, не съм казвала и на майка си. Всичко бе свършило и исках да го забравя. Ти се единственият човек, на когото го казвам. Но аз се съмнявам, че Пиер би направил нещо, дори и да знаеше. Ти беше прав за него, Тристан. Той е егоистичен и самовлюбен мъж точно какъвто беше и Андре Верлен.

– Е, изглежда, че всеки път, когато се опиташ да избягаш от мен, попадаш в беда – ухили се Тристан. – Ще трябва да се погрижа никога да не те изпускам от поглед.

Приблужи се към нея, а очите му искряха от желание. И когато нежно я положи в леглото, тя забрави всичко.

ТРИДЕСЕТ И СЕДМА ГЛАВА

Тристан помогна на Бетина да стане от масата и я придружи до дивана пред камината. Пламъците на огъня и свещите в големия полюлей над масата осветяваха стаята, но в салона цареше полумрак и бе хладно, тъй като навън приближаваше буря.

Тристан сложи още дърва в огъня и се върна при Бетина. Загледа се в едрия ѝ корем, върху който почиваха ръцете ѝ.

– Рита ли? – свенливо попита той. Детето бе част от Бетина, но той още не бе свикнал с тази мисъл и се притесняваше да говори за него.

– Да – засмя се тя, – сякаш се преобръща на всички посоки. Протегна се, взе ръката на Тристан и я сложи върху корема си. Усмихна се, като видя развълнуваното лице на Тристан, когато усети помръдването на бебето.

– Все още ли искаш дъщеря? – попита той и стисна ръката ѝ в своята.

– Ще бъде чудесно да имам дъщеря, но както ти каза, всеки мъж иска син.

Очите му заискриха. Той се наведе и нежно я целуна.

– Скоро ще се върна, Бетина. Дървата са се свършили. Ще отида да събера, преди бурята да се е разразила.

Тристан излезе, а Мадлен седна на дивана до младата жена и двете заприказваха за двойната сватба, която предстоеше следващата седмица. Невести те бяха двете сестри на Малома и Мадлен бе развълнувана, сякаш бе тяхна майка. Възрастната жена много обичаше сватбите.

Беше средата на юли, а бебето щеше да се роди в средата на септември. След седемте дълги месеца, през които малкото същество растеше в нея, сега ѝ се искаше времето да минава по-бързо. Ала последния месец, въпреки неудобствата, които ѝ причиняваше доста наедрылата ѝ фигура, бе изпълнен с щастие.

Бетина докосна сапфирените си обици и си спомни думите на Тристан, които ѝ бе казал, че се надява те винаги да отиват на очите ѝ. След нощта, когато Габи си замина, очите ѝ бяха тъмносини и нямаше причина да променят цвета си. Наслаждаваше на всеки ден и не мислеше какво ще стане, когато приближи декември – тогава свършваше годината, която обеща да прекара с Тристан.

Той се отнасяше към нея с изключително внимание и задоволяваше

всичките ѝ желаня. Държеше се като любящ съпруг и Бетина се чувстваше доволна и щастлива. Никога не бяха говорили за любов и брак, но щастието им бе очевидно за всички край тях.

– Имаме посетители – чу се гласът на Жюл.

Бетина въздъхна тежко, като си припомни последните посетители, които бяха имали, ала лицето ѝ се отпусна, щом видя капитан О'Кейси, който стоеше на прага и се взираше в потъмнялото небе.

– Тревожа се дали хората ми ще стигнат до селото преди бурята да се е разразила – каза се той към Жюл. Сетне се извърна и на лицето му се изписа изненада, когато видя Бетина и Мадлен.

Тя стана, за да го поздрави и се засмя, като видя как очите му се разшириха при вида на огромния ѝ корем. Капитан Кейси се усмихна стеснително.

Чу се звук от счупено стъкло. Бетина се обърна и видя майка си, която се бе заковала на място, а в краката ѝ бяха разпръснати цветя и парчетата от разбитата ваза. Жизел бе пребледняла като платно, а очите ѝ изумено се взираха в капитан Кейси. Последният стоеше като зашеметен и не можеше да помръдне.

– Жизел!? – едва успя да прошепне капитанът. – Мили Боже, нима е възможно?

Бетина объркано гледаше майка си, която се спусна към капитана и обви ръце около врата му. Той я притисна силно към себе си, сякаш се страхуваше, че може да изчезне, и Бетина разбра кой е той преди майка ѝ да заговори.

– Райън... моят Райън! Мислех, че никога вече няма да те видя! – по бузите ѝ потекоха сълзи на радост. – Защо те нямаше толкова дълго?

– Изминаха четиринадесет години, преди да бъда свободен да се върна при теб, но реших, че едва ли ще ме чакаш толкова дълго. Макар че все още те обичах, сметнах, че не бива да обърквам живота ти.

– Казах ти, че вечно ще те чакам.

– Четиринадесет години изглеждаха като цяла вечност... Ти беше толкова млада, когато се разделихме, само на шестнадесет години, а сърцата на младите момичета се променят – каза Кейси, обхванал лицето ѝ с две ръце.

– Изгубих надежда, че някога ще се върнеш, но никога не съм преставала да те обичам, Райън.

Устните им се сляха в продължителна целувка. Бетина не можеше да откъсне поглед от майка си и баща си. Защо не бе усетила нищо първия път, когато го видя? Той все още отговаряше на описанието на

майка й – ирландец с огненочервена коса и весели зелени очи.

Бетина погледна към Мадлен, която смаяно гледаше двамата влюбени и се усмихна.

– Знаех, че твоята майка никога не е обичала Андре Верлен и подозирах, че преди много години в живота й е имало любим мъж – прошепна Мадлен на Бетина. – Радвам се, че най-после се намериха.

– Изглежда, те не забелязват, че не са сами – тихо се засмя Жюл.

– Да не би да ги упрекваш? – попита го Бетина. – Та те не са се виждали близо двадесет години.

Младата жена се облегна назад, като не откъсваше поглед от родителите си. Питаше се как ли ще реагира Кейси, като разбере, че има голяма дъщеря, която скоро ще го направи дядо.

Жизел и Кейси нежно си шепнеха, забравили за всичко на света; имаха да си кажат толкова много и не знаеха откъде да започнат.

– Как си попаднала на този остров? – най-после попита Кейси. Съпругът ти с теб ли е?

– Андре умря миналата година.

– Значи тогава можем веднага да се оженим? – с надежда я погледна капитанът и взе ръката й в своята.

– Да, любов моя. А колкото до това как съм попаднала на един от Карибските острови, дойдох, за да присъствам на сватбата на дъщеря си, която така и не се състоя. Тристан ме доведе тук, след като отвлече Бетина от остров Сен Мартен.

– Бетина – промълви Кейси. – Когато за пръв път я видях, тя ми напомни за теб, но никога не съм и сънувал, че е моя дъщеря.

– Ти си я виждал?

– Когато Тристан за пръв път я доведе на острова. Момичето ме помоли да й помогна да избяга. О, Господи, какъв глупак съм бил! – Погледна към наедрелия корем на Бетина и очите му се присвиха. – Тристан ожени ли се за нея?

– Не, но... – Тристан влезе и прекъсна думите й.

– Кейси! Радвам се да те видя!

– Няма да е за дълго, приятелю – изръмжа Кейси и юмрукът му се заби в челюстта на Тристан.

Младият мъж се олюля от силния удар и се свлече до стената. Поклати глава и разтри брадичката си, а след това недоумяващо погледна към Кейси.

– По дяволите, човече! Какво ти става?

– Това е само за начало, младежо – заплашително го изгледа Кейси,

докато го чакаше да се изправи.

В този миг Бетина стана от дивана, прекоси стаята и застана пред Тристан, а очите ѝ умоляващо се впиха в лицето на баща ѝ.

– Не искам да му причиняваш болка – каза тя.

– Да не би да го защитаваш, след всичко, което ти е причинил? – гневно извика Кейси.

– Опитах се да ти кажа, Райън, че те са щастливи – тихо се обади Жизел.

– Ще ми обясни ли някой какво става тук? – намеси се Тристан, изгубил търпение.

– Кейси не му обърна внимание и погледна към Жизел.

– Разказвала ли си ѝ за мен? – намръщено попита той.

– Разказах ѝ миналата година, когато напусна дома си, за да се омъжи – усмихна се Жизел.

– Вие двамата се познавате? – изумено възкликна Тристан.

Кейси въздъхна и тъжно поклати глава.

– Не знам какво да правя с теб, младежо. Искан ми се да те разкъсам на части, но моята дъщеря не желае да ти причинявам болка!

– Твоята дъщеря! – Тристан отмести поглед от суровото лице на Кейси към усмихнатото лице на Бетина. – Не вярвам на това!

– Да, но е истина – каза Кейси. През всичките тези месеци ти си спал с моята дъщеря, но ако знаех по-рано, тя никога нямаше да е в това състояние.

– Истина ли е това, мадам? – обърна се Тристан към Жизел.

– Да – гордо отвърна жената.

– Света майко! И двамата родители са под един покрив с мен! – избухна Тристан. – Защо точно ти, Кейси? Исусе Христе! От всички мъже на този свят, защо точно ти трябваше да бъдеш нейният баща?

– Глулав въпрос, младежо. Майката на Бетина е единствената жена, която съм обичам и я обичам от двадесет години.

– Много добре. Ти си неин баща, но това не променя нищо – каза Тристан.

– Това променя едно нещо, Тристан. Трябва да се ожениш за дъщеря ми.

– Няма да го направя! – изрева младият мъж.

– Тогава, след като бурята утихне, Бетина ще напусне острова с мен.

– Няма да стане! Тя ми обеща, че ще бъде една година с мен. Да не би да искаш да наруши дадената си дума?

– Вярно ли е Бетина? – попита баща ѝ.

– Да.

Кейси въздъхна тежко.

– Щом като не искаш да се ожениш за нея, младежо, тогава няма повече да спиш с нея. Аз ще остана тук, за да съм сигурен, че няма да я докоснеш.

– Никой няма право да ми казва какво да правя и какво да не правя, Кейси, особено в моята къща!

– Тогава не ми остава нищо друго, освен да отведе Бетина.

Тристан разбра, че Кейси говори сериозно. Какво да направи? Още не бе готов да се раздели с Бетина.

– Защо не попиташ нея какво мисли за тона? – внезапно рече Тристан.

– Няма значение какво мисли тя – отсече Кейси. – Тя е моя дъщеря и аз няма да гледам как спи с мъж, за когото не е омъжена.

– По дяволите, Кейси! Нищо не мога да ѝ сторя в сегашното ѝ положение. Какво значение има дали ще спим в една стая, или не?

– Прав си. След като така и така не бива да я докосваш, защо си толкова упорит и настояваш да спи в леглото ти?

– Защото обичам да я усещам до мен.

– Съжалявам, Тристан, но не мога да го позволя.

Младият мъж видя, че е изгубил, но не можеше да измисли нищо, което да накара Кейси да промени решението си.

– Тогава е по-добре да се срещнеш с отец Адриан, преди бурята да е започнала. Аз настоявам ти също да се ожениш за своята дама, ако искаш да спиш в една стая с нея – саркастично подхвърли Тристан и излезе от салона.

Кейси видя тъжното лице на Бетина и нежно я погали.

– Аз съм твоят баща, детето ми, въпреки че съпругът на Жизел те е отгледал. Не биваше да напускам майка ти и вече двадесет години съжалявам за това. Но аз бях беден и не исках да лиша любимата си от луксузния и осигурен живот, с който бе свикнала. Често си мислех за теб, въпреки че винаги съм си представял, че имам син. Ала сега си радвам, че си това, което си. Досега не съм имал възможност да ти бъда баща, Бетина... Не ми се сърди заради Тристан и не ме мрази.

– Никога не бих могла да те мразя, Кейси – отвърна Бетина, разнежена от думите и ласкавия му тон.

Прегърна го и силно се притисна до него. Изпита чувството, че цял живот го е познавала. Ала след това си спомни за Тристан и очите ѝ се

напълниха със сълзи. Без да каже повече нищо, тя излезе от салона и се затвори в стаята си. Седна на леглото и се разплака.

– Сбърках ли, Жизел? – попита Кейси, докато гледаше как дъщеря му се качва по стълбите.

– Не знам. Напоследък Бетина беше много щастлива.

– Когато бях тук преди, Бетина мразеше Тристан.

– Той я държеше на острова против желанието ѝ. Какво се е променило? Да не би тя да го обича?

– Да, но все още не иска да го признае и пред себе си – отвърна Жизел. – Може би така е по-добре. Ако останат за известно време разделени, може би Тристан ще разбере, че не може без нея и двамата ще се оженят. Но ми се струва, че няма да е лесно да ги държиш разделени.

– Да, сигурно ще е така. – Кейси се усмихна. – Тристан спомена за свещеник. Той на острова ли е?

– Да. Доведоха го, защото някои от хората на Тристан искаха да се оженят с Божията благословия.

– Тогава какво правим още тук? – ухили се Кейси.

Жизел звънко се засмя, а сърцето ѝ се изпълни с щастие. След толкова много пропиленни години, най-после мъжът, когото обичаше, щеше да бъде неин. А ако и дъщеря ѝ последваше примера ѝ, щеше да бъде най-щастливата жена на света.

ТРИДЕСЕТ И ОСМА ГЛАВА

Сватбата на Жизел и Кейси бе отбелязана с най-силната буря за сезона и за нещастие тя ги настигна, когато се връщаха от селото. Измокриха се до кости, преди да стигнат до къщата, но бяха толкова погълнати един от друг, че, изглежда, нищо не забелязваха.

Кейси бе на седмото небе от щастие – Жизел най-после бе станала негова съпруга и нищо нямаше да ги раздели. Дори сърдитият вид на Тристан не можа да помрачи веселото им настроение.

– Виждам, че не сте си губили времето – каза Тристан, след като Жизел се качи в стаята си, за да се преоблече.

– Отдавна исках да го направя, приятелю. – Кейси свали мократа си риза и застана пред камината.

– А какво щеше да правиш, ако отец Адриан не беше на острова, за да ти даде благословията си, Кейси? След като двадесет години си бил разделен от дамата на сърцето си, щеше ли да можеш да чакаш, докато намериш свещеник?

– Не знам, но съм благодарен, че не ми се наложи да премина през това изпитание. След като сме с почти еднакъв ръст, би ли ми дал някои от твоите дрехи, тъй като моите останаха на кораба?

– Би трябвало да те оставя да умреш от простуда.

– Така ли се отнасяш към дядото на детето си? – ухили се Кейси.

– Исусе Христе! Не е нужно да ми напомняш, че ти ще си дядото на моето дете – изръмжа Тристан. И не мисли, че ще имаш някакви права над него.

– Забравяш, че Бетина ще напусне този остров в края на годината, а детето ще замине с нея.

– Върви по дяволите, Кейси! Трябва ли непрекъснато да ме дразниш? – Тристан изхвърча от стаята, като остави Кейси доволно да се усмихва.

Бетина не си спомняше някога майка ѝ да е била толкова щастлива. Всички седяха около масата, въпреки че отдавна се бяха нахранили. Кейси държеше ръката на Жизел в своите и двамата си разказваха какво бяха преживявали през всичките тези двадесет години.

Беше ѝ разказал за първите пет години, когато бе успял да натрупа малко богатство. Дори Тристан го слушаше с интерес, защото Кейси

никога не бе говорил за миналото си. Спомни си, че на него също му бяха нужни пет години, за да събере пари и да купи „Дръзката лейди“. Само че целите им бяха различни. Докато Кейси бе искал да спечели богатство, за да може да се ожени за жената, която обичаше, Тристан бе обсебен от единствената мисъл да има кораб, за да намери Бастида и да го убие.

– И така, след пет години поех към Франция – продължаваше Кейси. – След седем седмици в Средиземно море ни връхлетя най-ужасната буря, която можете да си представите. След като тя утихна, стана ясно, че сме загубили шестима моряка, а корабът едва щеше да се добере до някое пристанище. Два дни по-късно, нещастieto ни връхлетя отново – нападна ни пиратски кораб. Бяха турци и особено жестоки. Разочаровани от нищожната плячка, те решиха да продадат тези, които бяха останали живи. Следващите девет години бяха истински ад и само мисълта, че един ден ще се върна във Франция, ме крепеше. Бях гребец на един египетски кораб и животът ми бе низ от страдания. Един ден заедно с неколцина нещастници нападناхме пазачите и превзехме кораба. Оказа се, че той превозва голямо количество злато и скъпоценности. Поделихме си ги и вече бях богат. Измина година, преди да възстановя силите си, но дълбоко в сърцето си чувствах, че вече е твърде късно да се върна във Франция. Купих един кораб и три години нападах и ограбвах турски кораби, превозващо злато и роби. Ала след това изгубих желанието си за мъст и през последните две години корабът ми превозва стоки до колониите, като съм влизал в бой само с кораби, които първи са ме нападали.

– Ако не беше толкова горд, Райън, когато бяхме млади, можехме да бъдем заедно през всичките тези години – замислено каза Жизел, представяйки всичко, което Кейси бе изстрадал, и годините, които бе прекарала, омъжена за човек, когото не обичаше и който никога не я бе обичал.

– Станалото – станало – отвърна Кейси и поднесе ръката ѝ към устните си. – Сега сме заедно и по-добре да забравим миналото – погледна към Тристан и приветливо се усмихна. – Ако не беше ти, приятелю, нямаше да намеря Жизел. Благодаря ти, че си я довел тук.

– Ти си един лицемерен негодник, Кейси – промърмори Тристан, но гласът му не звучеше сърдито. – Твоята лейди е тук само защото доведох дъщеря ѝ. Ще ми благодариш ли за това, че доведох Бетина на острова?

– Не може ли да забравим недоразуменията помежду си и да

помислим за доброто на Бетина?

– Доколкото разбрах, не си имал угризения на съвестта, когато си спал с омъжена жена, която е забременяла от теб, а след това си я изоставил – горчиво отвърна Тристан. – Къде беше високият ти морал тогава?

– Обичах Жизел и знаех, че бракът ѝ не е щастлив. Ако бях богат, щях да я отведа със себе си. Винаги съм искал да се ожена за нея и намеренията ми винаги са били почтени. Можеш ли да кажеш същото и за себе си? – спокойно попита Кейси.

– Защо си толкова обсебен от мисълта за брак? – попита Тристан с раздразнение. – Аз се грижа за Бетина и задоволявам всичките ѝ нужди. И двамата бяхме доволни... докато не се появи ти.

– Отговори ми, Тристан. Ако имаше дъщеря – може би скоро ще имаш – щеше ли да допуснеш някакъв негодник да я направи своя курва?

– Бетина не е курва! – изкрещя Тристан и лицето му пламна от гняв.

– Но не е и омъжена жена.

– Омъжена! Прилошава ми от тази дяволска дума! – извика младият мъж, а очите му изпуснаха сини мъгли. – Да не би бракът да гарантира, че един мъж и една жена ще останат верни един на друг? Не! Да не би той да е доказателство за вечна любов? В повечето случаи – не е. Да, бракът предпазва децата да не бъдат наричани копелета, но в този свят има толкова много копелета, че това едва ли има значение.

– За теб е много лесно да се отричаш брака, Тристан, защото жената е тази, която хората осъждат и презират за това, че незаконно живее с някой мъж – напомни му Кейси.

– Нима някой осъжда и презира Бетина? Тук тя е сред приятели!

– Приятелите първи ще я съжалят, а това едва ли ще ѝ допадне.

– Достатъчно сте говорили за това, моля ви! – извика Бетина, не можейки да слуша повече. Стана от масата и отиде до камината.

– Бетина е права, Райън – прошепна Жизел. – Ако двамата с Тристан сте решили да я обсъждате, без да мислите за чувствата ѝ, поне го правете в нейно отсъствие.

– Съветът ви е излишен, мадам, защото няма повече да обсъждаме този въпрос – студено отвърна Тристан.

Стана и се присъедини към Бетина. Сложи ръка на раменете ѝ и усети как тя се напрегна от докосването му.

– Добре ли си, малката ми? – нежно попита той.

– Да.

Отговорът ѝ прозвуча едва чуто и Тристан не ѝ повярва. Обърна я с лице към себе си и видя, че зелените ѝ очи блестят от сълзи. Сърцето му се сви от болка. Внимателно изтри сълзите ѝ и обхвана лицето ѝ с ръце.

– Съжалявам, Бетина. Не искам да мислиш, че повече не те желая, само защото не искам да се ожена за теб. Желая те много повече от всяка друга жена. Но бракът ме плаши до смърт! Цял живот съм живял свободен, без отговорности... без да се нуждая от някого.

– Няма защо да ми обясняваш – Бетина се усмихна, а очите ѝ бяха като две дълбоки сини езера. – Започнах да те харесвам, Тристан. Всъщност, мисля, че те обичам. Но не искам да се жениш за мен, освен ако не го желаяш с цялото си сърце. Стига ми, че ме желаяш.

Тристан нежно я целуна, изпитвайки чувството, че в този миг има всичко, за което бе мечтал, но някъде дълбоко в душата му се прокрадваше съмнение. Желаяше Бетина, но не бе сигурен дали я обича. Тъй като никога досега не бе обичал никоя жена, не знаеше дали това, което изпитваше не е само плътско желание, но се почувства много щастлив, че тя го обича.

– Бетина, когато годината свърши, ще останеш ли да живееш с мен както преди? – попита Тристан.

– Ако зависи от мен, ще остана. Но не мисля, че Кейси ще ми позволи.

– Отново Кейси! Твоят проклет баща ме изкарва от равновесие! – грубо отвърна той и я пусна.

– Не го обвинявам, Тристан. Той е мой баща и ми желае само доброто.

– Това, което той смята за добро!

– Може и да е така, но не прав. – Бетина сведе очи, за да скрие болката, която внезапно я изпълни.

Понечи да се отдръпне, но Тристан я хвана за ръката.

– Къде отиваш?

– Вече всички си легнаха. Мисля да сторя същото.

Тристан се огледа и видя, че салонът е празен; погледна умоляващо Бетина.

– След като не можем да си легнем заедно, защо не останеш още малко с мен?

Нежните му думи стопиха болката ѝ от грубия му тон преди малко. Позволи му да я заведе до дивана, да я настани да себе си и да я прегърне. Тя отпусна глава на гърдите му и двамата се заслушаха в

гръмотевиците отвън и пращането на огъня в камината.

– Ако по-късно дойда при теб, ще викаш ли? – попита Тристан.

– Ще бъде трудно, защото мама се премести в стаята до твоята, а Кейси сложи твоя сандък в нейната. Иска да е сигурен, че сме разделени и че няма да направиш опит да дойдеш при мен.

– Значи вече не съм господар в собствената си къща! – раздразнено възкликна той. – Не можеш ли да направиш нещо, Бетина?

– Утре ще поговоря с мама и ще се опитам да я накарам да поговори с Кейси. Може би тя ще успее да го убеди да промени решението си.

– Навярно тази нощ ще трябва да се задоволя и с това, но дано Кейси отстъпи и се съгласи да не ни пречи да бъдем заедно.

ТРИДЕСЕТ И ДЕВЕТА ГЛАВА

Бетина се събуди внезапно, викайки името на своя любим. Погледна празното място до себе си на леглото и мъчителният кошмар, който я бе събудил, изплува ясно в съзнанието ѝ. Сънува, че Тристан ѝ бе казал да си отиде веднага, заради друга жена. Думите му още ехтяха в ушите ѝ: „Трябва да си припомниш, че ние не сме женени, и рано или късно това щеше да се случи.“

Огледа стаята, притъмняла от бушуващата навън буря, и внезапно се почувства изоставена и самотна, а очите ѝ се напълниха със сълзи. Беше сигурна, че Тристан я желае, но защо не можеше да я обича? Тя най-сетне бе признала и пред себе си, и пред него, че го обича, бе му дала възможност и той да ѝ каже какво чувства към нея.

Никога не бе говорил, че изпитва към нея нещо друго, освен силно желание. Дали трябва да се задоволи и с това?

Бетина отметна завивките и стана. Потръпна, тъй като прозорецът бе отворен, и студеният въздух нахлуваше в стаята. Щеше да бъде чудесно да се излежава цяла сутрин в леглото и да се наслаждава на топлината на тялото на любимия си. Надяваше се, че му липсва толкова силно, колкото и той на нея. Надяваше се, че Кейси ще се смили над страданията ѝ и ще сложи край на раздялата им.

Облече светлосиня рокля и силете косата си. Надяваше се майка ѝ да е сама в стаята си, за да поговорят.

Надникна в съседната стая, но вътре нямаше никой. Когато тръгна към стълбите, майка ѝ тъкмо завиваше но коридора.

– Стана късно и започнах да се безпокоя, че още не си станала – тревожно каза Жизел.

– Сигурно съм се успала – отвърна Бетина. – Миналата нощ не можах да заспя. – Мамо, можем ли да поговорим в моята стая?

– Да, разбира се.

Когато влязоха, Бетина подаде на майка си един стол, а тя отиде до малката дървена люлка, която Тристан бе направил преди седмица. Нежно я докосна, а след това се обърна към Жизел:

– Мамо, искам да знаеш, че много се радвам, че се омъжи за мъжа, когото винаги си обичала.

– Не изглеждаш много радостна, скъпа – отвърна Жизел и леко се усмихна.

– Радвам се за теб, мамо, но иначе съм нещастна. Ти намери своето щастие, аз изгубих моето.

– Знам, че си разстроена. И аз бях изненадана не по-малко от теб, когато Кейси забрани да спите с Тристан в една стая. Но тази раздяла може би е най-доброто разрешение за теб, Бетина. Райън е сигурен, че само по този начин Тристан ще разбере колко много му липсваш и ще се съгласи да се ожени. Миналата вечер дълго говорихме за това с баща ти.

– Двамата с Тристан също разговаряхме, мамо. Той няма да се ожени за мен, защото се страхува да се обвърже. Ала той ме помоли да остана при него. Ще бъде същото както, ако сме женени, но без брачните клетви.

– Но той може всеки момент да те напусне!

– Може да го направи дори и да сме женени.

– Мъжете се чувстват отговорни към съпругите си.

– Знам, но Тристан се ужасява от брака и няма да позволи да го накарат насила да се ожени за мен. Но аз го обичам, мамо, и искам да остана при него.

– Значи най-накрая си призна, че го обичаш. Знаех го още, когато настояваше, че го мразиш и ненавиждаш – кимна Жизел.

– Може би си права. Тогава също съм го обичала, но сега го знам със сигурност. Ще говориш ли с Кейси? – с надежда в гласа попита Бетина. – Не искам тази раздяла, мамо. Измина само една нощ, а Тристан ужасно ми липсва. Искам го до мен всяка нощ, искам да знам, че дори и бременна, с огромен корем, той все още ме желае.

– Ще поговоря с баща ти. – Жизел стана и прегърна дъщеря си. – Но Райън едва ли ще се отстъпи. Не храни големи надежди, скъпа моя. Все пак мисля, че ти недооценяваш влиянието, което имаш върху Тристан.

Бетина слезе на вечеря с натезало сърце. Следобед майка ѝ бе разговаряла с Кейси и ѝ бе съобщила, че той не е променил решението си. Кейси бил убеден, че ако му се даде малко време, Тристан сам ще разбере, че трябва да се ожени за Бетина. Ала младата жена не вярваше, въпреки че ѝ се искаше баща ѝ да се окаже прав. Сега ѝ предстоеше да съобщи на Тристан, че Кейси не е променил решението си, и че двамата ще продължават да спят в отделни стаи.

През деня Тристан беше в добро настроение и тя знаеше, че той

очаква да чуе, че Кейси е отстъпил. Дали щеше да се ядоса, след като разбереше, че очакванията му са били напразни?

Бетина седна на дивана пред камината. Освен неприятния разговор, който ѝ предстоеше, през целия ден тя не се чувстваше добре. Измъчваха я болки в гърба.

Поройният дъжд не спря през целия ден. Все още проблясваха светкавици и се разнасяше тътенът на гръмотевиците.

Тристан се настани до нея и взе ръката ѝ в своята.

– Майка ти говори ли с Кейси? – тихо опита той. – Да.

– И?

Бетина пое дълбоко въздух.

– Не е променил решението си, Тристан. Поради някаква причина е убеден, че ти ще промениш своето.

– Тогавата ти трябва да му се противопоставиш – спокойно каза младият мъж, ала Бетина знаеше, че това е заповед. – Ти не си малко момиченце, Бетина – добави той, – и можеш да постъпваш както решиш.

– Ако Андре ми беше забранил да живеем заедно, аз нямаше да се съглася, но Кейси е истинският ми баща и знам, че той е загрижен за мен. Той не го прави, за да те дразни, Тристан, знаеш, че ти е приятел. Той смята, че това е най-доброто решение за мен и аз няма да престъпя волята му.

– Така ли искаш да живеем? – попита обидено Тристан.

– Мразя да спя сама. Искам да си до мен. Казах ти, че те обичам и не те излъгах – обичам те с цялото си сърце. Ти си смисълът на моя живот. – Бетина замълча за миг. – Дай малко време на баща ми. След като се увери, че ти няма да промениш отношението си към брака, може би ще отстъпи и ще се примири.

Тристан не отговори, но за нейна изненада я притегли към себе си и нежно я прегърна. Дълго стояха така, притиснати един до друг, заслушани в далечния тътен на затихващата буря.

ЧЕТИРИДЕСЕТА ГЛАВА

Беше средата на август и през тази част на годината ураганите често връхлитаха върху Карибските острови.

Изминалият месец бе тих и спокоен. Тристан и Кейси не се караха и обикновено младият мъж бе в отлично настроение. За изненада на всички той дори присъства на сватбата на Алия и Каино.

През деня Тристан беше зает, защото бе решил да изсече голяма част от гората на острова, където възнамеряваше да засади захарна тръстика.

За Бетина времето течеше бавно. Коремът ѝ бе станал огромен и тя едва се движеше. Завиждаше на Малома, която скоро щеше да роди. Тристан също ѝ липсваше.

Не можеше да прекарва нощите с него, а той бе толкова изморен от работата през деня, че вечер заспиваше, докато я държеше в прегръдките си на дивана. Налагаше се да го буди, за да си легне. Пожелавах си лека нощ само с една нежна целувка и се разделях.

Минаваше полунощ, когато Мадлен събуди Бетина, за да ѝ съобщи, че родилните болки на Малома са започнали. Жюл бе завършил къщата си и преди месец двамата с Малома се бяха преместили в новия си дом.

Жюл бе дошъл да извика Мадлен, защото я уважаваше и настояваше тя да бъде акушерка на жена му. Той събуди и Тристан и всички се отпавиха към къщата на Жюл.

Мадлен каза на Тристан да стопли вода, а Жюл, който бе толкова уплашен, че не можеше да свърши никаква работа, бе изпратен в селото, за да съобщи на майката на Малома.

Небето просветляваше, когато Жюл се върна. Като видя колко е притеснен, Тристан му пъкна чаша ром в ръката и му каза да седне и да се успокои. За пръв път Жюл присъстваше на раждането на едно от децата си и сега не знаеше какво да прави.

Когато се разнесоха първите писъци, Тристан видя как лицето на Жюл пребледня и при всеки следващ вик ставаше все по-бледо. Самият той се почувства зле. Никога досега не бе знаел колко много страдат жените, когато дават живот на децата си. Нима и Бетина щеше да страда така?

Когато се разнесе последният вик на Малома, Жюл се разплака и започна да се моли на Бога да спаси живота на жена му и да прекрати

мъките й. Тристан също бе преbledнял и застина неподвижен след последвалата тишина. Изведнъж се чу плач. Жюл скочи и се спусна към спалнята.

Няколко минути по-късно Мадлен излезе от спалнята.

– Добре ли е Малома? – попита Тристан нетърпеливо.

– Да – Мадлен се опита да потисне смеха си. – Синът й също е добре, макар раждането да беше доста тежко.

– Тогава мога ли да попитам какво е толкова смешно?

– Приятелят ти Жюл – засмя се Мадлен. – Той се кълне, че никога повече няма да докосне жена си и изобщо не пожела да ме чуе, когато му казах, че тя ще се оправи.

Тристан също се засмя, радостен, че всичко свърши благополучно и приятелят му се сдобил с дългоочаквания син.

През следващите дни всички развеселено наблюдаваха как Жюл отказваше да излезе от къщата, защото не искаше да оставя жена си сама. Тогава Тристан реши какво да прави. Нямахме смисъл да продължава така – да се изтощава от работа през деня, за да може да заспи през самотните нощи.

– Май се държах като последен глупак, а? – попита Жюл, когато най-после дойде да види приятеля си.

– Меко казано – засмя се Тристан. – Разбрах, че си се заклел никога повече да не докосваш жена си.

Жюл стеснително се усмихна.

– Е, промених решението си. Малома се чувства отлично, дори тази сутрин стана от леглото.

– А как е синът ти?

– Изглежда много малък и крехък, но всички ме уверяват, че било нормално и скоро щял да порасне. Толкова е малък, че ме е страх да го докосна.

– Сигурен съм, че скоро ще преодолееш страха си – увери го Тристан. – Как ще го кръстите?

– Ги. Ги Банделер.

– Прекрасно френско име – кимна приятелят му и замислено погледна Жюл. – Реших, че е време да замина за Испания. Изминаха осем месеца. Бастида сигурно е приключил с работата си на Карибските острови и се е върнал в родината си. Този път съм сигурен, че ще го намеря. Ще докарам и машини за рафинерията.

– Добре. Кога ще тръгнем?

– Ти ще останеш тук, Жюл – твърдо отвърна Тристан.

– Твърде опасно е да тръгваш сам! Макар да не сме във война с Испания, ще бъдеш на територията на Бастида и той ще има предимство пред теб!

– Поне веднъж направи това, което ти казвам, Жюл! Искам да останеш тук. Може да се забавя повече, а ти си единственият мъж, на когото мога да вярвам. Бетина иска да остане с мен след раждането на детето, но ако Кейси реши да я отведе, трябва да си тук, за да му попречиш. Искам да съм сигурен, че когато се върна, Бетина ще ме чака.

– Това не ми харесва, Тристан – изръмжа Жюл. – Досега никога не си заминавал без мен.

– Ще направиш ли това, за което те помолих?

– Предполагам, че нямам друг избор – неохотно промърмори приятелят му.

– Добре. На Кейси ще кажем, че съм заминал, за да купя машини за рафинерията, защото ако разбере истината, може да се противопостави на решението ми. Ще взема със себе си само тези, които доброволно се съгласят да дойдат. Ще предложи и на хората на Кейси. На Бетина ще кажа истината, за да не се тревожи, ако се забавя. А ако Кейси стане нетърпелив и започне да твърди, че сигурно съм умрял, тогава ще му кажеш защо съм заминал и кога ще се върна.

– На Кейси няма да му хареса риска, който поемаш. Той иска да се установиш на острова и да се ожениш за дъщеря му.

– Да, старият негодник смята, че ще променя решението си.

– А ще го промениш ли?

– Съмнявам се – бързо отвърна Тристан и сетне се ухили. – Знаеш какво е отношението ми към брака. Достатъчно дълго сме заедно и добре ме познаваш.

– Да, знам какво мислиш за брака, но също си спомням, че когато за пръв път срещна Бетина, каза, че ще я задържиш за малко, а след това промени решението си.

– Не исках да я държа дълго при себе си, защото се страхувах, че ще ме откъсне от целта ми – да намеря Бастида.

– Кога смяташ да отплаваш?

– Утре сутринта.

– Каза ли на Бетина?

– Не, още не сме оставали насаме, но...

– Сега е моментът, да й кажеш – прекъсна го Жюл, когато видя, че

Бетина слиза по стълбите. – Ще ви оставя сами.

Тристан се обърна и я видя. Мисълта да я напусне внезапно му се стори абсурдна, но вече бе взел решението си.

Когато го видя, лицето ѝ светна от радост, а Тристан взе ръката ѝ и я поднесе към устните си. След това я поведе към любимото им място – дивана пред камината. Реши, че ще е по-добре да ѝ го каже направо, преди да се е разколебал и да е променил решението си.

– Утре сутринта ще отплавам за Испания, Бетина. И преди да ми възразиш, ще ти кажа, че това е нещо, което трябва да направя. Трябва да видя Бастида мъртъв, преди да се установя на острова.

– Значи няма да бъдеш тук, когато детето ти се роди?

Тристан се изненада, че тя толкова лесно прие новината.

– Не, но това е една от причините, поради които искам да замина. Не мисля, че ще мога да понеса да те гледам как страдаш и се измъчваш.

– Ще ми липсваш, Тристан – опита се да се усмихне младата жена, – но и през последния месец също ми липсваше. Може би така е по-добре. Дълго ли ще отсъстваш?

– Да, но детето ще запълва времето ти и месеците ще се изнижат, без да усетиш. Когато се върна, ще те отвлека от собствената си къща, за да се любим.

– Този път ще чакам с нетърпение да ме отвлечеш! – засмя се Бетина.

– Аз също, малката ми. Само тази мисъл ще ми помогне да издържа.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Бетина с нищо не показва мъката си, докато се сбогуваше с Тристан, но когато корабът му напусна заливчето, тя избухна в сълзи.

Чувстваше, че този път Тристан ще отсъства дълго и сигурно щяха да минат месеци, преди да се завърне. Младата жена знаеше, че любимият ѝ няма да намери покой, докато не открие дон Мигел де Бастида, но тя се страхуваше, че Тристан може и да загине.

Мислеше за дон Мигел и тайната, свързана с него. Попита Жюл, но той не ѝ каза нищо. Стигна до извода, че навярно дон Мигел е отговорен за белега върху лицето на Тристан, ала можеше ли Тристан да мрази толкова силно някого само заради един белег, който почти не се забелязваше?

Сякаш в отговор на мислите ѝ, на втория ден след заминаването на Тристан, корабът на испанеца навлезе в малкия залив. Всички бяха изненадани, когато той се появи на входа на къщата, заобиколен от десетина въоръжени мъже.

Бетина тъкмо се канеше да се качи в стаята си, когато дон Мигел влезе. Ужас скова сетивата ѝ. Кейси седеше до масата и мигновено скочи, готов да се бие, въпреки че не беше въоръжен. Жизел гледаше госта с широко отворени от страх очи, тъй като не се усъмни в целта на посещенията му.

Дон Мигел свали шапката си и се поклони на Жизел.

– За мен е удоволствие да ви видя отново, мадам – каза на френски той.

– Кой сте вие, мосю? – сърдито попита Кейси, преди съпругата му да успее да отговори.

– Дон Мигел де Бастида – отговори испанецът без да се усмихва.

– Бастида! Значи вие сте този, който Тристан търси толкова упорито?

– Да, и аз дойдох, за да сложа край на това – Дон Мигел извади сабята от ножницата и се огледа. – А сега, кажете ми къде е младият мъж, който желае смъртта ми?

– Закъсняхте. Тристан отплува преди два дни и ще отсъства най-малко месец – отвърна Кейси.

– Хайде, мосю – нетърпеливо рече дон Мигел, – нима трябва да претърся целия остров, за да го открия? Корабът му е в залива и той

трябва да е тук.

– Този кораб е мой! – гневно викна Кейси. – Нямам причина да ви лъжа, Бастида, и не ме е грижа за разправията ви с Тристан!

Бетина бавно се изправи и привлече вниманието на испанеца.

– А, мадмоазел Верлен. Виждам, че не сте успели да избягате.

– Вече не желая да бягам, мосю – отвърна младата жена, опитвайки се да говори спокойно.

– Пиер ще бъде разочарован – Дон Мигел се втренчи в големия ѝ корем. – Тристан ли е бащата?

– Това не ви засяга! – избухна Кейси.

Бастида се изсмя.

– Да, горкия Пиер, ще бъде много разочарован. Но стига за това! Нямам намерение да стоя тук, докато Тристан се върне – погледна Бетина и се усмихна, но тъмносивите му очи останаха студени. – А вие, мадмоазел, бързо съберете нещата си. Ще дойдете с мен.

Жизел извика ужасена, а лицето на Кейси почервенея от ярост.

– Няма да позволя да отведете дъщеря ми!

– Вашата дъщеря? Мислех, че нейният баща е умрял.

– Той не ѝ беше истински баща, аз съм баща ѝ!

– Много интересно, но това няма значение – Дон Мигел кимна към хората си да хванат Кейси. – Тя ще дойде с мен и аз съм сигурен, че Тристан ще я последва. Имам малка резиденция в Санто Доминго и там ще чакам Тристан. Не се тревожете, нищо лошо няма да се случи с вашата дъщеря. След като се справя с Тристан, ще я отведе в Сен Мартен.

– Но тя не може да пътува в това състояние! – извика Жизел, докато Кейси се опитваше да се отскубне от мъжете, които го държаха.

– Санто Доминго не е далеч. Тя ще бъде добре.

Дон Мигел заповяда на един от хората си да придружи Бетина и да не я изпуска от поглед, докато приготвя багажа си. Не ѝ оставаше нищо друго, освен да се подчини. За нещастие Жюл и другите мъже бяха отишли в гората и нямаше да се върнат преди края на деня.

Когато Бетина се появи в салона, готова за път, Бастида застрашително се обърна към Кейси:

– Не се опитвайте да спасявате момичето, мосю. Ако дойде някой друг вместо Тристан, ще я убия. Той също трябва да дойде сам, ясно ли е?

Дон Мигел и хората му побързаха да напуснат острова. Бетина бе отведена в малка каюта, в която имаше само един хамак, малка масичка и един стол.

Когато вратата се затвори зад нея, младата жена отчаяна се отпусна на стола. Нима всичко това бе истина? Трябваше да направи нещо, трябваше да каже на дон Мигел, че Тристан няма да се върне по-рано от половин година. Да, но тогава испанецът отново щеше да отиде на острова, а Бетина не искаше това да се случи.

Дон Мигел очакваше, че най-късно след месец Тристан ще се появи в Санто Доминго, за да я спаси. Но Бетина знаеше, че Тристан бе отплувал за Испания и щяха да изминат месеци, преди да се върне. В ума ѝ се оформи една идея. Трябваше да се постарее да накара испанеца да ѝ повярва.

Привечер един моряк дойде, за да ѝ каже, че дон Мигел я кани в каютата си на вечеря. Бетина с радост прие предложението, защото щеше да има възможност да разговаря с Бастида насаме и да започне изпълнението на плана си. Може би никога вече нямаше да види Тристан, но трябваше да направи всичко възможно, за да спаси живота му.

Каютата на дон Мигел бе просторна и луксозно обзаведена. Мълчача, докато прислужникът на дон Мигел не излезе, след като сервира вечерята. Бетина реши, че е време да поведе разговор с домакина си.

– Откъм сушата островът изглежда необитаем. Откъде разбрахте, че Тристан живее на него? – попита тя, като се опитваше да не показва прекалено силно любопитство.

– Имах карта – Бастида внимателно наблюдаваше лицето ѝ. – Въпреки че доста трудно открих залива и вече започнах да мисля, че съм се заблудил.

– Но Пиер изгори картата, която му дадох! Откъде...

– Значи вие знаете за това – засмя се дон Мигел. – Е, моята карта бе нарисувана от женска ръка.

– Това е невъзможно!

– Напротив, мадмоазел, напълно е възможно. Претърсих островите, за да открия търговския кораб, който ви бе взел, но така ѝ не го открих, ала съдбата ме срещна с една забележителна жена – Габриел Дрейтън. Тя с удоволствие начерта карта на острова.

Бетина се опита да прикрие възмущението и отвращението, които я обзеха. Лицето ѝ пламна и тя мислено прокле Габи за предателството.

– Защо искате да намерите Тристан? – попита тя.

Дон Мигел я погледна с изненада.

– Много добре знаете защо, мадмоазел Верлен. Нали самата вие ми казахте, че той ме търси, за да ме убие. Реших, че е по-добре да го изпреваря, и пръв да го намеря.

– Боя се, че усилията ви са напразни, мосю Бастида. Тристан се откажа да ви търси – заяви Бетина.

– Сигурно ме мислите за глупак – засмя се той. – Щом този мъж ме търси от години, никога няма да се откаже, докато не ме намери.

– Уверявам ви, че се отказа. Тристан реши, че ще е загуба на време да търси мъж, който скоро ще умре.

– Да умра? Очакват ме още много години живот. Що за глупости са това? – попита Бастида слисан.

– Аз го измислих, мосю. Когато Тристан ме отвлече от Сен Мартен, бях толкова бясна, че реших да си отмъстя. Единственото му желание беше да ви намери и да ви убие. Аз му казах, че сигурно никога няма да има тази възможност, защото съм се срещнала с вас и съм разбрала, че страдате от неизличима болест и ви остава още много малко да живеете.

– Вие сте го излъгали!

– Да, но Тристан ми повярва. Майка ми се закле, че съм казала истината. Той беше бесен, но след време се успокои и забрави за това. Реши, че няма да изпита удоволствие, ако убие болен мъж.

– Е, ще остане изненадан, когато се върне за вас и ме намери в отлично здраве – подигравателно се изсмя дон Мигел.

– Той няма да дойде за мен. Всъщност може би ще ви бъде благодарен, че сте го отървали от мен – без да мигне излъга Бетина и отпи от чашата с вино, която испанецът ѝ предложи.

– Сега вече съм сигурен, че лъжете! – възкликна дон Мигел. – Та вие носите неговото дете!

– Аз нося неговото копеле, което не го интересува. Знам, че когато родя, Тристан се готви да ме отпрати, заради друга жена. Аз му омръзнах и след като вече не бях обект на желанията му, не виждах защо да се опитвам да бягам. Островът е наистина райско място за живот.

– Ако всичко това е истина, защо вашият баща не ви отведе от острова?

– Той смята да го направи веднага, след като родя и възстановя силите си.

– Не ви вярвам, мадмоазел Верлен – каза Бастида и подозрително я изгледа.

– Ще ми повярвате, като се уверите, че Тристан няма да дойде за мен. А когато се уморите да го чакате, мосю, какво смятате да правите с мен?

– Ще направя подарък на Пиер и ще ви заведа при него.

– Разбирам – прошепна младата жена и сведе поглед.

Кейси нямаше да се опита да я освободи, за да не изложи живота ѝ на опасност, а Тристан нямаше да се върне до края на годината. А дотогава тя щеше да живее в Сен Мартен с Пиер и Тристан нямаше да иска да я види. Никога не се бе чувствала по-нешастна и отчаяна.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

Бетина беше затворничка в малката къща в Санто Доминго. Резиденцията на дон Мигел се намираше извън града, а най-близкият съсед бе на повече от миля. Къщата бе заобиколена с високи каменни стени.

Външната врата бе винаги заключена, а прозорците бяха закрити с дървени жалузи. Бетина знаеше, че има малък вътрешен двор, но нито веднъж не ѝ бе позволено да излезе на разходка. През деня можеше спокойно да се движи из къщата, но тя предпочиташе да стои в стаята си, вратата на която се заключваше през нощта.

Стаята ѝ бе малка, но приятно обзаведена, а леглото – голямо и много удобно. В единия ъгъл имаше изящен бюфет, а до леглото имаше кресло с кадифена тапицерия и малка тоалетна масичка. На стената имаше голяма дървена лавица, върху която бяха подредени няколко книги и множество статуетки от мрамор, нефрит и слонова кост.

Но всеки изминат ден Бетина се чувстваше все по-потисната и нещастна. Виждаше дон Мигел само на вечеря, а през деня той отиваше на пристанището, за да наблюдава пристигащите кораби. Младата жена се страхуваше, че Тристан няма да дойде. Измъчваше се и от мисълта, че не може да го предупреди, ако случайно се появише в дома на испанеца.

Изминаха три седмици, откакто дон Мигел я бе довел в къщата си. Наближаваше края на септември, а с това и времето за раждане.

Няколко пъти Бетина си помисли, че този час най-сетне е настъпил, тъй като имаше силни болки в кръста.

Миналата вечер дон Мигел каза на Бетина, че ще освободи слугите, за да се позабавляват в града.

Испанецът злорадо бе добавил, че съжалява, загдето тя няма да може да се развлече и ще трябва да остане сама в къщата.

Една сутрин, след закуска, я прониза толкова остра болка, че тя застина неподвижно. След като болката отмина, младата жена се облече с треперещи пръсти, като се молеше прислужниците да са още в къщата. Отиде в кухнята, но там нямаше никого. Провери и в другите стаи, но те също бяха празни. Когато влезе в спалнята на дон Мигел, в гърдите ѝ се надигна неопишуема паника – бе напълно сама.

Вече не се съмняваше, че раждането е започнало, защото болката отново я прониза и почувства как по краката ѝ потече топла течност. Разбра, че водите ѝ се изтекли. Вдигна ризата си, но тя вече бе мокра.

Не се страхуваше от раждането, но се ужасяваше, че ще трябва сама да се справи с всичко. Защо точно днес трябваше да ражда, когато всички бяха излезли?

Довлече се до един стол и седна изнемощяла. Припомни си ужасните викове на Малома, докато раждаше, ала последвалата контракция я накара да се опомни. Надигна се и отиде да провери дали случайно вратата или някой от прозорците не са отворени. Трябваше да излезе от къщата, трябваше да потърси помощ! Ала скоро разбра, че надеждите ѝ са напразни. Стопли вода и я занесе в стаята. Намери чисти чаршафи за леглото и чисти ленени кърпи, с които да увие бебето. Откри един нож и го почисти – с него щеше да отреже пъпната връв – и най-накрая облеche чиста риза. Движенията ѝ бяха бавни, защото контракциите бяха начесто и болките бяха много силни. Следобед къщата вече се огласяше от виковете и стенанията ѝ.

Бетина чу, че входната врата се отваря и по тялото ѝ се разли облекчение. Най-после идваше някой и тя нямаше да бъде сама. Опита се да стане от леглото, но този път контракцията бе толкова силна, че младата жена изпищя пронизително.

Внезапно вратата на стаята се отвори и дон Мигел връхлетя с почервено лице от гняв лице. С два скока се намери до леглото ѝ и преди Бетина да успее да проговори, силно я удари през лицето. Тя се свлече назад, но не издаде стон. Гордостта не ѝ позволяваше да покаже болката си пред този човек.

– Лъжлива кучка! – извика дон Мигел и стисна юмруци. – Той е тук... Тристан е тук!

– Това... не е възможно – заекна младата жена. – Той е...

– Не искам да слушам повече лъжи! – Той се обърна и излезе от стаята, ала Бетина чу виковете му от съседната стая. – И като си помисля, че бях започнал да вярвам на лъжите ти, да вярвам, че той никога няма да дойде! Проявих небрежност и сега е твърде късно за капана, който бях замислил. – Испанецът се върна в стаята с тънко въже в ръка и диво се огледа, сякаш търсеше нещо.

– Но откъде сте сигурен, че е Тристан? – запита Бетина обезумяла. – Вие... вие сигурно грешите!

Дон Мигел я погледна със смесица от раздражение и страх в очите.

– Видях го на улицата. Описанието напълно отговаряше, а когато се приближих, един мъж го извика по име. Те разпитваха къде живее. Много е умен твоят Тристан. Не е хвърлил котва в пристанището, както очаквах, а е скрил кораба си някъде край брега и незабелязано се е

промъкнал в града. Нямам време да събера хората си и сега ще трябва сам да се срещна с него!

Бетина го изгледа с празен поглед. Тристан беше на острова. Но как беше възможно? Би трябвало да е на другия край на света. И защо, Господи, трябваше да дойде точно сега, когато раждаше и не бе в състояние да му помогне?

– Можете да не се срещате с него – бързо рече Бетина. – Можете да напуснете къщата, преди той да дойде.

– Веднъж и завинаги ще сложа край на тази история. Аз съм силен мъж и отлично владее шпагата. Никога не съм бил побеждаван, няма да бъда и днес.

Той я сграбчи за китките и я измъкна от леглото. Повлече я към голямата дървена лавица. Младата жена го погледна изумена, когато започна да я привързва към нея.

– Какво правите? – попита тя.

– Искам да бъда сигурен, че няма да се промъкнеш изотзад и да ми забиеш ножа в гърба.

Бетина бе забравила за бебето, но острата болка отново ѝ напомни.

– Не можете да направите това! – ужасена изкрещя тя. – Болките ми започнаха от сутринта и аз скоро ще родя...

Не можа да продължи, тялото ѝ се вцепени от силната контракция и тя извика. Опита се да притисне ръка към корема си, но дон Мигел бързо я сграбчи и я завърза над главата ѝ. Лавицата застрашително се наклони напред.

– Това е чудесно... не бих могъл да се надявам на нещо по-добро – злобно се изсмя Бастида. – Виковете ти ще отвлекат вниманието му и ще го превърнат в лесна плячка за мен.

– За Бога, позволете ми да легна – прошепна Бетина с разширени от ужас очи.

– Намерих само това въже, а то е твърде късо и няма да мога да те завържа за колоните.

– Но аз не мога да ви причиня нищо в това състояние! Всеки момент бебето ще се роди! По-добре заключете стаята, но ми позволете да легна.

– За съжаление съм изгубил ключа и нямам време да го търся. Освен това не възнамерявам да рискувам живота си заради една жена. Пък и ако вратата е отворена, виковете ти ще се чуват по-силно и ще ми помогнат да победя Тристан.

– Но... моето бебе може да умре! Отвържете ръцете ми! Кълна се в

Бога, че няма да ви сторя нищо лошо, моля ви, пуснете ме! – Сълзи потекоха по страните ѝ и тя умоляващо го погледна.

– Не! Още по-добре, ако бебето умре. Не искам някой друг да ме преследва до края на живота ми – безмилостно отвърна дон Мигел и излезе от стаята.

Единственото, което ѝ оставаше, бе да се моли Тристан да дойде по-скоро, да убие дон Мигел и да я освободи, ала може би вече бе твърде късно, защото болките следваха една след друга и тя знаеше, че съвсем скоро ще роди.

Младата жена се опита да извие ръцете си, за да разхлаби въжето, но усилието ѝ бе напразно. Хрумна ѝ да опита да събори лавицата, но се страхуваше, че ако падне, може да нарани бебето.

Отново я прониза остра болка и тя извика. Усети как между гърдите ѝ се стичат струйки пот. Погледна към ведрото с вода до леглото и съзря ножа, който бе приготвила, за да отреже пъпната връв на бебето. Трябваше да го забие в сърцето на дон Мигел.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ТРЕТА ГЛАВА

След дълго разпитване по улиците на Санто Доминго, Тристан най-сетне разбра къде се намира къщата на Бастида.

Бе наел един стар кон и това само усилваше раздразнението му. Знаеше, че Бастида сигурно му е приготвил капан, но не искаше да рискува живота на Бетина и бебето. Жюл му бе казал, че трябва да отиде сам и не му оставаше нищо друго, освен да се подчини.

Наближаваше залез слънце, когато пристигна в дома на испанеца. Къщата изглеждаше необитаема, но когато Тристан натисна дръжката, вратата се отвори. Младият мъж предпазливо влезе в коридора и се огледа, но наоколо нямаше никой.

– Бастида, излез! – извика гневно той и след миг се оказа лице в лице с мъжа, който от толкова години измъчваше сънищата му.

Бяха минали почти петнадесет години, откакто Тристан за пръв път бе видял испанеца, но той почти не се бе променил. Беше по-слаб и може би лицето му бе загрубяло, но беше същият жесток и арогантен мъж, който бе убил родителите му.

– Значи най-после се срещнахме, Тристан – небрежно каза дон Мигел. На едното му бедрото висеше дълга сабя, а на другото – кинжал.

– Позна ли ме? – попита Тристан и сложи ръка на сабята си.

– Видях те в града, а и чух, че някой те извика по име. Може би, ако ми кажеш цялото си име...

– Ти никога не си знаел моето име, Бастида! – остро го прекъсна Тристан. – Тогава то нямаше никакво значение за теб, няма и сега. – Хвърли бърз поглед към вратите от двете страни на коридора и се обърна към Бастида. Очите му бяха като две късчета лед.

– Къде е Бетина?

– Там. – Дон Мигел посочи отворената врата.

– А моето дете?

– Точно сега ражда копелето ти! – засмя се испанецът.

Тристан пребледня и пристъпи към стаята, но Бастида прегради пътя му. Младият мъж извади сабята си и се дръпна назад. Бастида отстъпи няколко крачки, а устните му се изкривиха в злобна усмивка.

– Бетина! Добре ли си? – извика Тристан.

– Да, да. Не се тревожи за мен.

Щом чу гласа ѝ, на лицето му се изписа облекчение. Предположи,

че родилните болки току-що са започнали, без да знае, че тя с усилие потиска виковете си.

Дон Мигел одобрително се усмихна.

– Това момиче има по-силен дух, отколкото бях предполагал – поклати глава испанецът. – Колко жалко, че няма да живееш дълго, за да я видиш отново.

– Ще видим кой ще доживее до края на този ден – отвърна Тристан и се приготви за бой.

Ала Бастида отново се усмихна. Стоеше със скръстени на гърдите ръце.

– Преди да започнем, бих искал да опресниш паметта ми. Може би аз не съм този, когото търсиш от толкова години. Някой може да е използвал името ми и...

– Възможно е – прекъсна го Тристан, като също отпусна сабята си, – но не и в този случай. Аз узнах името ти в онази проклета нощ, когато се появи в живота ми, а лицето ти е врязано в паметта ми. Не си се променил много, Бастида. Ти си този, когото търся.

– Но аз не си спомням да съм те виждал – спокойно отвърна дон Мигел.

Тристан пристъпи напред и докосна белега на бузата си.

– Не си ли спомняш дванадесетгодишното момче, което беляза със сабята си?

Бастида бавно поклати глава, докато се взираше в тънкия белег.

– Оставил съм подобни белези на мнозина.

– Тогава може би ще си спомниш думите, които тогава ми каза: „Това ще те научи да не вдигаш ръка срещу по-силен противник. Твоят баща беше рибар, какъвто сигурно и ти ще станеш, а един рибар не може да се мери с един дон.“ Никога не забравих думите ти, Бастида, но ти се оказа лош пророк. Сега съм ти равностоен противник.

– В младостта си доста често съм казвал подобни неща – сви рамене дон Мигел. – Навярно не си ме преследвал през всичките тези години само заради този белег?

– Ти все още не си спомняш кой съм, така ли? – Тристан почувства как в гърдите му се надигна силен гняв.

– Не. Нито името ти, нито лицето ти ми говорят нещо.

– Тогава ще ти разкажа какво се случи в онази нощ преди дванадесет години. Помня всичко, сякаш е станало вчера. Беше топла лятна вечер, когато нашето малко село на френския бряг бе нападнато от испанци, предвождани от теб. Повечето мъже в селото бяха излезли в морето.

За броени минути вие избихте онези, които се опитаха да защитят семействата си, а след това изнасилихте жените им. Тази нощ баща ми бе останал у дома и той бе един от последните, които загинаха от ръката ти, Бастида. От прозореца на нашата къща видях как го уби. Майка ми ми заповяда да се скрия под леглото и да не издавам звук. Станах свидетел на това, как ти и твоите хора я изнасилихте. Ти уби майка ми, а след това се изплю върху мъртвото ѝ тяло. Измъкнах се от скривалището си и се спуснах след теб, но ти ме събори на земята, само на няколко метра от безжизненото тяло на моя баща, и ми каза, че аз не съм достоен противник за един дон. Сега знаеш защо се заклев да те убия, Бастида! Трябваше да ме убиеш тогава, след като уби родителите ми, но сега най-после ще си платиш за тяхната смърт! – очите на Тристан пламтяха от ненавист и жажда за мъст.

– А може би ти ще отидеш при мъртвите си родители – небрежно подхвърли испанецът.

– Сега спомни ли си кой съм?

– Това, което ти ми разказа, се е случвало доста често. Нямам никакви спомени за теб, но ясно си спомням как убих една русокока жена, която се нахвърли с нож върху мен. Признавам, че не съм водил живот на светец и има много неща в миналото ми, от които се срамувам, но с какво съм по-различен от теб? – на устните му се появи подигравателна усмивка. – Нима ти не изнасили Бетина Верлен?

– Може и да съм я изнасилвил, но не съм убил съпруга ѝ, за да я имам, нито пък след това съм я поделил с хората си. Аз я задържах при себе си, грижих се за нея, а сега тя ще роди детето ми и ще стане моя жена.

– Колко похвално – иронично се засмя Бастида, – но ако настояваш да се биеш с мен, тя никога няма да стане твоя съпруга. Може и да съм водил грешен живот, но не смятам скоро да умирам, още по-малко днес.

Бастида пристъпи напред и сабите им се кръстосаха. Испанецът не бе излъгал, когато бе заявил, че отлично владее шпагата и с няколко ловки движения накара Тристан да се отбранява. Но той се оказа достоен противник и успя да отблъсне испанеца.

Бастида отстъпи, ала сабята му бе докоснала рамото на неговия противник. Устните му се разтеглиха в злобна усмивка, като видя кръвта, която потече по гърдите на Тристан. Двамата мъже обикаляха в кръг, сабите им звънтяха. Скоро Тристан взе надмощие, тъй като испанецът бе по-възрастен и започна да се уморява.

Тристан беше като разярен бик, преследващ червената мантия на

матадора – ризата на Бастида бе станала тъмночервена, обагрена от собствената му кръв. Тристан бе силен и бърз като кобра. С едно внезапно движение изби сабята от ръката на Бастида.

Върхът на острието му се допря до гърдите на испанеца, а в сините му очи гореше такава омраза, че кръвта на дон Мигел се вледени. Ала преди да промуши сърцето му, чу тихо стенание и трепна.

Лицето му пребледня, а ръцете му се разтрепериха. Той забрави за Бастида, който стоеше пред него с широко отворени от ужас очи, и се обърна, готов да се втурне към стаята на Бетина. Тогава испанецът измъкна кинжала си и вдигна ръка, за да го забие в гърба на противника си.

Внезапно се чу изстрел и стаята се изпълни с дим. Тристан рязко се извърна и видя как Бастида бавно се свлече на пода, без да изпуска кинжала. Сетне вдигна поглед към вратата и съзря масивната фигура на Жюл Банделер с револвер в ръка.

– Е, поне веднъж трябва да съм благодарен, че си един упорит французин, който отказва да се подчинява на заповедите ми – каза Тристан и едва доловимо се усмихна.

– Повече от благодарен – отвърна приятелят му. – Ако не бях аз, сега щеше да лежиш в локва кръв. Толкова си полудял но онова момиче, че си готов да тичаш и при най-малкия й стон. Тя щеше да е причина за смъртта ти.

– Тристан!

Викът на Бетина прониза като с нож сърцето му и той се втурна към стаята. Леглото бе празно и той трескаво се огледа.

– Света майко!

Младият мъж се спусна към нея, а лицето му бе бледо като нейното. С едно движение срязва въжето и взе Бетина на ръце. Тя отново извика, но Тристан я отнесе до леглото и внимателно я положи върху него. Бетина отвори очи. В тях се четеше облекчение, че го вижда жив и невредим.

– Господи, Бетина, защо не ми каза? Защо ме остави толкова дълго да се разправам с Бастида? – той нежно избърса кръвта от брадичката ѝ. Устните ѝ бяха разранени от зъбите, когато ги бе стискала, за да не издаде звук.

– Той искаше да чуеш виковете ми, като смяташе, че те ще отвлекат вниманието ти. Не можех да позволя това да се случи. Съжалявам, че накрая не издържах, но...

– Трябваше да извикаш по-рано, по дяволите!

– Няма смисъл да говорим за това, Тристан. Сега ти трябва да...

Тристан се вцепени от ужас, когато викът ѝ отново изпълни стаята. Жюл надникна от прага, но като видя приятеля си, седнал до Бетина, затвори вратата и ги остави сами. Няколко минути по-късно Тристан извади дъщеря си на бял свят.

Бетина гледаше изумена малкото телце, което той ѝ подаде. То имаше златист пух по главата си и светлосини очи. Тя вдигна поглед към Тристан и свъси вежди.

– Съжалявам, че не можах да ти родя син – дрезгаво прошепна тя.

Тристан се наведе да я целуне и нежно се усмихна.

– Какво значение има, че първото ни дете е момиче? Ще имаме и други деца, още много, и аз ще ги обичам всичките. Но това малко момиченце с червено лице, винаги ще има специално място в сърцето ми.

Бетина разбра, че той не е разочарован, че има дъщеря, и се изпълни с радост. Въздъхна уморено и заспа.

Когато се събуди на сутринта, прозорците бяха широко разтворени и стаята бе огряна от слънчевите лъчи.

Малката ѝ дъщеричка, която спеше на леглото до нея, се размърда и отвори очи.

За пръв път Бетина изпита радостта да гледа как детето ѝ суче от набъбналите ѝ гърди. Когато бебето се нахрани и заспа, тя не можа да откъсне поглед от розовите му устнички и малките ръчички, които още стискаха гърдата ѝ.

Тристан влезе в стаята и приседна на крайчеца на леглото.

– Как се чувстваш? – попита той.

– Щастлива.

– Не те питаш за това – той се опита гласът му да прозвучи строго, но лицето му бе загрижено.

– Наистина съм добре – топло се усмихна Бетина и видя как лицето му се отпусна. Нежно го докосна по бузата. – Тристан, това, което разказа на Бастида, наистина ли се е случило?

– Да – отвърна той, но този път в погледа му нямаше омраза.

– Сигурно е било истински ад да живееш с тези ужасни спомени!

– Да не говорим за това – отвърна Тристан. – Беше изминала само седмица, откакто бях в морето, когато осъзнах, че мога да забравя миналото, защото имам теб. Обърнах кораба и поехме обратно. Вече знаех, че ти си единственото нещо, което има значение за мен. Обичам те,

Бетина, толкова много те обичам, че дори ме боли. Трябваше да го разбира още първия път, когато те напуснах. Още тогава копнеех само за теб.

– О, Тристан, колко се молах да чуя тези думи! – възкликна Бетина и по лицето ѝ потекоха сълзи на радост. – Когато ме доведоха тук, мислех, че никога повече няма да те видя. А сега си до мен и ми казваш, че ме обичаш толкова силно, колкото и аз те обичам.

– Никога няма да се отървеш от мен, малката ми. Бях глупак, че те изоставих, за да търся Бастида, но го разбрах твърде късно. Оказа се, че Жюл е тръгнал след мен с кораба на баща ти и ме пресрещна на път за дома. Когато ми разказа какво се е случило, поехме за Сан Доминго. Два дни не можех да мисля за нищо друго, освен за това, как да убия Бастида. После ме обзе страхът за теб. Той можеше да те нарани, можеше да те отведе някъде другаде. Слава Богу, че всичко свърши. Миналото е мъртво. Ние никога вече няма да се разделим, мое малко френско цвете, и ще се оженим веднага, след като се приберем у дома.

ЧЕТИРИДЕСЕТ И ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

„Дръзката лейди“ навлезе в малкото заливче на острова, следван от кораба на Кейси. Бетина стоеше на палубата със спящата Анжелик на ръце, а Тристан я бе прегърнал. Младата жена гледеше очертанията на планината в далечината и ѝ се стори, че планината я приветства с добре дошла. Тя се усмихна и се притисна до Тристан.

На брега ги посрещнаха Кейси и Жизел. Майка ѝ плачеше от радост, а Кейси доволно потупваше Тристан по гърба.

Шумът разбуди Анжелик и тя се разплака, с което привлече вниманието на всички. Жизел пое внучката си от ръцете на Бетина и изпадна във възторг от красотата ѝ. Тя наистина беше прекрасно бебе, с малки руси къдрици и големи сини очи.

– Струва ми се, че прилича на баща си – заяви Кейси, докато се взираше в лицето на Анжелик. Обърна се към Тристан, който вървеше след Бетина. – Чух, че за известно време си смятал, че бебето не е твое – засмя се Кейси и в зелените му очи проблеснаха лукави пламъчета. – Все още ли се съмняваш?

– Бебето е мое, както и майка му – твърдо отвърна Тристан.

Жизел се усмихна. Тя виждаше колко горд се чувства Тристан.

Мадлен излезе от кухнята и избухна в сълзи, като видя Бетина и бебето. Скоро дойде и Малома, а Жюл донесе от мазето бутилка ром, за да отпразнуват щастливото завръщане. Кейси пяхна чаша ром в ръцете на Тристан и искрено се усмихна.

– Нали ти казах, че може да имаш дъщеря? Сега сигурно ще разбереш защо настоявах да стоиш далеч от Бетина. А може би е още рано да изпитваш бащински чувства. Освен това едва ли ще видиш как дъщеря ти пораства – ухили се Кейси. – Ще бъдеш ли край нея, за да я пазиш от мъжете, или ще оставиш тази задача на мен?

– Ще бъда до нея, стари хитрецо – отвърна с усмивка Тристан. – И сигурно ще бъда много по-строг баща от теб, когато се отнася за честта на дъщери ми. Вече не бива да се тревожиш за дъщеря си, Кейси, защото още днес смятам да се оженя за нея.

– Знаех си, че ще ти дойде ума в главата, момко – засмя се Кейси и се обърна към жена си. – Чу ли, Жизел? Днес ще се оженият!

– Но Бетина няма сватбена рокля! – възрази Жизел. – Искам дъщеря ми да има истинска сватба, която да запомни за цял живот.

– Аз ще се погрижа за роклята – успокои я Тристан.

– Чудесно, значи всичко се урежда – зарадва се Кейси.

– Но има да се прави още толкова много! – продължаваше да протестира Жизел, недоволна, че Тристан иска да претупа сватбата на дъщеря ѝ. – Можем да почакаме поне още два дни, за да имам време за...

– Не! – нетърпеливо я прекъсна Тристан и Кейси избухна в смях.

– Предавам се – въздъхна Жизел и разпери ръце. – Не ми остава нищо друго, освен да отида да се погрижа за празничната трапеза.

– Всичко е готово – каза Тристан, когато влезе в спалнята и завари Бетина да си играе с Анжелик. – Кейси отиде да повика отец Адриан – той се излегна на леглото, а дъщеря им сладко гукаше между двамата. Ала когато вдигна глава и погледна Бетина, видя, че лицето ѝ е помръкнало. – Да не би да не искаш да се омъжиш за мен, малката ми? – разтревожен попита той.

– Разбира се, че искам! Знаеш колко много те обичам!

– Тогава защо не си щастлива?

– Щастлива съм – нерешително отвърна тя. – Само че... само че нямам сватбена рокля.

– Ще имаш – увери я Тристан и повдигна брадичката ѝ. – Жюл скоро ще я донесе.

В този момент вратата се отвори и се появи Жюл, който влачеше зад себе си голям сандък. Бетина веднага го позна.

– Помолих те да почакаш, докато ми се удаде случай сам да ѝ кажа, по дяволите! – нахвърли се Тристан върху приятеля си.

– Да, но майка ѝ настоя веднага да го извадя от мазето и да го донеса – заоправдава се Жюл. – Тя каза, че роклята трябва да се закачи, за да се изправят гънките. Освен това, ако погледнеш Бетина, ще разбереш, че няма за какво да се тревожиш.

Тристан се извърна и видя, че лицето на любимата му грее от щастие. Тя се протегна и нежно го целуна.

– Значи си излъгал, когато ми каза, че не си взел сандъка с чеиза ми – скара му се тя, но очите ѝ сияеха.

– Направих го заради теб – бързо рече Тристан. – Трябваше да има с какво да се занимаваш, докато си на кораба ми, а шиенето на нови рокли бе прекрасно разрешение на проблема.

– Но защо не ми каза, че си взел сандъците ми, след като ме доведе тук?

– А как щеше да реагираш тогава, ако го бях направил?

Бетина звънко се засмя, защото чудесно разбираше, че той е бил

прав – сигурно щеше да побеснее и да се нахвърли върху него.

– Значи заради това вратата на мазето винаги беше заключена... за да не разбере, че сандъците са там.

– Сърдиш ли се?

– Не, любими. Искях рокля, но не желаех да отлагам сватбата, за да я уشيا. Ти чудесно разреши този проблем. Затова ли, когато те помолих, не поиска да ми дадеш бял сатен?

– Не, просто не можех да понеса мисълта, че се приготвяш за сватбата си с друг мъж. Предполагам, че още тогава съм те обичал.

– Но аз уших роклята точно за тази цел. Това вече не те ли притеснява?

– Ти си ушила роклята, за да се омъжиш за мъж, когото не си познавала. Аз съм този мъж.

Бетина напусна празненството, за да нахрани Анжелик. Отиде в стаята на майка си, защото Жизел бе настояла тази нощ бебето да бъде преместено при баба си и дядо си. Когато Бетина влезе, Анжелик беше будна и весело гукаше в малката си люлка. Тъй като през деня не бе спала много, вероятно сега щеше да спи непробудно до сутринта и Бетина щеше да прекара спокойно нощта със съпруга си.

Седна на леглото, за да нахърми Анжелик. Спомни си прекрасната сватбена церемония, клетвите, които си размениха с Тристан, любовта, която струеше от погледа му, и на устните ѝ се появи блажена усмивка. Да, този ден беше най-щастливият в живота ѝ и тя никога нямаше да го забрави.

Анжелик се нахрани и заспа. Бетина внимателно я сложи в люлката и тихо излезе от стаята. Тристан я пресрещна на стълбите и без да ѝ даде възможност да слезе долу и да пожелае приятна вечер на всички, я сграбчи за ръката и нетърпеливо я поведе към спалнята им.

Отвън се чуваше тихия ромон на дъжда, а хладният бриз издуваше завесите на прозорците като платната на кораб. Тристан протегна ръце към съпругата си, за да свали сватбената рокля, но Бетина ласкаво го отблъсна. Предпочиташе сама да се съблече, тъй като нетърпеливият ѝ любим можеше да скъса красивата рокля.

Запали свещ и когато стаята се освети, той видя, че роклята лежи в краката на Бетина, а тя сваляше ризата си. Не можеше да повярва, че е негова и че най-после отново ще се слее с нея. Очакваше с нетърпение този миг, сякаш сега щеше да я има за първи път, и се усмихна, като си

каза, че е бил глупак да се страхува от брака. Мисълта, че Бетина зави-
наги щеше да му принадлежи, го изпълваше с безкрайна радост и задо-
волство. Обичаше я повече от всичко на света и знаеше, че и тя го оби-
ча. Никога не се бе чувствал по-щастлив.

Светлината на свещта осветяваше бялата кожа на Бетина, а разпус-
натата ѝ коса прикриваше голотата ѝ. Тристан припряно свали дрехите си
и пристъпи към нея. Тя се обърна към него и погледите им се срещнаха.

– Толкова много те обичам – прошепна тя и замечтано се усмихна,
а ръцете ѝ обгърнаха шията му.

– Нима моята дръзка лейди най-последно е опитомена? – подразни я
той.

– Предполагам, че да – очите ѝ сияеха като два прекрасни сапфира.
– Ще ти липсва ли?

Когато заговори, лицето на Тристан бе озарено от любов:

– Може би е интересно предизвикателство да се плува в бурни во-
ди, но аз предпочитам спокойното море. Непокорното момиче си отиде,
а на негово място дойде моята съпруга.

Устните му потърсиха нейните и той дълго и страстно я целуна.
Повдигна я на ръце и я понесе към леглото. Телата им се преплетоха в
изгарящо желание и двамата се понесоха към висините на екстаза.

КРАЙ

© 1978 Джоана Линдзи
© 1996 Диана Кутева, превод от английски
© 1996 Стамен Стойчев, превод от английски

Johanna Lindsey
A Pirate's Love, 1978

Сканиране: ???
Разпознаване и начална редакция: Xesiona, 2009
Редакция: maskara, 2009

Издание:

Джоана Линдзи. Любовницата на пирата
ИК „Бард“
Редактор: Петя Янева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10573>]